

A L U M N I

BizLetter

A L M A M A T E R

Sayı
2015 - 1
Ocak

TAC Kariyer Günü Liderleri Buluşturdu

**TAC Mezunlar Derneği
Merkez Yönetim Kurulu**

Başkan

Ali Cerrahoğlu

Başkan Yardımcısı

Kemal Tanım

Sayman

A. Ramazan Dincer

Genel Sekreter

Erdoğan Kaynak

BizLetter

Yayın ve Redaksiyon Ekibi

Erdoğan Kaynak

Betül Öcal

Nuran Baykal

Emine F. Halil

Tasarım

Özlem Kaya

daraba

film | medya | event | tasarım
daraba.com.tr

Baskı

Alev Dikici Matbaası

0 322 435 13 13

T: 0 324 241 82 16 - (24)

Telefax: 0 324 613 23 10

*Caminur Mahallesi 0805 Sokak No:9
33440 Tarsus - MERSİN*

www.tac-alumni.org

*Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği
tarafından 3 ayda bir yayımlanır.*

5

Editör

9

Bir Öğretmenin Ardından

14

**Mete Akyol 60. Yıl Yaşam Boyu Gazetecilik
Başarı Ödülü**

16-20

Buluşmalar

İÇİNDEKİLER

22

Geleneksel Ankara Balosu

24 - 27

EDEBİYAT
KÖŞESİ

Namdar Rahmi Karatay / Mahmut Telli '57
Bir Geziden Kalanlar / Metin Atamer TAC '61

32

TALAS'dan Haberler

38

Çorbadaki Tuzum /
Sefa Ulukan TAC '78

40 - 49

SÖYLEŞİ

Canan Turan TAC '96
Mustafa Emre TAC'74
Erkan Özsrkıntı TAC'83
Senem Karaöğen TAC'04
Ali Geyikli – Emekli Müzik Öğretmeni

TAC Yayla Evi

...Bekliyoruz...

Editör

Erdoğan Kaynak
TAC'63

- Mezunlarımızdan Edebiyet Köşemize gelen şiir ve hikâyeler
- Yüce Mod (Cem Baysal) TALAS moderatörlüğünü devretti
- SEV İlköğretimin eğitimin sürdürdüğü yeni yerleşkemiz
- Geleneksel Ankara Balosu
- Dönem buluşmaları
- Spor alanında TAC'de iz bırakmış mezunlarımız
- Söyleşiler
- Kaybettiklerimiz
- Mutlu Haberler

Lütfen adresinizde bir değişiklik ol-duysa bizi haberdar edin ki, Biz Letter'i yeni adresinize ulaştırabilirim.

Camiamızla ilgili haber ve resimleri bize gönderin.
Biz de camiamızla paylaşalım.

TAC & TALAS dostluğu ile kalın,
Biz Letter'siz Kalmayın.

Erdoğan Hoca

Sevgili TACli ve TALASlı Dostlar,

Basınıımızın duayen ismi Mete AK-YOL (TAC'55) abimizin TAC sıralarında başlayan değerli çalışmaları 60. yılını doldurdu. Camia olarak Mete abimizi yürekten kutluyor, başarılı çalışmalarının devamını diliyoruz.

Biz Letter'in Ocak 2015 sayısı camiamızdan haber ve resimlerle dolu dolu her zamanki gibi.

- TAC'de gelenekleşen "Kariyer Günü"
- Adana ve Mersin mezunlarımızı öğretmenleriyle buluşturan Aralık ayı Son Cuma buluşmamızın Mersin'deki etkinliğimiz
- Mezunlarımızın başarıları

Haydar Hoca & torununun oğlu

12 Şubat 2015 Perşembe günü sevgili Haydar Hocamızın 97. doğum gününü birlikte Tarsus'ta öğle yemeğinde kutladık.

Doğum tarihi: 12 Şubat 1919

- Duygu Ucuz (TAC'05) & Onur Özdemir (TAC'99) çiftinin Koray Emir adını koydukları bebekleri dünyaya geldi.
 - Halim Mumoğlu 4. kez dede oldu. Minik Defne'ye uzun ve sağlıklı bir ömür diliyoruz.
 - Kadın Hastalıkları ve Doğum Uzmanı Doç. Dr. Hakan Aytan (TAC '94) Mersin Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi Başhekim Yardımcılığı'na atanmıştır. Kendisini kutlarız.
 - TAC'82 Prof. Dr. İ. Mehmet Yağcı Mersin Üniversitesi Rektör yardımcısı olmuştur. Kendisini kutluyoruz.
 - TAC'59 Örsçelik Balkan, Uluslararası Rotary İcra Komitesi Başkanı seçildi. Önümüzdeki temmuz ayından itibaren Rotary tarihindeki ilk Türk direktör olarak görev yapacak.
 - Ruzin Dağlı'nın TAC'02 kardeşi Dürin Dağlı (TAC'05) evlendi.
 - Selçuk Biçer TAC'63 hocamızın kızı Tuana'nın kızı oldu. Selçuk dedeyi kutluyoruz.
 - TAC '90 Badahan Canatan'ın ikinci kızı Defne dünyaya geldi
 - TAC'66 döneminden Prof. Levent Kavvas başarılarına bir yenisini daha ekledi.Çalıştığı University of California tarafından Distinguished Professor ünvanı ile taltif edildi.
 - Başkent Üniversitesi Adana Araştırma Hastanesinde Genel Cerrahi Uzmanı olarak görev yapan TAC'87 Tarık Zafer Nursal Profesör ünvanı ile taltif edildi.
 - TAC 01 Dr.Çağlar Yılgör Acıbadem Maslak Hastanesi Omurga Sağlığı Merkezinde Yrd.Doç. olmuştur.
 - Ekonomist dergisinin her yıl yaptığı 'Ekonomide Yılın İş İnsanları' anketinin sonuçları yeni sayıda açıklandı. Anket, iş dünyasının seçkin 2408 ismine gönderilerek gerçekleştirildi.Bu yıl zirvede TAC mezunu iki isim yer alıyor:
 - Muhtar Kent: Yılın Global Türk Profesyoneli
 - Mehmet Nane: Yılın Profesyoneli
- Onlarla her zaman gurur duyuyor, başarılarının devamını diliyoruz.

Ayşegül Karslı'01 & Alper Özbilen çiftinin bebekleri Can, 19 Ağustos 2014 tarihinde dünyaya geldi. Ayşegül, doğum sürecinde her zaman yanında olan ve hiçbir yardımı esirgemyen dönem arkadaşı İpek Demirsoy'a buradan bir kez daha teşekkür ediyor.

Ahu Kübra Çetinkaya TAC'04 - Mustafa Yüksel Güngör ile evlendi.

Eylül Yayıcıoğlu TAC'03 ve Hurşit Selçuk Celil TAC'00 evlendiler.

KAYBETTİKLERİMİZ

TAC'85 Murat Dalay'ın babası vefat etmiştir.

Emekli resim öğretmeni Selçuk Günay vefat etmiştir.

TAC'85 Engin Yurt'un babası, uzun süre Tarsus'lu öğrencileri kolejlere hazırlayan öğretmen Hilmi Yurt vefat etmiştir.

TAC 75 Cem Uysal'ın annesi vefat etmiştir.

TAO'da ve TAC'de öğretmenlik ve müdürlük yapmış Harriot ve Paul Nilson'un kızları, Sylvia Meyer'in ablası

May Nilson Inscoe vefat etmiştir.

TAC'86 Necmiye Canacankatan (Kalav)'ın babası ve TAC'de Tarih öğretmenliği yapmış olan Mahmut Kalav vefat etmiştir.

TAC '82 Mustafa Özünlü'nün dayısı Mehmet Solmaz vefat etmiştir.

TAC '02 mezunu Alp Akçalı'nın babası vefat etmiştir.

TAC '78 Fazıl Aydın'ın babası Feyyaz Aydın vefat etmiştir.

Düzeltilme: TAC '77 Selim Nurlu'nun kardeşi ve TAC'10 Fatma Nurlu'nun babası Tarık Nurlu vefat etmiştir.

BİR ÖĞRETMENİN ARDINDAN...

Selçuk Günay

‘Bizim dönemimizin bizde en çok iz bırakan hocalarımızdandı Selçuk Günay. Resim derslerinin yanında Sosyal Servis için yaptıkları, bizlere verdiği insanlık dersleri ile efsanemizdi.’

Ömer Karahan ‘79

Selcuk Hoca,Işıklar içinde yat.....

Levent Hatipoglu ‘84

Sevgili Kardeşlerim,

Sevgili Selçuk Günay ile Doğuş üniversitesinde hayatının sonuna kadar beraberdik.

Ben bu kadar nezaket dolu bir insan tanımamıştım, taa ki Selçuk Doğuş’a gelene kadar.

Dört dörtlük adam deriz ya Selçuk böyle biri idi. Atatürk aşığıydı. Nurlar içinde yatsın.

Mekânı cennet olsun.

Hepimizin başı sağ olsun.

Ahmet Ceranoğlu ‘67

Selçuk Günay Hoca ile Resim atölyesinde geçirdiğimiz bir yılda çok güzel anılarımız oldu. Bana “Altın Arayan Adam” resmini yapmamı kendisi önermiş ve yardım etmiştir.

Bizlere hep arkadaş gibi davranan, paraya ve pula değer vermeyen altın

yürekli adam gibi adamdı.

Her nereye gidiyorsan yolun açık olsun Selçuk Abi...

Murat Molu’81

Benim gibi kabiliyeti sıfır olan öğrenciye bile “el” resmi çizdirmeyi sabırla uğraşarak başarmıştı.

Allah rahmet eylesin, mekânı cennet olsun.

Serdar Kutsal ‘81

Resim sanatın da 3. boyut olduğunu, bir resmin nasıl kurtulacağını, seramik ve heykel gibi güzel sanatların ülkemizdeki seyrini bizlerle sabırla paylaştan ve sosyal servis e yeni boyut katan hocamıza gerçek dünyada rahmet ve huzur dilerim.

Haluk Ziya Türkmen 81

Sosyal serviste beraber çalışmıştık. Kamberhöyüğü köyüne okul kazandırmıştık. Benim gibi bir kabiliyet özürlüye bile resim yaptırmıştı. Mekânı cennet olsun.

Mustafa Özünlü’82

Sevgili Selçuk GÜNAY hocamızın vefatına çok üzüldüm... Allah rahmet etsin, nur içinde yatsın.....

Kendisini, omuzlarına kadar değen uzun saçları, gülün yüzü, kibar-cen-tilmen tavırları, gerçek resim sanatının gereklerini öğretmek için öğrencilerine bıkmadan usanmadan emek vermesi ile hep hatırlayacağım.....

Resimde 3.boyut neymiş, gölgeleme nasıl olurmuş, çizilecek objeyi kağıda dengeli oturtma (konumlama) ışık yönü, vb gibi incelikleri ondan öğrendik.....1978-79 yılında Fransada resim konusunda bir üst öğrenim (master benzeri) programına katılmak (hatta burs kazanmak) için bir proje yapmış, katılmış ama sanırım olumsuz sonuçlandığı için üzölmüştü....Bize yine o yıl son kez hocalık yapmış ve askere-geç olarak- gitmişti...

Sanırım Tarsus/ Öğretmen Evlerinde mahallesinde otururdu...O yıllarda bizde iz bırakan birçok kaliteli hocamızdan biriydi....Sosyal Servis aktivitelerindeki enerjisi ve katkıları da çabası....

Yazık, çok üzöldüm...

Soner Aydınol’80

Selçuk Günay resim öğretmenimdi, ortaokulda sanatla tanışmamı sağlamıştı. Çok üzöldüm, Allah rahmet eylesin.

Gökhan Tırnakcı’79

Çekirgemizi Teoman Sipahigil'i kaybettik Hepimizin başı sağ olsun....

Hayat güzel

Yaşamak ondan güzel..

Ecel kapını çalar, bilinmez ki ne zaman

Acıdır ölüm elbet, gurbet dersin pek yaman

Koptu teli kemanın, gökte bir yıldız kaydı

Sonsuza yelken açtı Sipahigil Teoman

Nihat Taner

Teoman Sipahigil'in mezunlarımızla yazışmalarından bazıları...

Ses Ver Teo !

Tamam, Ağam; anlaştık.

Her ne kadar çok zor olsa da, ben de sana 'gevşek' (Loose)

bir yaşam dilerim. Houston'a giderken haberim olursa Talas '54 lu Atakan Sobay'dan ilgi rica edebiliriz. Gelecek ay görüşmek umut ve dileklerle, En derin SSS'lar,

Tuncer Erzin

Sevgili Tuncer abim,

Ben Tarsus'tan beri çok stresli bir hayat yaşadım. Aşırı hassastım. Bir zaman için, ilk geldiğimde ABD de biraz rahatladım. Ama sonra başka stresler başladı. Benim en kısa biyografim bu. Umarım senin "derin" hayatın böyle olmamıştır. Uzun ve stresi asgari hayatlar dilerim.

Teoman Sipahigil

Teoman Abi ile son yazışmamız aşağıda, bugünlerde böyle bir haberini alacağım endişesi içindeydim, korktuğum oldu ve Teoman abiyi kaybettik. Baş sağlığı diliyorum tüm sevenlerine.

Necil Toktay

Sevgili Necil,

Bu ülkede ölmek bile bir sürü dert. Sözümü tutamadım. Affedersin sanırım. Uzun ömürler,

Teoman Sipahigil

Sevgili Mahmutcuğum,

(Mahmut Telli)

Selamlar. Engin, Gürhan ve Turhan'a da lütfen selamlarımı ilet. Umarım Bodrum'da Eylül yaz sefasını devam ettiriyorsunuzdur. Bir acı haber daha: herhalde Ali Cerrahoğlu bildirmişti: bu ayın başında, Frank Stone'un göçüp gittiğini öğrendim. Geçen Mart ayı başında vefat etmiş. Kalpten sorunu vardı.

Bana gelince, geçen Ocak ayından beri tedavi yok. Eceli bekliyorum. Tabii, ne zaman geleceğini kimse bilmiyor. Sizlere uzun ömürler diliyorum. Hepinize candan sevgilerimle,

Teoman Sipahigil

Sevgili Akon (Akon Burduroğlu)

Gönderdiğin her e-maili alıyorum. Son gönderdiğin resimler iste beni de ellilerden tatlı çağrışımlara götürdü.

Birinci resimde soldan sağa, arka sıradan:

Yıldırım Y, Ruşen K, Turhan E, AYI, Gürhan T, Haluk A, Emin Nur K, Tevfik O, Tunç Ö, Bendeniz, Erol G, Umut Ü, Altan, Semih S,

Don Kesselheim. Çömelenler: Mahmut Telli, sarışın şişman çocuğun ismini unutmuşum, Bekir Kaya, Zeki, Saruhan M, Yücel A, Kaya D, Engin K, ve öne yatanlar:

çok uzun boylu Akon ve herhalde o sene selvi gibi uzamış İbrahim Uzunca. Hey gidi yıllar. Ah ne saf günlerdi!

Öteki resimlerden bir kaç bende de var, özellikle birinci sınıfta olduğumuz yıllardan, sen, ben, Zeki ve ötekiler-- Don Savage ki ilk yılımda abisi Jim Savage vardı. . .

Roman filan okuduğunu bilmiyorum ama sana son okuduğum bir kitabı öneriyorum: Hasan Ali Toptaş'ın UY-KULARIN DOĞUSU. Geçen yıl çıktı.

Bu sıralarda İngilizce'ye çeviriyorum. İnşallah başka biri çevirmeden bitiririm. Maalesef, bizim yayınevlerinin eşekliği berdevam. Yazdım Doğan Kitap'a bir e-mail, sordum, çeviren var mı dedim ki emeklerim boşa gitmesin. Hiç cevap yok. Neyse, roman okumaya bir eğilimin varsa, tavsiye ederim.

İşte böyle Akon'cuğum. Tekrar sağol. Şimcik hoşçakal.

Teoman Sipahigil'in kız kardeşinden gelen mektup

ERDOĞAN KAYNAK
2. Milla / Week

OCAK / JANUARY ENERO / JANUAR

10 PAZARTESİ
MONDAY
LUNES
MONTAG

(a) 9 mail.com
er

OCAK / JANUARY	10-205
Ha We	52 1 2 3 4 5
Pt Mo	3 10 17 24 31
Sa Tu	4 11 18 25
Ça We	5 12 19 26
Pe Ti	6 13 20 27
Cu Fr	7 14 21 28
Ci Sa	1 8 15 22 29
Pz Su	2 9 16 23 30

Agabeyim Teoman Sipahigil
1939 Şubat 13'te İstanbul'da doğ^{umlu}
Ülkökal sonrası babam onu
Taurus Amerikan kolleji'ne götürüp
kayıt ettirdi ve bıraktı. Bensim'de
bende m. kaleamı, siz gidiyorsa
my demis, babama, Oda istesen
ben kadayım senin deyince anla-
mı, belki razı razıyeti agabeyim 5 ya-
şında ilkökula başlamış, Taurusa
da gittiğinde gurbet hayatının hep,
onun hayatı olucagım ^{herden} belki ^{bilirdi ki} ~~mağaz~~
yazları Ankara'ya geliyodu
Bende aynı şekilde İstanbul'da İy-
zamların yanında St Benoit Fransız
okulunda okudum. Bir kışın niçek ay

ALTIN BAKB

Türkiye Basınında bir TAC'li Duayen: **METE AKYOL** **60. YIL YAŞAM BOYU** **GAZETECİLİK BAŞARI ÖDÜLÜ**

Günhan UYGUR '84

GECEDEN BİZE KALANLAR....

Emin Çulhacı Abi aradı ve “bu hafta Mete Abinin ödül gecesi var, temsilen sen gideceksin; Mete Abi ile bir de röportaj yapacaksın” dedi....

50'ye merdiven dayamış bir adamın Mete Abi ile konuşup birkaç kelam alması zor değil diye düşündüm ve gittim...

Gittim ama bir de baktım, Mete Abinin ödül gecesi, siyasetin göbeğinden bağlanmış bir tören olmuş.

Mete Abiye ulaşmak zor..

Etraf Talas-Tarsus mezunlar toplantısı havasında...

Sevgili Abileri izledim....

- Aykut Berk TAC '56
- Ergun Evren TALAS '51
- Bedri Esenli TALAS '52 TAC '56
- Ata Tanrıverdi TAC '54
- Engin Ünsal TALAS '51 TAC '55
- Atila Eröncel TAC '56
- Cengiz Dolunay TAC '50
- Gürkan Ertaş TAC '60
- Tuncer Erzin TAC '56
- Hadi İlbaş TALAS '41
- Mustafa Tokyay TAC '72
- Günhan Uygur TAC '84

- Bedriye Ateş Şahin TAC '89
- Uluç Gürkan TAC '64
- Gün Kuran TAC '55
- Faruk Loğoğlu TAC '60
- Oktay Aksoy TAC '56
- ve tabii ki Mete Akyol

Belki göremediğim tanımadığım birkaç kişi daha vardı, ancak tanıyamadığım ve hatırlayamadığım için kendilerinden özür diliyorum....

Konuşmalarda Mete Abinin başarılarından, hayatından, sözlerinden bahsedildi....

Mete Abinin beyefendiliği, gazeteci-

Ayşe Arman en göz önünde olanlar...

Bunlar yanında dergilerde olanlar var...

Gene ama, son zamanlarda gözümüzün önüne gelen yeni bir isim yok...

Bence gazetecilik için daha çok kardeşimizi teşvik etmek gerekir.... Yazarlığa hevesli ve kabiliyet olan kardeşlerimizi ortaya çıkartmak çok iyi olacaktır.

Mete Abi, 1953 yılında Hürriyet gazetesinin Tarsus muhabiri olarak işe başlıyor... Çeşitli gazeteler, dergiler, üniversitede dersler ve baktık ki 60 yıl geride kalmış. Ben 1990 yılında televizyonda seyrettim; "işte Mete Akyol, bizden" dedim anneme ve orada olan diğer kişilere; benim için büyük gururdu.

Ben törene eşimle gittim, orada birçok siyasetçi, gazeteci, yazar arasında gene aynı gururu duydum.

Kısaca bu tören, bana, her birimizin çok iyi yetiştirildiğini, aynı dili konuştuğumuzu, her zaman her yerde anlaşabildiğimizi tekrar gösterdi....

Ülkemizin bu zor günlerinde hep birlikte daha iyiye, daha güzel günlere

Sevgiyle kalın

lik serüvenleri anlatıldı....

Bir filmde oynamış, ona ait resim vardı...

Mesela, İsmet İnönü'nün evinde, Pembe Köşk'te, yapılane bir toplantıya gazeteci alınmamasına rağmen girmesi... Bunların hepsi bir macera, naif denemeler, saygının ve sevginin yok olmadığı günlerin günümüze ef-sane gibi yansması....

Mesela Engin Ünsal Abimize söz verildi, aynen aktarıyorum:

"....Sır veriyorum. Mete gazeteciliğe Ulus Gazetesinde değil, Tarsus'ta Çadır Tiyatrolarında başladı! Tarsus'a gelen çadır tiyatrolarına gider, Bedri Esen diye bir arkadaşımızla. Onunla beraber kadınları meşhur edeceğim diye röportaj yapar, Bedri de resimlerini çeker bize 25 kuruşa satardı!

Devam ".... Bir gün Tarsus'ta yürüyörüz, bir dilenci.... Laf attı bize.... Önüne baksanıza ulan... diye.

Bizde ne laubali dilenci bu dedik, fakat bir de baktık Mete! Dilencilik yaparak da geçimini sağlayabileceğini gösteriyor.....!"

Kıbrıs Barış Harekatı'nda kullandığı fotoğraf makinesi.... Birçok şey vardı bunun gibi...

Mete Abi konuşmaya başladı ve anladım ki o da Tarsus Amerikan Koleji'nin verdiklerinden çok mutlu... Bu okullar bize hayatımızı vermiş, hayatımızı şekillendirmiş....

Birçok meslek grubundan dostlar arkadaşlar yetişmiş bu okullardan ama....

Ama bence pek az gazeteci yetiştirmiş...

Mete Akyol,

Uluç Gürkan,

Kayhan Sağlamer,

Cengiz Çandar,

Önde solda kısa süre önce Türkiye Tabip Odaları birliğini bırakan Özdemir Aktan, sağında Muhtar Kent arka planda solda Kaptan Sedat Tenker, sağda Bilgi Üniversitesi hocası ve “thriller” romanları yazarı Celil Oker.

TAC'71 Buluşması

Hiç birine yaşlı diyemeyeceğim otuz adamla beraberdim geçen akşam. Çocukluk arkadaşlarım. Kimi yakın, kimi, eh, uzak. Uzak olanlarla bile yakınlaş-

mak dünyanın en güzel duygusuydu. Kahkahalara katılmak, birlikte kaş çatmak, kadeh kaldırmak, sormak, anlatmak. Güzel insanlardı hepsi, TAC '71liydi. Bana benziyorlardı, ben onlara benziyordum.

Sonra düşündüm. Nasıl bir güç bizi böyle birbirimize benzeten? Türkiye'nin dört bir tarafından, daha neyin ne olduğunu tam anlamamış çocukları, ezilmiş zeytin kokan, turuncu kokan, kebab kokan,

ter kokan, sigara kokan bir ortamda bir araya getirip, kırk dört yıl sonra bile kardeşçe kucaklaştıran güç...

Gitgide yalnızlaştığımı hissettiğim bu toplumda, hiç de yalnız olmadığımı gösteren bu otuz adamla nasıl da mutluyum. Yaşasın bombalakiyle karışmış rakı. Yaşasın Stickler.

Yaşasın TAC.

Celil Oker TAC '71

“Fevkalade bir katılım ile ve Vamık

Kural”ın organizasyona verimli katkılarıyla 30 dan fazla sınıf arkadaşımızla birlikte 2014 ün son haftasında, hatırlarda kalacak nefis bir akşam yemeği yedik.

Bol mavra, bol sohbet ve bol hikayeler....

Bazı arkadaşlar mezuniyetten beri ilk defa birbirlerini gördüklerinden, tabii hem hoş

hem de hisleri kabartan dakikalar yaşandı..

Katılan ve katılmayan tüm 71 mezunu gardaşlarımıza bol sağlıklı ve neşeli bir yıl, ve, tüm TAC mezunlarına kucak dolusu sevgiler diliyoruz.”

Muhtar Kent TAC '71

Biz çok ara vermeden, senede bir kaç kere mutlaka toplanır birbirimizi görürüz. Okul bizim hayatımızı, geleceğimizi şekillendirdi. Bunu hepimiz kabul ederiz. Okulumuza çok şey borçluyuz. Her zaman borcumuzu ödemeye gayret ederiz.

'71 sınıfı bence çok iyi bir sınıftı, halen de birbirimizle iftihar ederiz. Topluma çok iyi bireyler yetiştirdi. Elde ettiklerimizin çoğunu yatılı yıllarımıza borçluyuz. Senede bir kaç kere bir araya gelir ve bunları eşle- rimiz olmadan birbirimize tekrar ederiz! Okulumuzun geleceği de bizim her zaman birinci önceliğimizdir. Her zaman, her ye-

mekte bu konu konuşulur ve tartışılır.

Yemekte de tartışıldı. Muhtar'ı Mezunlar Derneği tuğla projesine yaptığı son katkısından dolayı kutladık, kendi aramızda da her yemekte olduğu gibi yine tuğla parası topladık.

Bizim hayalimizdeki Tarsus bizim bildiğimiz gibidir. Okulda yaşanan aptalca işler bizi her zaman üzer (biz öyle abilik- ablalık, hoyratlık vs bilmeyiz). Büyükler küçükleri sever ve kollar, bizim hocalarımız anti Vietnam 68 kuşağı hocalardı; kimi hippy idi kimi dindar, ama herkes herkese saygı gösterirdi.

Dolayısıyla TAC denince biz, liberal, herkesin canının istediği gibi giyindiği, davrandığı ve düşündüğü, sadece Çukurova değil, tüm ülkeden ve zengin, fakir her kimseden gelen ve mümkünse hepsinin tüm ihtiyaçlarının okul tarafından karşılandığı bir okul hayal ederiz.

Bu bağlamda sevgili kardeşimiz Ali

Cerrahoğlu'nun bu güne kadar olan tüm katkılarını da sınıf olarak takdir ediyor, alkışlıyoruz; bunu geçiştirmeyelim ve kendisine ayrılmadan önce teşekkürlerimizi iletelim.

Biz kendi aramızda 26 Aralık gecesi çok güldük ve eğlendik. Okuldayken büyüklerin okula gelip, eski yıllarda kendi hikayelerini anlatmaları bize baygınlık geçirtirdi. Onun için kendi aksam yemeğimizi anlatıp, kimse- nin okumayacağı bir yazı yazmak istemem. Arzumuz bellidir, adımız Hıdır, elimizden gelen budur! Bu iş burada bitmez. “Bu sevdada devam etmeli, bu rüya gerçekleşmelidir” diyoruz...

Not: '71 sınıfı “Haydar Hoca parayı çekecekse, davetine icabet eder hep birlikte kal- kar geliriz Tarsus'a diyor “ , Hocaya hodri meydan diyoruz. Kebapçı daveti Hocadan ayanlar bizden!

Vamık Kural TAC '71

TAC '63 Ankara Buluşması

Sevgili Arkadaşlar, Geleneksel hale getirdiğimiz yıllık TAC Ankara buluşması bu sene 17 Ocak'ta gerçekleştirildi. 120 civarında mezunumuz o gece Hilton Otel'de bir araya geldik. 1955'ten 2005'e kadar tam 50 yıllık bir dönemin mezunları bir araya gelmişti. Neşe içinde şarkılı-türkülü bir gece geçirdik. Her sene olduğu gibi bu sene de en büyük katılım 63lülerce gerçekleştirilmiş oldu. O nedenle 63lüler iki ayrı masada oturmak zorunda kaldıklarından biri birleriyle fazla sohbet etme imkanı bulamadılar.

Bunu telafi etmek için 18 Ocak Pazar sabahı Göksu Restoran'da brunchta buluşma sözü vererek ayrıldılar.

Ertesi sabah '63 mezunları ve eşleri brunchta bir araya geldiler. Kimler mi vardı? Bakın sayayım: Akar-Jo Ann Burduroğlu, Yılmaz Ayata, Nuri-Lale Çarkacı ve kız kardeşi Nilgün Çarkacı, İskender Sayek, Mehmet-Meriç Artun, Bahattin-Hatice Gürsöz, Esin Acet ve Gürkan-Gönül Ertaş. Bir gece önce TAC yemeğine katılıp da mazetleri nedeni ile brunchta gelemeyen Ercan-Sevgi Özer ve Özdemir-Güzin Akyılmaz çiftlerini ise gözlerimiz arayıp durdu. Daha sonra, o güzel insan, Sırrı Erol'un eşi Nazlı Erol da bizlere katıldı.

Saat 12.00'ye kadar eşlerle karışık olan masadaki oturum şeklimiz nedense

karınlar doyduktan sonra tam saat 12.00'de harem-selamlık biçimine dö-nüştü. Konuşmalarımızın genel seyri, İskender'e sorulan sağlık soruları, ilaçlar, fazla kilolar ve torunlar ağırlıklıydı. Tam o sırada İskender'in büyük torunu Can, babasıyla basket maçına giderken dedesinin elini öpmeye geldi. Annesi Selin Sayek Böke'ye benzerliği hazirunun oybirliği ile tescil edildi. Sohbet saat 14.00'e kadar devam etti. Herkes bir miktar hasret gidermiş olarak veda etti. Efsane sınıfın geleneksel hale getirdiği bir birliktelik daha böylece gerçekleştirilmiş oldu.

Allah tekrarına erdirmiş diyerek niyazımızı dile getirelim.

Sevgi ile kalın.

Gürkan Ertaş

TAC'64-'77 İstanbul Buluşması

TAO '61 ve TAC '64 mezunu arkadaşlar, eşleri ile beraber, 30 -Kasım -2014 Pazar günü BEŞİKTAŞ ÇARŞI ' balıkçıda buluştuk, "rakı -balık " yaptık ve hasret giderdik....

TAO '61 & TAC '64 - Katılanlar, Serif

Boyacı, Ahmet Boyacıoğlu, Aydan Bulutgil, Mehmet Fahri Can , Çetin Yüceluluğ, Halil Azizlerli ve bendeniz Faruk Bozbey ve sevgili eşlerimiz....

TAO ' 62 'den Mustafa Esen ve eşi de oradaydı..

TAC '64 - Yavuz Altay ve eşi de aramızda idi...

Daha sonra, TAC ' 77 sınıfından Cüneyt Cezayirli, Aydın İzgialp ve Bülent Tüzün de "tesadüfen " aramıza katıldı.. Neşeli saatler ve "muhabbet " oluştu..

"TAC '81 İstanbul Buluşması"

Buluşmaya katılanlar; Temel Tırak, Ahmet Atakan, Ali Sedat Uluğ, Mete Malcıoğlu, Ekrem Erdem, Bülent Esen, Ali Behlül, Çağrı Bagatur, Hakan Baykara, Kudret Süzer, Selçuk Örsel, Alihan Irmakkesen, İsmail Ekmekçi, Ufuk Özkaya, Haluk Ziya Türkmen, Osman Dalaman

Çukurova'da Son Cuma

Sevgili TAC & TALAS Dostları,

Dün gece camiamızın Çukurova ayağında unutulmaz bir buluşma gerçekleştirdik.

2014'ün son günlerine girildiği günlerde, Aralık ayı Mersin Son Cuma'sında genç mezunlarımızın ve abi-ablalarının (TAC'05-TAC'56 aralığında, 49 dönem) Tenis Kulübünün salonunu hınca hıncı doldurduğu manzarayı görmeliydiniz. Eşini, bebeğini, dönem arkadaşını beraberinde getiren mezunlarımız ulu TAC ruhunu yaşattılar bir kez daha. TAC Spor Kulübümüzün çalışkan başkanı Dr. Ali Çekiç her zaman olduğu gibi Ela kızı ve eşi Gülşah'la aramızdaydı. Ali yüreğindeki TAC sevgisini ailesine de aşılamış. Takdir ediyorum Ali'yi...

TAC Mezunlar Derneğinin yönetim kadrosu, efsaneleşen başkanı Dr. Ali Cerrahoğlu ile tam kadro bizimleydi: 2. başkan Kemal Tarım, sayman Ramazan Dinçer, genel sekreter Erdoğan Kaynak.

TAC'de uzun yıllar eğitim ve idari kadrolarında görev yapmış emektar dostlarımız da bizimleydiler: "Beyaz gölge"miz Nejat Güngör, Nurcemal Eden, Sami Işıksal, Mustafa Nacar, Mustafa Serin, Turgay Kenziman, Ahmet Karagözlü, Jale Sever, Betül Öcal, Emine Halil, Mahir Bekçi, Salih Esen, Eray Varol, Orhan Baycık.

Bu sene ve geçen sene TAC eğitim kadrosuna katılan yabancı öğretmenlerimiz de bizi gecemizde yalnız bırakmadılar, sağolsunlar. Gencecik, pırıl pırıl genç öğretmenlerimiz öğ-

rencilerimize İngilizce öğretiyorlar.

One man show üstadımız Hüseyin Sungur'u aradı gözlerimizi. Sazıyla gelecekti. Telefonla aradım. Rahatsız olmasına rağmen şehir dışından gelecek dostlarını beklediğini, gelmeye çalışacağını söyledi. Ama gelemedi. Acısını Ocak Son Cuma'da çıkarırız...

Dostlar geldikçe ilave masalar atıldı. Salon doldu taşı. Bu da bizleri ziyadesiyle mutlu etti.

Bir taraftan atıştırmalar devam ediyor, diğer taraftan sohbetler derinleşiyor, eski anılar tazeleniyor.

Erdoğan Hoca kısa bir açılış konuşmasında dostlarına hoş geldiniz diyor ve sözü dernek başkanımız Dr. Ali Cerrahoğlu'na veriyor. Ali başkanımız TAC'nin "beyaz gölge"si Nejat Güngör'e, sonrasında çiçeği burnunda Mersin Üniversitesi rektör yardımcısı Prof. Dr. Mehmet Yağcı'ya söz veriyor. Mehmet "Toros Üniversitesi rektörü Prof. Tayyar Şen abim varken bana konuşmak düşmez" diyerek başlıyor konuşmasına abisine nezaket göstererek. Sözü TAC Spor Kulübü başkanımız Dr. Ali Çekiç alıyor. Çalışmaları hakkında kısa açıklamalar yapıyor. Yabancı öğretmenlerimiz adına İngilizce öğretmenimiz Michael Smith, genç mezunlarımız adına TAC'96 Umut Boğa konuşuyorlar. Bu kısa kısa konuşmalar sonrasında başkan yardımcımız Kemal Tarım, 3. Bahar Projesi hakkında açıklamalarda bulunuyor. Projeye neden 3. Bahar dendiğini anlatıyor.

Enfes kuzu fırınlar servis edilmeye başlandığında Ali başkan hepimizi coştururcasına iki defa Bombalaki çektiriyor:

Bom ! Bom! Bom!

Bombalaki!

Bombalaki!

Bom! Bom! Bom!

Tarsus! Tarsus!

Zum! Zum! Zum!

Kolej! Kolej! Kolej!

Salon çınlıyor!

Aramıza katılan saz heyeti nameleri ile bizleri mest ediyor.

Keşke Pişmiş Kelleimiz de aramızda olaydı...

Mersin Üniversitesi Tıp Fakültesi başhekim yardımcısı olan TAC'94 Doçent Dr. Hakan Aytan ve Mersin Devlet Hastahanesinde hematolog olarak görev yapan eşi TAC'94 Dr. Pelin (Yıldırım) Aytan birlikte aramıza katılıyor gecenin ilerleyen saatlerinde.

Tabii bol bol resimler çekildi. Videoya alındı. Bu mutlu gecemizi internet ortamımda TAC sitemizde görebileceksiniz.

Bu vesile ile

Tüm TAC & TALAS camiamızın ve sevenlerinin yeni yılını kutluyoruz,

Erdoğan Hoca

Mersin Üniversitesi Tıp Fak. Başhekim Yardımcısı Hakan Aytan (TAC'94), Toros Üniv. Rektörü Tayyar Şen (TAC'71) ve Mersin Üniv. Rektör Yrd. Mehmet Yağcı (TAC'82)

Amerika Buluşması

Değerli Kardeşlerim, Bugün çok mutluyum, Amerika'da iki kardeşimle beraber bir akşam yemeğinde buluştuk.

Burak Kutlu ve eşi Yolanda, Argun, eşim Yıldız ve ben Seattle'da bir akşam yemeğinde bir araya geldik. Sofrada hiç bir şey yoktu ve biz gecenin ilerleyen saatlerinde sohbetle doyamamıştık. Birçok konu konuştuk,

ben çok dolu bir gece geçirmenin mutluluğu ile ayrılırken tekrar buluşmayı bu gecedan düşündük.

Dilerim diğer kardeşlerimde yurt dışında TAC mezunlarını toplama üzerinde gayret etmeleri iyi bir vesile olabilir diye düşünmekteyim.

Sevgiler,
Metin Atamer

Aycan Uluğ(TAC'73)-Halim Pekcan (TAC74)-Hüseyin Sungur(TAC'73) Mersin Son Cuma'da doğum günü pastalarını kesiyor.

Cenevre Buluşması

Tarsus ruhunu yaşatmaya devam ettirdiğimiz yerlerden biri de Cenevre, İsviçre. Buraya biz çoğunlukla uluslararası şirketlere yönetici olarak geliyoruz. Ailelerimiz ile geldiğimiz bu gurbette "mavra"yı devam ettirebilmek için her 3 ayda bir toplanıyoruz. Mavranın mekan zaman tanımadığını herkese kanıtlıyoruz :))) Cenevre'de halen yaşayan mezunlarımız Naci Sığın, Fedon Tahintzi, Kutlu Coşkungür, Niyazi Günay, Elsa Tekeli ve Ayşegül Karslı.

En son Ayşegül'ün evinde Pazar kahvaltısında buluştuk. Sevgili eşi Alper her zamanki gibi mutfakta ustalığını konuşturmuştu. Elsa'nın ve Ayşegül'ün bebeklerini sevdik. Yeni evlenen Niyazi'yi hayırlardık.

Fedon'un eşi Leyla Hanımın hoş sohbeti ile lezzetli mercimekli köftelelerinin tadına baktık (gurbette bunlar çok değerli oluyor :)) Grip olup bebekleri düşündüğü için o gün aramıza katılamayan Kutlu'ya geçmiş olsun diledik. Naci Abi ise her zamanki inceliğiyle hesabı ödemek isterdi ama bu sefer hesap yoktu :)))

Bir sonraki buluşmayı Fedon Abinin evinde yapmak üzere dağıldık. İlkbahar aylarında Cenevre mezun toplantılarının kapsamını genişleterek bütün İsviçre çapında yaşayan mezunlarımız ile bir araya gelmek istiyoruz. İlgiilenen mezunlarımız Ayşegül Karslı ile iletişime geçebilirler. (aysegul.karsli@gmail.com)

Aycan Uluğ (TAC'73) ve eşi

(Soldan sağa) Erdal Çiftçi, Kemal Hadra, Lütfi Can Ok, ve Tanzer Örsak (TAC'84 mezunları)

HAYDAR HOCA'MIZIN DOĞUM GÜNÜNÜ KUTLADIK

HAYDAR HOCA'YA ÖĞRENCİLERİNDEN MESAJLAR

Haydar Hocamın sağlığının yerinde olmasına çok sevindim. Kendisine sevgi, hürmet ve saygılarımı iletmeni rica ederim.

Benim Mersin'de olacağım 14-15 Mart gecelerinden hangisinde bir araya gelecekssek, o gece Haydar hocamızı da aramızda görürsek, ben kendi hesabıma çok memnun olacağım.

Görüşmek üzere,

Ahmet Ziya Akyıl '68

Nihatçıgım, Haydar Hoca'nın doğum günü organizasyonuna kesin katılacağın düşüncesinden hareketle sana bir ricamı iletıyorum.

Kendisinin ellerinden benim adıma öpersen memnun olurum. Senin elçiliğinin her tür yazılı kutlama mesajlarından çok daha muteber olacağına

inanıyorum.

Taylan Dericioğlu '68

Hocamıza mutlu yıllar, sağlıklı bir yaşam, sevdikleriyle beraber olmasını - ve orada olamayan bizler için de bir kadeh yuvarlamasını diliyorum. İyi kutlamalar.

Ömer Faruk Soykan '68

Sevgili Haydar Hocam, Sosyal medyanın tavan yaptığı bu günlerde "de", "da", "ki" eklerini doğru kullanabilen nadir kişilerden biri olarak size hayır duası etmediğim bir günüm geçmiyor.

Bu arada yıllar sonra öğrendim ki sizinle aynı doğum gününü paylaşıyor-muşuz. Ne mutlu bana!

Bize hep örnek oldunuz, doğru yolu

İlkokul Öğrencisi Haydar

gösterdiniz.

İyi ki vardınız, iyi ki varsınız.

Daha nice sağlıklı, huzurlu, mutlu, sevginin üzerinizden eksik olmadığı yıllar diliyorum.

Nihat kardeşime de hep yanınızda olduğu ve bizi sizin ile ilgili tüm gelişmelerden haberdar ettiği için şükranlarımı sunuyorum.

Doğum gününüz kutlu olsun

Olcayto Ahmet Tuğsuz '68

Hocamın 97'nci yaşını kutluyor sağlık ve mutluluklar diliyorum. Bu mesajımı iletirsen çok sevinirim. Sevgiyle kalın.

Ahmet Ceranoğlu '67

Sevgili Hocam,

97. yaş gününüzü candan kutlar, sağlıklı ve mutlu günler diler, saygı ve sevgilerimizi sunarız. Halen İstanbul 'da olduğumuz için Tarsus'taki kutlamaya maalesef katılamıyoruz. İleriki tarihlerde, özel olarak birlikte "kutlamak dileğiyle..."

Nuray - Faruk Bozbey '64

Sevgili Haydar Bey hocama sağlıklı mutlu yıllar diler; sevgi ve saygıyla ellerinden öperim.

Mahmut Telli '57

BİR TUĞLA DA SEN KOY – 1910

Nihat Taner TAC ' 68

“Bir tuğla da sen koy” sloganı TAC için yüzonbeş yıl önce de varmış. Karta dikkatle bakın: Stickler’ın merdivenleri tamamlanmamış, üst katlarda ahşap iskeleler görülüyor. Belli ki maddi sıkıntılar nedeniyle inşaat gecikmiş. Tarsus’tan St. Louis kentine Avusturya Posta İdaresi kanalıyla (o yıllarda Çukurova’da çeşitli devletlerin posta idareleri mevcuttu) gönderilen kartın arka yüzündeki yazı durumu açıklıyor:

Saint Paul's Institute, Tarsus, Turkey Asia

October 14th, 1910

Dear friends.

Can you help us finish this fine, new hall? Urgently needed before winter! floors, doors, windows, partitions, seats in chapel, 200 boarders. nearly double of former attendance. 32 are massacre orphans: All the orphans number 71. Help us to educate them and train them for manual labor. Money given for the hall will also provide work for carpenters and other workers who lost their property at time of fire and massacre last year. They need this help for themselves and their youngsters.

Our daughter, Mrs. D. M. Rogers 29 Church St. New Britain

Conn. is our agent.

Your fellow worker, C. B. Christie

Kartı gönderen kişi St. Paul's Institute müdürü Dr. Thomas Christie'nin eşi Mrs. Carmelite Brewer Christie. İnşaatın tamamlanabilmesi için Amerika'daki dostlarından yardım istiyor. Kartta ilginç bilgiler var. Yatılı öğrenci sayısı 200. Bunların 71'i yetim veya öksüz. Bu annesiz veya babasız çocukların 32'si bir yıl önceki Adana olaylarının mağduru. Yazıda “our agent” olarak belirtilen Christie'lerin kızları Mary, Daniel Miner Rogers ile evliydi. Adana olaylarında kocası öldürülmüş, Mary ve bebeği Amerika'ya dönmüştü.

Mary daha sonra Türkiye'ye dönecek ve Dr. William Nute ile yaşamını birleştirecektir.

Meraklısına Not: 24 Temmuz 1908'de İkinci Meşrutiyet ilân edildi. Yapılan seçimleri İttihatçılar kazandı. 6 Nisan 1909 günü muhalif gazeteci Hasan Fehmi Bey bir İttihat ve Terakki fedaisi tarafından öldürüldü. Olay İstanbul'da büyük bir gösteri ile protesto edildi. Ardından “31 Mart Vakası” olarak bilinen, bugünkü takvime göre 13 Nisan 1909 günü bazı askerî birliklerin ve medrese öğrencilerinin katıldığı ayaklanma başladı. Bazı subaylar ve mil-

letvekilleri linç edildi, İttihatçı yanlısı gazeteler yağmalandı. Ayaklanma, Selanik'ten gelen Hareket Ordusu tarafından 24 Nisan'da bastırıldı.

İstanbul'daki gerici ayaklanmayı fırsat bilen tedhişçi Ermeni örgütleri Adana'da bir isyan başlattı. Amaç, Avrupa ülkelerinin dikkatini çekmek, devletin krizlerle uğraştığı bir dönemde Adana ve havalisinde karışıklık çıkarak yabancı devletlerin duruma el koymasını sağlamak, hatta bölgede bağımsız bir Ermeni devleti kurmanın provasını yapmaktı. 14-16 Nisan günleri Adana'nın Müslüman mahallelerine karşı başlatılan bu hareketin planlayıcısı Ermeni piskoposu Muşeg'di. Din adamı kisvesi altında hareket eden Muşeg Avrupa'dan getirttiği silahları kendi cemaatine ve örgütlerine dağıtmaktaydı. Ayaklanma Tarsus, Erzin, Misis, Dört Yol gibi çevre kasabalara da sıçradı. İkinci ayaklanma dokuz gün sonra yalnız Adana'da oldu. Müslüman ahalî, ilk panik geçtikten sonra direnişe geçip ayaklanmayı başarısızlığa uğrattı. Cemal Paşa'yı Adana'ya vali olarak gönderildi. Karışıklıklarda 1850 Müslüman ve 1700 Ermeni öldü. Olayları başlatanlar Ermeniler olduğu halde, Avrupa'yı yatıştırmak için 47 Türk ve 1 Ermeni olayların sorumlusu olarak idam edildi.

Bu olaylar Adana İğtişası (Karışıklığı) veya Adana Vak'ası olarak anılır.

GELENEKSEL ANKARA BALOSU

Sevgili TAC

17-18 Ocak 2015 haftasonu Ankara da yine tam bir TAC haftasonu oldu.

Saat 08.00 Ankara Tren Garı. Çukurova Mavi Treni Gar'a geldi. Yataklı vagondan TAC'nin süper mezunları ve Betül Abla indiler. Süperler çünkü o 12 saatlik yolculuğa dayanmak gerçekten başarı. Tabii hemen kucaklaştık. Otellerine doğru yola çıktık.

Saat 11.00 Ankara Hilton Otelі Çankaya Toplantı Salonu. TAC Mezunlar Derneği için hazırlanan salonda, Merkez ve Ankara Şube gönüllüleri biraraya geldik. Hem 2014 yılını elden geçirdik hem de 2015 için güzel bir planlama yaptık. Bütçeyi hazırladık, Mart ayında Genel Kurul onayına sunulacak. İki Üniversite Burs Yönetmeliği kabul edildi. Yeni mezun TAC'liler için oluşturulmuş olan bu iki burs Yurtiçi Genel Üniversite ve Ankara Üniversite Bursu. İki Burs kalemi daha üniversite TAC'lileri için hazırlanıyor, onlar da yakında duyul-

rulacak. Şube ve Merkez Genel kurul süreçleri elden geçirildi. Kısaca TAC Mezunlar Derneği camiası için çalışmaya devam ediyor. Katkı vermek isteyen herkesi bekliyoruz.

Saat 19.00 Ankara Hilton Otelі Marco Polo Salonu. Ankara'da TAC mezunları ve aileleri yavaş yavaş yemeğe geldiler. Önce kokteylde kaynaştık, hasretler giderildi. Yeni tanışanlar muhabbete başladı.

Saat 20.00. Artık Geleneksel Ankara Balosu başladı. Masalarda dönemdaşlara göre yapılan düzenlemelere göre mezunlarımız ailece yemeğe geçtik. Yemeğe davetimizi kabul ederek, geceye katılan SEV Yönetim Kurulu Başkanı İzmir Amerikan Mezunı, Sayın Ceyda Aydede, konuklara hitap etti. Alkışlarla karşılandı. Ardından

TAC Mezunlar Derneği Yönetim Kurulu Başkanı Ali Cerrahoğlu TAC '78 abimiz mezunları yüksek enerjisi ile selamladı.

Derneğimizin 2014 yılı çalışmalarını özetleyen güzel bir görsel sunum, müzik eşliğinde mezunlarımızla paylaşıldı.

Saat 21.30. Cengiz Atalay TAC '72 abimiz ve Nihat Yücel TAC '72 abimizin eşi sevgili Nevin Yücel organizasyonunda geceye katılan Türk Sanat Müziği sazları eşliğinde mezunlar sahnede. Maşallah Maşallah..... Diyecek söz yok. Çok eğlendik. Ne şarkılar söylendi, neler.

Saat 22.30. TAC pastası sahnede. Pastayı kesmek üzere, salondaki en kıdemli mezunumuz Tuncer Erzin ve salondaki en genç mezunumuz Irmak Bozdağ TAC '05 güzel konuşmalar eşliğinde pastayı kestiler.

Mavra, muhabbet çok güzeldi, Darısı seneye diyelim.

Saygı ve sevgilerimle

Doğan Gözde ÖZGÖDEK TAC '86

TAC Mezunlar Derneği Yönetim Kurulu Ankara'da biraraya geldi

TAC Mezunlar Derneği Merkez ve Şube temsilcileri 17 Ocak tarihinde Ankara'da bir araya gelerek 2014 yılında yapılan Dernek çalışmalarını değerlendirip 2015 yılı için planlama yaptı. Mart ayında Genel Kurul onayına sunulacak olan Bütçe hazırlandı. İki Üniversite Burs Yönetmeliği kabul edildi. Yeni mezun TAC'liler için oluşturulmuş olan bu iki burs Yurtiçi Genel Üniversite ve Ankara Üniversite Bursu. İki Burs kalemi daha üniversite TAC'lileri için hazırlanıyor, en kısa zamanda duyuruları yapılacak. Şube ve Merkez Genel kurul süreçleri görüşüldü. Kısaca TAC Mezunlar Derneği camiası için çalışmaya devam ediyor. Katkı vermek isteyen herkesi bekliyoruz.

Elimde bir kitap var, ismi GEÇTİ BOR'UN PAZARI. Kitap 1954'de yayımlanmış. Namdar Rahmi'nin destan türünden şiirlerini içeren bu kitap, şairin altıncı eseri. Şair 1898 ile 1953 yılları arasında yaşamış ama bu kitap ölümünden bir yıl sonra yayımlanmış. Haydar hocamızdan aldığımız edebiyat derslerinde Namdar Rahmi ile tanıştığımızı hatırlamıyorum. Haydar bey Namdar Rahmi'yi anlatmış olsa bile ben unuttuğumu sanıyorum. O nedenle kitabın içindeki şiirleri bir çırpıda okudum. Çok hoşuma giden, Namdar Rahmi'yi size tanıtmak istedim.

Kitapta Namdar Rahmi'nin, hece vezniyle yazdığı destanlarda sözünü ettiği kimseler, her devirde, her toplulukta gördüğümüz dalkavuklar, mürrailer, açığözler, halkın sırtından geçinenler ve başklarını basamak yapıp koltuklara tırmananlardan oluşan tipler. Namdar bu destanlarda acı bir gülümsemeyle, bu tipleri eleştiriyor; bazen de hem kendini hem de kendi gibileri eleştiriyor.

Namdar bu şiirlerinde her türlü hayat kaygılarından uzak, yaratana ve yaratılana hayran bir biçimde toplumun yaralarına parmak basarken, paranın esiri olanlara, 'Hey şaşkınlar' der gibi acı bir gülümsemeyle bakıyor. Namdar Rahmi

**Biz bataкта köprü olduk
başkaları geçti nehri
İşte geldik gidiyoruz
şen olasin Halep şehri,**

derken hem başkalarının başarısı için çalışıp ömrünü boşa harcayanları hatırlatıyor, hem de bataktan çıkartılan o dalkavuk ve türedilerle alay ediyor. Namdar şiirlerinde toplumun da resmini çiziyor. 1942'de yazdığı '**Hancı sarhoş, yolcu sarhoş**' şiirinde çektiği resim bakın günümüze ne kadar da uyuyor:

**Bir kör döğüşü gidiyor,
Bilmiyor vuran çalanı,
Bir kaç serseri köftehor
Tutmuşlar bütün alanı,
Sen ne desen ne yapsan boş
Hancı sarhoş, yolcu sarhoş...**

**Bir şey durmuyor temelli,
Ne cevher, ne değer belli
Şuna beşyüz, buna elli,
Kimi oynar çifte telli
Uzaktan bak; manzara hoş,
Hancı sarhoş, yolcu sarhoş...**

Bu destan toplumun yaralarına parmak basa basa uzayıp gidiyor ve her kıtasında da düştüğümüz trajikomik durumları bize gösteriyor. Aslında büyük bir filozof olan Namdar Rahmi, şiirlerinde sadece dalkavukları, sahtekarları, hırsızları incelememiş. Başarısızları da, beceriksizleri de, ömrünü boşa harcayıp dolaşanları da bir bir anlatmış. Şiirlerine Türk atasözlerini, Türk tekerlemelerini de eklemiş ve demek istediklerini o cıvıl cıvıl Türkçesiyle, çok güzel ve özlü söylemiş.

Sırası gelmiş, '**Leyleğin ömrü geçer lak lak ile**' demiş, sırası gelmiş kısıkançlıkları dile getirmiş, '**Komşunun tavuğu kaz, karısı kız görünür**' demiş. '**Devlet'in malı deniz, yemeyen domuz**' diyenleri görmüş, '**Yağma Hasan'ın böğreği**' isimli şiirini yazmış. '**Gelen aғam, giden paşam**' diyenleri de görmüş, onları da destanlarında anlatmış. Devlet'te oynanan

Namdar Rahmi Karatay

oyunları, doğru duruşları, eğri gidişleri görmüş ve '**Sizinki tatlı can da bizimki patlıcan mı**' isimli destan şiirini yazmış. En çok da kendine kızmış:

Sende cevher var imişi onu herkes ne bilsin?

Kimler böyle züğürdün huzurunda eğilsin?

Şöyle bir dairede müdür bile değilsin;

Döndü bütün ümitler

Şimdир birer iğdeye

demiş ve arkasından;

Geçti Bor'un pazarı, sür eşeği Niğde'ye diye eklemiş.

Sahtekarlardan da ağzı yanmış ve:

Benim ağzım pek yandı, aman siz dikkat edin

Yalınız layık olan adama hürmet edin.

Haddini kim bilmezse ona hakaret edin;

Ele açık durmayın, onu hakikat sanır;

Eşeğe gem vurmayın kendisini at sanır,

demiş ve bilerseniz daha neler neler söylemiş sonunda da '**Karaman'ın koyunu; sonra çıkar oyunu**' isimli uzunca bir destan yazmış.

Ben de '**Eşeğe gem vurmayın kendisini at sanır**' isimli şiirini okuduktan sonra; ona bir nazire olarak;

Eşeğe gem vurmayı kendisini at sanır,

Kediye yüz vermeyin kendisini it sanır

Durup dururken birden gelir seni kışkaanır;

Hem de fasulye gibi kendini nimet sanır

Kediye yüz vermeyin kendisini it sanır...

demeye başladım.

Bir Geziden Kalanlar

Eşimin yıllardır ısrarla istediği Akdeniz'de bir gemi seyahatini senelerdir ertelemektedirim. Bu itirazımın bir nedeni vardı benim için. Bir yerde, bir mekanda uzun zaman oturmak beni ziyadesi ile sıkardı. Mutlaka dolaşıp, mekan değiştirmeyi çok sevmektedirim. Gemi seyahatinde kendimi metal bir konserve kutusunun içinde hapis edilmiş hissetmemden olsa gerek, deniz seyahatini hiç sevmiyordum. İstanbul'da adada eve giderken ve adadan Bostancı ya gelirken sıkıntıdan patlardım. Gazetelerin reklamlarını bile okuyup bitirince elime tespihimi alıp sabır çekmeye başladım. Yurt dışında bir toplantı için Amerika'ya gitmem gerekti. Eşime benimle gelmesi için ısrar ettim. Bir şartla kabul edeceğini söyledi. Bende şartını kabul ettiğimi kendisine söylediğimde, bir gemi turu ile bu seyahati birleştirmek fikrini ortaya attı.

Eh nede olsa 45 senelik bir evliliğin seneyi devriyesi adına böyle bir seyahate itiraz etmedim. Bu nedenle Miami çıkışlı bir gemi ile Bahama adası, Saint Thomas, Porto Rico bağlantılı Sanjuan adası ve Grant Turk adasını kapsayan bir turun biletlerini aldık. İstanbul'dan Miami'ye gelip orada bir gece kalarak gemiye giriş yaptık. Gemide kamaramız balkonlu bir oda ve 9 uncu katta idi. Bir yatak odası, minyatür banyo ve tuvaleti bulunan bu mekan, bir hafta boyunca içinde barınacağımız odamızdı. Yerleştik-

ten sonra gemiye gelenleri izlemek için girişteki lobiye inerek gelenleri seyretmeye başladık.

Her içeriye giren grup kişileri gördüğümüzde gözlerimize inanamadık. Gemiye gelenlerin çok büyük bir çoğunluğu obez ve çok şişman olduklarını seyrederken kendimize bakıp halimize şükretmeye başladık. İnandırması güç bir manzara idi. Şişmanlıklarını tarif etmem mümkün değil, bilhassa koyu derili Amerika'lıların teşkil ettiği çoğunluk 140 kilo desem, rakamlar hafif kalır. Hani bazı hava yollarında 'access baggage' fazla bagaj adı altında ücret alınır ya, belki dedim kendi kendime bu ücretten kaçmak için gemi ile seyahat etmeyi tercih etmekte. İnandırması zor, seyri ise pek hoş olmayan bu görüntüden rahatsız olarak üst güverteleri ve geminin içini keşfe çıktık.

Her katta geminin yanlarına rastlayan yerlerde balkonlu odalar bulunmaktaydı. Dalganın etki edeceği seviyelerde ise büyük lambozlu balkonsuz odalar mevcuttu. Geminin 9 uncu katında bir birine bağlı dört büyük açık büfe lokanta yerleştirilmiş, masalar sabit, sandalyeler ise serbest bulunmakta idi. Geminin hem ön kısmında hem de arka kısmında bir küçük havuz vardı. Hani Denizli deyimi ile "ÇİMME" havuzu gibi 4 metreye 4 metre kare havuz, 1.20 metre derinlikte idi. Bu havuzun etrafında dört köşede yuvarlak 6-8 kişinin girip oturabileceği Jakuzi vari yuvarlak havuzlarda mevcuttu. Havuzun bir köşesinde dev bir sinema ekranı ve yanlarda içki servisi veren barlar mevcuttu.

Birden üst güvertenin bir köşesinde temiz örtüler örtülmüş başka bir lokantanın varlığını keşfettik. Burası paralı yemek yenen, alakart bir servisi bulunmaktaydı ve kişi başı 35 dolar

ücrete tabi idi. Geminin arka tarafında giriş katında kapalı bir mekanda anfiyatrosunun büyüklüğüne hayran kaldık. Tiyatro katından bir kat yukarısında çocuklar için kreş gibi bir servisin olduğunu ilgi ile seyrettik. Bir kat üstünde ise sağlık merkezi, erkekler için sauna ve masaj yerleri olduğu kadar bayanlar içinde ayrı bölüm bulunmaktaydı. Bütün bu yerleri keşfetmek için dolaşırken 980 metre uzunluğundaki geminin her yerini öğrenmemiz zaman alacağını da anlamıştık. En üst güvertede ağlarla kaplı bir sahada voleybol ve basketbol sahaları bulunmaktaydı.

Geminin bacasının etrafına tartan pistle yürüyüş parkuru konulması çok güzeldi. Bu Parkur yani bacanın etrafı 162 metre idi. Altı tur yapıldığında 1kilometrelik bir yürüyüşe tekabül etmekteydi. Akşam karanlığının yavaş yavaş etrafa çöktüğü bir saatte gemi iskele alıp, halat çözdü ve biz yavaş yavaş limandan ayrılmaya başladık. İlk durak ertesi günün sabahı Bahama adasının büyükşehri Nassau olacaktı. Bavullarımızı yerleştirip, giysilerimizi değiştirerek yemek yenilen mekana geldiğimizde gördüğümüz manzara inanılmazdı. Kilolarından dolayı yürümekte zorluk çeken çok şişman, genelde zenci halk, tabaklarını yemekle doldurmuş olduklarını izlemek, bizim yemek yemede tereddüt etmemize neden oldu. Ufak birer tabak yemek alarak bir kenarda yemeğimizi yedikten sonra üst güvertede geminin Atlantik Okyanusunda seyrinin keyfini yaşamaya koyulduk.

Dile kolay bir 45 sene evliliğimizde ilk defa böyle bir tura katılmaktaydık. Gecenin bir ilerleyen saatlerinde odamızın balkonundan, ay ışığında uçsuz bucaksız deryayı seyre daldık. Daha sonra yorgunluğun rehabeti ile

sabah ola hayır ola diyerek günü sona erdirdik. Geminin sallanması ve sesli yol alması derin uykumuza bir ninni gibi gelmişti. Gemide sabah erken olmakta, uyandıktan sonra denizi seyretmek için balkonumuza çıktığımızda, Nassau adasına yaklaşmaya başladığımızı gördük. Birde denize baktık, yine ağızımız açık kaldı. Gemi ile yarışan ufak uçan balıkları seyretmek, hayatımda şahit olduğum ender hadiselerden biriydi. Denizin üzerinde uçan balıklar, sanki gemi ile yarış edercesine idi ve uzun mesafeler uçmaktaydılar. Hemen video kameramı çalıştırdım ve her suyun üzerine çıktıklarında 20 saniye süren bu uçuşlarını tesbit ettim. 24 mil süratle giden bir geminin yanında 20 saniye yan yana uçmak bana çok enteresan gelmişti.

Gemi bir saat içinde limana girdi ve iskeleye bağlandı. Hemen gemiden karaya çıkarak bir turla anlaştık, dokuz kişi bir araca girerek rehberimiz araç şoförü, bize görülecek yerleri gezdirdi. Aslında bu ada Christopher Colombus ilk karaya ayak bastığı yer olarak anlatıldı. Adada bütün devlet daireleri ve resmi binalar pembe boyalı olduğunu tesbit ettik.

Taksi şoförüne bu soruyu yönelttik, neden pembe? "Mutlu insanların yaşadığı mekanın tarifi pembe" diye cevabı aldık. Doğru olup olmadığı üzerinde tartışmadık amma şehirde bir çok zengin bulunduğunu, yerli halkın ise teneke evlerde yaşadığına şahit olduk. Parlamento binalarına geldiğimizde ne bir polis vardı koruyan, ne bir askere rastlamadık. Washington'daki Kapitol binasının küçük bir minyatürünü andıran Parlamento binasına, ellerimizi kollarımızı sallayarak girdik. Resimler çektik, hatta Noel için binayı ziyarete gelen çocuklarla fotoraf çekti. Bir kaç saat süren bu şehir turu için verilen 20 dolara değmekte.

Verilen sürenin bitmesine vakit var-

ken gemiye geri döndüğümüzde, öğle saati geçmişti. Kısa bir süre sonra ikinci durağımız olan St. Thomas adasına doğru gemi yola çıkarken, bizde devamlı değişen çevre ile acıkan karınlarımıza bir kaç lokma koymak adına yemekhaneye yöneldik. Aman tanrım ne görelim, devamlı acıkan ve devamlı yemek yiyen gurup, gemiyi terk edip adayı gezmediklerini, öğle yemeğinde bilmem kaçınıcı turu yaptıklarını anladık.

Kısa süren yemeğimizden sonra balkonlu odalarda kalanların değişik bir mekanda, garsonların servis yaptığı lokantada yemek yendiğini öğrenmemiz iyi olmuştu. Akşam bize ayrılmış olan masamızda makul bir akşam yemeği yemek için plan yaptık.

İkinci adaya iki gece bir gündüz gidecektik. Bu nedenle bütün gün gemide ne yapabilirim diye düşündüm. Yeni bir romanım için iyi bir başlangıç olabilirdi ve nitekim öyle oldu. Sadece o akşam yemeği için lokantaya mecburi takım elbise ve papyonlu bir şekilde geldiğimizde, kapıda esmer, Lokanta'nın Cezayirli şefi karşıladı.

- Mr.Metin dün akşam neden gelmediniz. Masanız boş kaldı. Diyerek bizi masamıza götördü.

Kısa olmayan bir sohbette adanın HATEM olduğunu ve 21 senedir bu gemide lokanta şefi olarak çalıştığını söyledi. Geleceğimiz adada gitmemiz gereken plajında ismini tavsiye ederek, yemekler konusunda bir kaç bilgiyi bizimle paylaştı. Çok güzel bir akşam yemeğinden sonra kamaramıza çekilip sabaha güzel bir adaya ayak basmak ümidi ile uykuya daldık.

Sabahleyin yine uyandığımızda geminin etrafında kahverengi martı türünden kuşların uçuşunu görünce bir adaya yaklaştığımızı anladık. St.Thomas adası Karaibler'de ufak bir çok koyu bulunan, yemyeşil bir ada. Suyun rengi bile ne mavi nede yeşille tarif edilebilecek bir renkteydi. Gemi

limana bağlanmasıyla hemen kendimizi dışarı attık. Küçük sırt çantalarımızda havlularımız ve mayolarımızla bizi plaja götürecek bir vasıtaya bindik. Kumu çok özel olan MAGENS koyundaki plaj dünyanın en güzel 10 plajı içinde olduğunu söylediler. Serinlemek için kendimizi hemen suya attık. Çok hızlı derinleşen bu deniz de yüzmemeye doyamadım. Gemiye dönme zamanı gelince bizi götürecek araca binerken keşke biraz daha kalsaydık diye üzüldük.

Gemiye geri döndüğümüzde akşam oluyordu. Odalarımıza çıkıp akşam yemeği için hazırlık yaptık. Lokantaya akşam yemeği için indik. Bize ayrılan masada akşam yemeği ile bir başka lezzeti tabaklarımıza taşımışlardı. Gemide büyük birde kumarhane bulunmaktaydı. Burada sigara içmek serbest olduğundan bu mekana pek uğramadık. Burayı uzaktan izlemek keyifli idi. İnsanların şuursuzca para kaybetmelerine pek mana veremediğimden, bu mekan bana hep ecebe gelir. Akşam yemeğinden sonra gittiğimiz tiyatrodaki interaktif seyirci oyuncu müşterek sergilediği oyun, hiç yoktan izlenebilir bir gösteri idi. Bir günü daha kapatarak bir sonraki durakta nelerle karşılaşacağımızı düşünmeye başladık.

Sabahın erken saatinde Puerto Rico adasına bağlı San Juan adasında Gemi limana bağlanması izleyerek, hemen karaya çıktık. Bir araçla ada turu aldık ve adanın kale surlarına hayran kaldık. Bir kaç metre kalınlığında inşaa edilmiş olan bu kale duvarlarının yapımı kırk sene kadar sürmüş. Fakat hiç bir savaş görmemiş bulunan bu kale şimdi yıpranmamış haliyle turistleri cezbetmekte. Çok güzel bir tavernaya oturduk. Yörenin içkisi olan tropikal meyvelerle yapılmış bir kadeh margarita'yı yudumlarken hava sıcaklığının 29 derece olduğuna şahit olduk. Çok güzel bir havana müziği mekanı dolduruyor,

denizi seyredip etrafı temaşa etmek, insana başka bir haz vermekte idi. Bu günöde kapamak üzere verilen saat sonunda gemiye geri döndük.

Miami ye geri dönüş yolunda bir son-raki gün Grant Türk adasına uğraya-caktık. O gece Türkiye'den Merkez Bankası elemanı bir gençle eşine te-sadüf ettik. Kısa sohbette laf Grant Türk adasının adı ve anlamının nere-den geldiğı üzerine sohbet ettik. Hani bir tarihte Ser Vekil'in İddia ettiğine göre Amerika'yı Türkler keşfetmiş. Adada yetişen bir tür Kaktüsün fes biçiminde büyüyen çiçeğinden dolayı bu adaya Grant Türk adı verildiğı de rivayet edilmekte. İnsana mantıklı geldiğini düşünmekteyim. Aynı so-ruyu 21 senelik Şef olan Hatem beye

yönelttim. Aldığım cevap benim daha ilgimi çekti. Bu adalar yani Bahama ve Karaibler 1500'lü senelerde Müs-lüman Türk denizciler tarafından yerlilerden alınmış.

Adada yaşayan yerlilere küçük bir yer verilmiş, ellerindeki kalyonlarla Karaibler'de ticaret gemilerini haraca kesmişler. Daha sonraları bu yerleri İngilizler ele geçirmiş, İngiliz kolo-nisi haline getirmişler. Aslında Ser-Vekil in söylediğı sözde gerçek olma ihtimali yüksek. Gazetelerde okudu-ğumda bende onunla alay etmişim. Ama şimdi düşüncelerim Grant Türk adasına varınca değişti. Sahilin dibi-ne bağlanan gemiden çıkar çıkmaz, Karaibler'in ılıman sularına kendimi bırakıp sahil boyunca doyasıya yüz-

meye başladım. Gün sona erinceye kadar denizden çıkmadım, nede olsa Türk leventlerinin kol gezdiği adada, kendi adamızda yüzüyordum. Bir kaç yerli halkla konuşurken Türk kelime-sinin nereden geldiğini sordum. Hiç bir doğru cevap almadım.

Bir hafta göz açıp kapayıncaya kadar sona erdi. Çıkış yerimiz olan Miami limanına geldiğimizde çok güzel bir hafta geçirmenin mutluluğı vardı bizlerde.

Genelde dinlenmek isteyenlere tav-siye edebileceğimiz bir seyahat olan Karaibler turu, bizim katıldığımız uzun olanı idi. Birde kısa turu olan bu gezinin mutlaka uzun olanının tercih edilmesi gerektiğine inanmaktayım.

Bilmem hangi bahardı seni ilk gördüğüm
Hani konuşmak istersin kelimeler kördüğüm
Anlatmak istedim açıp bütün hissiyatım
Orman yangınında perişan duygularım

Bilmem kaç yıl bekledim yol köşelerinde
Hani çıkarda görürüm bir kez hazır amade
Bu fakir hissiyatım derleyip kırık kalbimi
Boş yere seslendim istedim duy sesimi

Mevsimler geçti, gidiyor nafile yıllar
Son baharda bulsan mutluluk neye yarar
Vakit varken yakala çok geçmeden günleri
Ömür bu gidiyor hızla, bir daha gelmez geri

Metin Atamer

MESSAGE FROM İSMAİL EKMEKÇİ (TAC'90)

FABSIT has been in operation since 1986. Since its inception, it has been the conduit for a total of \$6.00M in USAID grants for ACI, TAC, UAA and Gaziantep American Hospital.

With FABSIT's collaboration, ACI was able to build the Naomi G. Foster Library/Media Center and Hill Science Center. TAC built Maynard Hall to replace Brewer Hall, renovated Friendship and Unity Hall, and is about to enter the construction phase of a new classroom/dormitory building. UAA built Morgan Science Hall, and renovated Martin Hall. Via their own video conferencing centers, also made possible by USAID grants, all three schools are now interconnected and are making these systems available for use by their local communities.

2014 has been a spectacular year for FABSIT. We are grateful for the unwavering support of friends like you that has made the following possible:

- Fabsit was awarded two USAID/ASHA grants totaling \$650,000 to support project at Uskudar American Academy and the Gaziantep American Hospital.

- An unforgettable event in New York, which was attended by 250 distinguished guests to raise funds for scholarship.

- Raised over \$200,000 in donations to support the programs and scholarships in Turkey.

- A growing endowment has allowed FABSIT to send more funds to our institutions for scholarships and capital improvements.

Fabsit Foundation and its partner Education and Health Foundation (SEV) give all of us one of the most efficient and integrated way, to improve the life of millions in Turkey.

We do this "one child at a time" and we do this "one patient at a time".

For grant eligibility USAID requires the existence of a fiscally and operationally strong U.S. Organization (USO) with a clear and direct relationship to the Over-Seas Institutions (OSI). Without FABSIT's presence in the U.S., none of these projects would have qualified for this financial support.

We do not exist just to be the conduit for campus improvements. Just this year alone, \$120,000 has been raised in restricted funds for several scholarship programs and direct help to schools and the hospital

100% of such restricted funds go to the specific institutions, for which

they are intended. FABSIT takes no "processing fee" of any kind so that the institutions get the most out of your contributions. That is why we are especially grateful for unrestricted contributions that support FABSIT's own operations.

Our Friends in Turkey are counting on FABSIT to increase our role as a strategic partner with SEV, our schools and hospital, to connect them to State-side resources, and to provide perspective in identifying projects for USAID funding. And the alumni associations of the three schools look to FABSIT to find new ways to keep Friends in the U.S. connected to the vital work in education and health care that continues at the American Board institutions in Turkey.

Fabsit Foundation couldn't deliver on its mission without you. You are the lifeblood of the FABSIT community.

Thank you for continue to make FABSIT a philanthropic priority.

Ismail Ekmekci TAC 90

Fabsit Foundation
President

“ERKAN DÜLGEROĞLU SERAMİK GÜNLERİ ÇALIŞTAYI”

Doç. Atilla Cengiz KILIÇ (Dokuz Eylül Üniversitesi) – Tevfik T. KARA-GÖZOĞLU (Bodrum)

MISIR PASTASI VE KURU SE-MENTASYON YOLU İLE SIRLAMA / Yrd.Doç. Buket ACARTÜRK (Sakarya Üniversitesi)

SAGAR PİŞİRİM TEKNİĞİ / Prof. İsmail YARDIMCI (Uşak Üniversitesi)

ISLAK SERAMİK YÜZEYLERE FOTOKOPİ TRANSFER YÖNTEMİ / Prof. Güngör GÜNER (Marmara Üniversitesi)

Katılan Sanatçılar

Prof. Sevim ÇİZER, Prof. Güngör GÜNER, Prof. İsmail YARDIMCI, Ass. Hakan ÖCAL, Prof. Candan TERWIEL,

Doç. Burcu KARABEY, Doç. Lerzan ÖZER, Yrd. Doç. Atilla Cengiz KILIÇ, Yrd. Doç. Efe TÜRKEL, Yrd. Doç. Buket ACARTÜRK, Yrd.

1996'dan bu yana bir Bodrum projesi olarak, engelli bireylerin rehabilitasyonuna takma değer katan ve bu amaca yönelik birçok örnek ve başarılı projeye imza atan Bodrum Sağlık Vakfı, geçen yıl düzenlenen “Raku Günleri”nden sonra, bu yıl da 04-07 Kasım arasında gerçekleştirdiği “BSV Erkan Dülgeroğlu Seramik Çalıştayı” ile Bodrum yarımadasında, sanat severleri ve dezavantajlı bireyleri buluşturdu.

Ferer Dış Ticaret A.Ş. sponsorluğunda gerçekleşen, “BSV Erkan Dülgeroğlu Seramik Günleri Çalıştayı”nda homojen bir yapı oluşturmak ve seramik sanatının hak ettiği önemini vurgulamak amacıyla, engelli bireyler ve seramik sanatına gönül veren herkes tek bir çatı altında toplandı. .

Engelli bireylerin ve sanat severlerin vizyonlarının genişletilmesi, farklı ve özel tekniklerin uygulamalı bir şekilde öğretilmesi amacıyla, sanatçılar ve akademisyenler, çalıştay süresi boyunca atölye çalışmaları

gerçekleştirdiler. Bu atölye çalışmalarına, Bodrum'da yaşayan seramik sanatçıları, Ankara, İzmir, İstanbul gibi kentlerden seramik sanatına ilgi duyan sanatseverler katıldı.

Gerçekleşen Atölye çalışmaları; RAKU PİŞİRİM TEKNİĞİ / Yrd.

Doç. Temel KÖSELER, Öğr. Gör. Şermin KILIÇARSLAN, Uzm. Soner PİLGE, Yüksel GÜNER, Türkan GÜNER, Tevfik Türen KARAGÖZOĞLU, Tarık KARTAL, Duygu BAĞLAN, Ümitcan GÖREN, Gülfidan ÖZMEN, Martin Ferhat DENİZ

Eserlerin satışı atölye çalışmalarına ve engelli sanatçılara fayda sağlayacak.

04-07 Kasım tarihleri arasında gerçekleşen çalıştay, BSV Seramik atölyesinin bugünlere ulaşmasında büyük katkısı olan ve ne yazık ki bu yıl Mayıs ayında kaybettiğimiz Ferer Dış Tic.'in kurucusu Sayın Erkan Dülgeroğlu'nun anısına adandı.

Çalıştay sonucunda ortaya çıkan 159 eser, Bodrum Hakan Aygün Kültür ve Sanat Merkezi'nde (Trafo) gerçekleştirilen bir sergi ile Bodrum'lu sanat severler ile buluşturuldu.

Sergide bulunan eserlerin satışından elde edilen gelir, BSV seramik atölyesinde rehabilite edilen engelli sanatçılara gelir kaynağı olurken, atölyede sunulan eğitimlerin devam etmesi için de kaynak sağlayacaktır. Seramik Atölyesinde üretilen tüm eserler, yıl boyunca BSV Oasis Seramik Satış Mağazasında satışa sunulmaya devam edecek.

Sergi sonunda bir Gala yemeği ile atölye çalışmalarını gerçekleştiren akademisyenlere ve katılımcılara, BSV seramik atölyesinde eğitim gören engelli öğrencilerin yaptıkları seramik plaketter sunuldu.

Ferer Dış Ticaret A.Ş.'nin ana spon-

sorluğunda düzenlenen çalıştaya, Otel Gümüşlük ve Bodrum Belediyesi de destek oldu.

BSV SERAMİK ATÖLYESİ

Bir Bodrum Projesi olarak, her gün başarı ivmesini yükselten Bodrum Sağlık Vakfı, 1996'dan bu yana yüzlerce engelli bireyin rehabilitasyonu ve topluma kazandırılması yolundaki çalışmalarına özveri ile devam ederken, etkin eğitim ve rehabilitasyon programları ile yetinmeyip, her yıl yeni bir proje üretmektedir. Bu projelerin en başarılılarından bir olan Seramik Atölyesi çalışmaları, toplum tarafından her gün artan bir beğeni ile kabul görmüş ve engelli bireylerin fırsat verildiğinde, kendi özgür dünyaları içinde sanat adına nasıl mucizeler yaratabileceklerinin bir kanıtı olarak bir örnek model olmuş, ismini Bodrum dışında da duyurmaya başlamıştır.

Yurt genelinde ikinci bir örneği olmayan bu atölye çalışmaları, dikkati çekmekte ve toplum adına bir kazanç olarak, ilgili platformlarda kendinden söz ettirmektedir. Bu noktada, üretim süreci devam ederken, Bodrum Sağlık Vakfı'nın farklı misyonlar edinmesi süreci de kendiliğinden oluşmuştur. Toplumun dezavantajlı kesimlerine hizmetin yanı sıra, sanat aracılığı ile de engelli bireylerin seslerini duyurdıkları doğal sonucu ortaya çıktığında, bireyi besleyen damarların en önemlilerinden biri olarak insanlık tarihi içinde hep var olan sanata hizmet de kaçınılmaz hale gelmiştir. Bu yeni misyonu doğrultusunda BSV, son yıllar içinde seramik sergileri

açarak atölye çalışmalarını toplumla buluşturmuş, atölye öğrencilerinin vizyonlarını geliştirecek, yeni teknikler öğrenmelerini sağlayacak pek çok etkinlik gerçekleştirmiş, önümüzdeki yıllarda gerçekleşecek pek çok ulusal ve uluslararası etkinlik için de planlama yapmıştır.

<http://bodrumsaglik.org/>

FERER DIŞ TİCARET A.Ş.

1998 yılında kurulan FERER DIŞ TİC. A.Ş., düz cam, otomotiv camı ve cam ambalaj endüstrileri için geniş çeşitlilikte renklendiriciler ile cam kaplama ürünleri pazarlamaktadır.

2002 yılında iş alanını seramik, çini, sofa eşyaları, porselen ve stoneware endüstrileri ile boya ve plastik şirketlerini de kapsayacak şekilde genişletmiştir. Ferer Dış Ticaret A.Ş., katma değerli endüstriyel çözümlerinin yanı sıra; sanata ve sanatçıya büyük önem ve değer vermekte ve bu bakış açısıyla özellikle seramik ve cam sanatında sosyal sorumluluk projeleri yürütmektedir.

Ana idari ofisi İstanbul'da, deposu ise Kütahya'da olan Ferer Dış Tic. A.Ş., ayrıca müşterilerinin karşılaşabileceği örneklem ve teknik sorunları ele almak amacıyla, yine Kütahya'da, tam donanımlı bir de laboratuvara sahiptir.

FERER Dış Tic. A.Ş. hizmetlerini Türkiye dışında, Bulgaristan, Romanya, Azerbaycan, Gürcistan, Ermenistan, İran, Irak ve Suriye gibi komşu ülkelerin yanı sıra, eski Sovyetler Birliği'nin Türk Devletleri'ne de götürmektedir.

<http://www.ferer.com.tr>

Erdoğan Hoca, Yasemin Hanım, Gençay & Abdullah Kasapçı çifti, okulumuzda Almanca öğretmeni olarak çalışmış Hacer Hanım

Sanatçı Gençay-Abdullah Kasapçı (TAC'50) çiftinin sanatçı kızları Yasemin Mersin'de ebru çalışmalarını sergiledi...

Hüseyin Sungur (TAC'71) "Ahşap ile Halleri" isimli şiir kitabını yayınladı.

Autumn 1953

Yucel Akyürek TAC '61

A couple of years ago, my trip extended to the Ihlara valley in Cappadocia. As I descended down into the canyon meandering across the dry Central Anatolian landscape, I felt a strong sensation of belonging here. The banks of the peacefully flowing stream were rich with vegetation of all kinds taking shelter from the hot summer sun and cold winter winds on the plateau. On both sides were the early Christian chapels dating from the same Roman era carved into tuff cliffs, similar to those found elsewhere in the Goreme area. The rocks housing the chapels had split into random chunks, which looked like pieces of a puzzle waiting to be re-assembled.

As I strolled along the stream surrounded with green, yellow and crimson colors of autumn, I came across shrubs with few surviving leaves offering brownish-purplish clusters of small fruits that looked very familiar. Without hesitation I took a handful to eat. The taste unmistakably was of those long forgotten small tough berries, that grew on cliffs at Kayabashi in Talas sixty years ago. Did it have a name? I am not sure, dardagan maybe. The seeds were disproportionately larger than the edible parts. It tasted somewhere between carob and oleaster, abundant in the region and required equally extensive chewing labor to extract a feeble sugary taste from. The taste, odors and colors took me to my eleventh

autumn in 1953.

Although Turkey was not directly involved, those were years of recovery from the destruction of the II. World War. Daily ration stamps, still visible throughout the pages of our birth certificates indicating that bread and two meters of cloth allowed, were reminiscent of the severe shortage of food and other essentials of our earlier childhood. The Korean War was just over with more than one thousand casualties on our side; the Truman Doctrine was in effect; and Turkey was the new member of NATO. Stalin's expansionist claims over the straits of Marmara and Turkey's north eastern provinces, was the basic fear behind the anti communist

frenzy concurrent with the McCarthyist movement in USA.

The rising profile of the Turkish Democratic Party in 1950 kindled hopes for a new form of democracy after 25 years of single party administration. But it also brought a loose climate of political, economic and a religious opportunism as opposed to the secular soberness of the founding years of the Republic and of Atatürk's reforms.

Throughout the summer, streets were ringing with two unusual tunes. The first one Avara Mu (I am a drifter) was an Indian film music that gained instant popularity like that of the Pied Piper of Hamelin. It was an appeal to the deep rooted sentiments of fatalism and submission which would evolve into a cult or an oriental state of mind called arabesque in later years. The second one was an unsophisticated propaganda song outpouring from radios, hailing America as the true and eternal friend in the struggle for freedom:

Amerika, Amerika
Türkler dünya durdukca
Beraberdir seninle
Hürriyet savaşı
Ankara, İstanbul, Vasington
İzmir, San Fransisko

Industry was at an infant stage with sugar and textiles to start with. The Kayseri Airplane Factory, defying all common reasoning, was an outstanding reflection of the progressive spirit of the Republic. It produced more than 100 planes in joint venture between 1932 and 1940 until it was finally reduced down to a maintenance plant in 1950.

My father was an engineer working for the Highways Department

in Samsun, a relatively large city along the Black Sea coastline. I think he knew about Talas American Boarding School for Boys through his relatives in his hometown Safranbolu and was prepared to afford the fees for the school despite having my younger brother nine years old and my baby sister next in line.

When my father and I stepped onto the slow freight and passenger train bound for Kayseri, which was the only sensible means of transport in those years, I didn't know what to expect until we arrived at upper Talas and suddenly saw the weird looking building for the first time right in front of me.

In the dormitory on fourth floor we hastily spread the mattress over the bed, placed the wrappings under to be utilized in spring for its trip back home, stored my things in the cupboard, and placed the empty suitcase above.

I tried to view myself in sympathy through my father's eyes when saying goodbye, but he decidedly walked away showing no sign of hesitation or regret. The first and the most difficult part of my journey, which would last for three and a half months until the end of the first semester, had thus begun.

Staring mesmerised in solitude down to the Kayseri plain from Kayabashi, the clouds of dust were turning into dirty yellow in the light of the slowly setting sun. The majestic Erciyes, with its snowy peak dominating the road to Talas was now hidden behind Alidagh a relatively minor foot hill in the range. A swarm of small grass flies was floating in the air lazily, keeping at a distance from my face. I felt for a moment as if time was coming to a halt, entangled in the distant

sound of ezan, the call for prayer. An aching, almost saline, sensation of gloom and boredom came to settle in my soul, as if to stay there forever.

The big bell, recovered from one of the old Greek Orthodox or Armenian churches in the vicinity called for supper. Years after my graduation when I visited Talas, I remember wondering whether it was me growing or the bell loosing size. The sound of the bell, echoing from the hills around, could follow us into every cove as if to grab us by the ears and bring us back to school. When approaching the dining room, I was thinking of the school's letter to my parents indicating that a napkin ring was to be brought along with other things on the list. Why would a napkin need a ring? Besides there was no such thing on the market and I simply didn't have it with me!

The first sight of the dining hall was assuring. The water pitchers and the drinking cups of copper, hammered to shape and polished with tin, were already on the starched table cloths with napkin rings of the same make. Nothing seemed alarmingly different, except for Miss Wilhelmine Corman, who was standing near the food service window more like a living statue of authority and discipline than a motherly symbol of love and affection. She was in charge of all household works. Although I do not ever remember seeing her smile, she never showed any signs of unhappiness on her face either. With a big cluster of keys she carried along and with her plain dress like that of a nun, she generated an air of reverence and intimidation. She would surprisingly turn into a most affectionate person when she was attending to her dogs Lady

and Lord and taking sick students over from our nurse Miss Hemingway at the infirmary for the night. If rumors were true, she must have found refuge in Talas with Americans after leaving Germany for some reason during or after the Second World War.

When the last light of the first day was slowly fading away, the misery accompanying me to the dormitory, was turning into desperation. Although my head was buried under the blanket I could still hear sounds of crying from the neighbouring beds. I would not cry out loud no matter what. Two boys at the far end, who came from the same city, were jumping up and down noisily on their beds displaying exaggerated joy in support of each other. It was obviously a pretence to cope with the situation but all the same, acting out of line would later have its consequences!

During the first night I was able to hold myself without a trip to the toilettes, which were located outside the building on the other side of the play field for sanitary reasons. But what about tomorrow or the day after? It was not possible to keep it up forever. The next day I was awake waiting for someone to go first and immediately took after him. We started descending the floors getting support from each others' presence and from the reverberating sounds of our footsteps on stone flooring. The walls of the building inside and out were of beige volcanic tuff without plaster and paint, chiselled to form a rough texture. The 25 Watt electric light bulbs placed at every other stair landing, was slightly more effective than an oil lamp on walls and on the grey mozaic flooring.

Although I did not have a devout background, I could not help look-

ing for hypothetical creatures to pop up around every turn of the staircase: goblins guarding the buried treasures, demons slapping those who urinated onto the mosque walls, or ghosts chasing people in darkness. For a moment I thought, "should I have taken with me the small Koran from under my pillow just in case", but immediately dismissed the idea for it would be highly improper to have it with me where I was going. God, knowing all our thoughts by definition, would certainly consider my respectful attitude.

Repeatedly reciting a prayer from memory, we made it to the exit of the building where the bell was. The outside of the entrance was also lit by 25 watt light bulbs which cast exponentially growing shadows as we moved further away to cross the whole length of the playing field. Waiting for each other to return, I had already found my first friend.

Together with another boy, who also had discovered the delight of the brownish-purplish berries before the others, we quickly finished the ones that were within easy reach on the rocks at the left side of Miss Corman's oval shaped house. Now it was time for others further away, which needed co-operation. Holding hands in confidence and testing the strength of the small tree, we extended out a meter or so for the berries from the cliff, which was around six or seven meters higher than the ground below. I now had a second friend.

The feelings of gloom and despair were gradually giving way to the curiosity of discovering our surroundings. First of all, the school grounds did not have any strict borders. The walls around to retain terraces were built without

any binding mortar. The whole area around the school, within the range of the sound of the bell, over half a kilometer in radius, was totally ours to play in. This area covered rolling slopes, small valleys, ruins of deserted country dwellings, and wild almond trees remnant of orchards once well cared for. The fences or the walls of the still tended vineyards were no obstacles. Outside class hours in late afternoons, how far away we could wander was for us to decide. The freedom of roaming around was a gift that made life tolerable at the beginning and so enjoyable later.

In our first year when we were reluctant to go too far away, the flora and fauna of the the terraces within the school property full of walnut and apricot trees were also sufficiently rich to keep an exploring mind on track. The Monkey Garden was especially interesting. It looked like a small depression area, protected by three steep elevations around, opening to the play ground on the fourth side. The name was inspired by the ropes and the pole for climbing and the bars used for gymnastics. The place in our minds was a perfect setting for the Tarzan films very popular at the time. Years after graduation, it was disappointing to hear that a sports hall was built on this piece of land that constituted the most vivid part of my memories of those years.

The few surviving grapes that I found among wild lilies on the terrace to the right of the main entrance were the first of the delicious Talas species that I sampled. Despite their thick peel and large seeds, they were very tasty. Knowing of course that the organized trips to the neighbouring vineyards in later years were inappro-

prate, we still could not help make ourselves believe that the expeditions were a sporting challenge and the grapes were a treat just like the wild berries that we freely helped ourselves with. The school administration must have had difficulty with the proprietors unless they also regarded this as a charity within tolerable limits. Lacking the ability and the courage to do so during our first year, it was more practical to buy the grapes from the old man with a hand scale who lived at the top of a hill tending the vines on the terrace.

The lizzards in and out of the the holes on walls and rocks with rolling eyes were fairly large. Judging by the names given to them by older students, we had reasons to believe that they were capable of snatching our protruding body parts. Going out to the nearest ruins just outside the school grounds, poking sticks into the cracks, getting the angry vampire! bats out, and running back in panic needed at least a brave team of three.

The teaching staff was completed two days after the start of classes with Mr. Matthews and Mr. Meyering arriving with sun tanned faces, noisily on a motorcycle from a pilgrimage to Jerusalem. They were cheered joyfully in English by the older students.. Mr. Meyering's red beard was gone the next day.

The courses in the prep class were not too difficult or boring. Along with our regular English courses, we were also singing in English in our music classes. Our repertoire included New England ballads, Napolitan tunes such as Funiculi Funicula or Santa Lucia, and the largo part (with lyrics Messa Dear) from Dvorjak's New World Symphony. The music courses were basically a training for the ears. I can

confidently say today that the best way of teaching English is together with songs in English. Music classes naturally, were my favorites.

The age group of our young American teachers were somewhere between our parents and our brothers or sisters which made them much easier to communicate with. School principal Mr.Scott with Mrs. Scott were comparatively older, their two daughters preparing to go to a Turkish primary school in Lower Talas. None of our teachers seemed to be plaintive about the difficulties experienced on their part here at this rural location, farthest of the American Board Schools in Turkey: one in Tarsus, one in Izmir and the other at Uskudar / Istanbul. They have gained and kept our well deserved love and respect with their uncompromising attentiveness and consideration despite all our efforts to wear their patience down in many instances.

In one of the many get together sessions in later years when I said:

"we've had so much fun!" to late Mr. Edmonds, the school principal succeeding Mr. Scott, in confession of our mischievous childish playfullness, he answered:

"we've had our part of the fun too!", leveling us even and implying that there were no losers.

I believe that good humor is also one of the most valuable assets we have gained from Talas.

After graduation and even up to now, we have always been in close contact especially with our direct teachers and lifelong friends Robert / Dorothy Keller, William / Jean Griswold, and Thomas Goodrich. Throughout their career in the American Board, Kellers resided in Istanbul until very recently.

Mr. Griswold and Mr Goodrich (the New Yorker in Talas) both became professors of history who have books and other publications mainly on Ottoman Empire.

I believe that Talas had as much influence on them as it had on us.

As days passed by, we came to realise that the difficulties we faced in our daily lives did not result so much from the lack of resources of the school, but more so from the pre-contemplated principles of a spartan education. We would gradually have to acquaint ourselves with the rules and act accordingly. Crabbings, complaints, excuses and seeking protection from others were unwelcomed. Mr. Scott and later Mr Edmonds would observe these principles, in balance with a watchful eye just in case.

Usually the older students did not cause serious problems for the younger ones. Although the student population of the whole school was only 164, a spirit of fraternal hierarchy was prevalent. Merits for gaining respect as an elder brother included bravery, rihtfulness and being just. You were expected to accept all challenges, take sides with the rihtgious and refrain from using foul force or bullying younger ones. Getting a beating in a fair fight was no embarrasement as long as you did not chicken out or cheat. The backside of the workshop was the most appropriate location to settle accounts. Nothing in Talas passed unnoticed or unaccounted for.

The first critical weeks would determine as to how you would be rated for the rest of the school years, or sometimes even for the rest of your life. I have always been able to relate the later attitudes or the life styles of some of my school mates

back to Talas years. Friends were easy to find and easy to lose. The ability to establish and keep good relations was the best position one could take against being left out, picked on or being pushed around. To qualify for an acceptable status among peers, it was a difficult task for an eleven year old to survive the everyday tests for worthiness, dependability and possible weaknesses. The worst part of the whole thing was that anything done could not be undone.

Talas could easily turn into a nightmare for those who were spoiled as a single child without having to share anything with their brothers and sisters; for those who were desperate for recognition, most probably because they didn't have it back at home; and for those who were fussy about things such as food. A slight embarrassment would accompany receiving food parcels of trifling things such as hazel nuts or pistachios from home even if you were to share it generously with friends. Prospects of keeping everything to yourself was not a real option in the presence of others anyway.

Breaking away from all parental sentiments was an inevitable gesture for growing up!

Although the general term *gicik*, used to define unacceptable acts or individuals which meant smart or irritating was deterrent enough, the specific nicknames assigned were usually much more offensive. Those who had minor physical defects or those who were easily scared of dark for instance were the prime nominees. A consensus was not necessary for assigning a nickname to someone from the start. If it suited in general once pronounced, it would swiftly spread to all and would go into ef-

fect publicly.

Nicknames were not graceful or metaphoric at all. They were usually blunt descriptions of the misfortunes or of the perceptions. Although the worst part of nicknaming was over within a few weeks, I still had to be very careful because I was one of the two shortest boys in class. A passive or a desperate standing was usually not the best line of defence. Instead, threats of counter attack could prove to be very useful in many instances. Sooner or later, all settlements would have to be reached through concessions. The strategic and tactical lessons I learned in Talas have proven to be very valuable throughout my whole life.

Most probably because my father took literally the recommended list of clothings in the same school letter, or because sports outfits were not so readily available then on the markets, most of us during the first year were stuck with dark color suits which had to be worn almost everywhere. The dark blue or brown jackets that we kept on ourselves while playing tipcat or leapfrog changed color with dust and dirt. Especially when playing marbles, the knees of our pants would wear out because of frequent contact with ground. Those who could visit their parents residing in Kayseri on weekends were lucky enough to get them cleaned or changed. Mainly for this reason, I could not make peace with dark blue and brown outfits until much later in life.

We were lucky to avoid serious injuries when playing very rough games. Uzun eshek was one where the other team of players would pile on the other team acting as "donkeys" bending in a row locked to one another, until one would

collapse. Enseye tokat (slap on the nape) was another that looked like a collective punishment rather than an entertainment. One would be facing the other direction in front of a crowd, trying to identify the individual who hit him at the back of his neck, to exchange positions with. No one was forced to join the game, but being left out of things was not a better option. Needless to say, those who received the worst treatment were the usual unfortunate lot.

Game of marbles required mastering. You were bound to loose at the beginning until you acquired the required skills. We all carried in our pockets small cream boxlets to relieve the pain of the deep cracks formed on our lips and hands due to extremely dry mountain air. When we had to press our hands onto the ground to secure a stabile course for the projected marble, the blood clotted fissures covered with oily cream would mix with dust and turn into a terrible sight. The two cloth towel rolls at the lavatories, with a length of a meter or two each, were not nearly enough to keep the hands of 164 students dry.

Winter was slowly approaching while strengthening ties with one another through mixed feelings of kindness, hostility, jealousy and reconciliation. As the days and our jacket sleeves were getting shorter, the outdoor games gradually gave way to indoor games such as Chinese Checkers and to library reading. The Illustrated Classics was a true treasure. Les Misérables, Ivanhoe and A Connecticut Yankee in King Arthur's Court were my favorites.

Most of us from all grades who stayed at nights in the school over the weekends and our teachers

who also enjoyed our company at leisure, all looked forward to Saturday evenings which resembled happy family gatherings. It was a time of creative joy trying to bite apples floating in water with our hands tied behind our backs, trying to whistle with our mouths full of biscuit crumbles, running faster without putting out the flame on the candles in our hands, and frog jumping with our feet in sacks. Small theatrical performances written and staged by older boys

were other delights that we could hope to watch from time to time.

In late afternoon, Mr. Griswold's English class was over and it was time for his music class. He was determined to shift our minds from the Turkish sentence structure which went in the order of subject object verb into subject verb object in English, and to correct our pronunciation of letter v which always mixed up with w. With our vigilant, pre-adolescent voices,

we started singing loudly the little Tommy Tinker who sat on a clincker and the jingling bells on a one horse open sleigh.

When I turned my eyes in the direction of the window facing the inner court, the first snow of the year was falling.

With special thanks to Tom Goodrich for his valuable suggestions and corrections.

ÇORBADAKİ TUZUM

Sefa Ulukan TAC '78

Bugün bir eğitimin kapanış konuşmasında Sağlık Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı Sn.Hüseyin Çelik'in pat diye ortaya attığı bir soru... "Memleketiniz için, Adana için ne yaptınız?"... düşündürdü ve kendimi sorgulamama neden oldu.

Şöyle bir yaşadıklarımı düşündüm ve yazayım dedim alt alta.

- 15 yaşlarımda sigara yerine fotoğrafa başlamışım. Okul harçlığımı baskı için kart ve film almak için harcamışım.
- 18 yaşında sanırım Türkiye'nin en genç fotoğraf derneği kurucusu olmuştum. Adana Fotoğraf Amatörleri Derneği AFAD macerasına bir taraftan Tıp Fakültesini okurken devam etmişim. Adana'da da fotoğrafın sanat ola-

rak yapılacağını ispat için 1978 den beri emek harcamışım. O günden beri yüzlerce insanı fotoğrafla tanıştırmış, eğitimler vermiş, bir şekilde hayatlarına dokunup onlara bir renk sunmuşum.

- Tıp fakültesi beşinci sınıfta Kanada'da düzenlenen Üniversite oyunlarında dünya birinciliği kazanırken Türk bayrağını göndere çektiğim, ödülleri vermek için Kanada konsolosunun Adana'ya gelmesine sebep olmuşum. Birçok gence ilham olmuşum fark etmemişim.
- 1986 yılında Uluslararası Fotoğraf Sanatı Federasyonu FIAP'ın sanatçılara verdiği AFIAP (FIAP Sanatçısı) unvanını alan Türkiye genelinde iki elin parmakları kadar kişi kadarken Adana'ya ilk getiren kişi olmuşum..
- Doktor olmuşum, sağlık hizmeti sunmuşum. Hastane yönetimlerinde görev alıp, kalite çalışmalarından, uluslararası pazarlamaya kadar emek sarf edip Adana'da sağlık sektörünün ucundan tutmuşum..
- Evlenmişim, bir çocuğum olmuş. Boşanmamıza rağmen yetişmesinde emek harcamış, insanı, vatanını, memleketini seven hayırlı, dünya iyisi bir doktorun daha büyümesini sağlamışım.
- Zamanında Avrupa'nın en başarılı derneği seçildiği için dönemin Cumhurbaşkanı Sn.Süleyman Demirel'i Çankaya köşkünde ziyaret gitme keyfini yaşadığım Adana Genç Müteşebbisler Derneği JAYCEE'nin kurucuları arasında bulunmuşum.
- Adana'da eksiklik var deyip 2001 yılında ilk düzenli Adana Ajanda yayınının

içinde bulunmuş, bunun devamı niteliğinde Ajanda01'i uzun bir süre bedelini cebimden harcıyıp Adana'ya kültür sanat haberlerini iletmışim.

- 1998 de insanlarda atölye kavramına çok yabancı ve zararlı gözlerle bakarken " Fotografa Sefa Ulukan atölyesi " diye ütöpik bir maceraya atılmışım. Sergi salonu açmış, sanatçılara ücretsiz imkan sağlamışım. Kocaman bir TV alıp haftanın 2, 3 günü dünyanın seçkin filmlerini değerli dostum ,mekanı cennet olsun, Ferit Bayraktaroğlu ile her türlü bilgilendirmelerle ücretsiz sunmuşum. Diksiyon eğitimlerine imkan sağlayıp Adanalı dostlara güzel dilimizi tanıtmışız Sn.Hüseyin Akşen'le. İş çıkırından çıkmış, Adana'nın sıcak havasında bir vaha olarak sanat mekânı yaratmışım, fark etmemişim
- Çeşitli dergilere yazılar yazmış, fotoğraflar vermiş, destek olup hadi ya arkadaşdayım yayınlayın demişim
- Adana'ya yuvarlak uygun değil deyip ezber bozup pizza'nın tanımını değiştiren Kare Pizza'yı yaratmışım. Slogan olarak "Yabancı değil Adanalı" diye yola çıkıp kebabın başşehirinde , tüm yabancı sermayeye direnip Adana'ya güvenip 1 milyonun üstünde üretim yapmışım.
- Federasyon kurulmasının yasak olduğu bir dönemde Türkiye'deki tüm fotoğraf derneklerinin oluşturduğu Fotoğraf Dernekleri Çalışma Kurulu'nun liderliğini üstlenmiş, bayrağı Adana'ya taşımışım. Avrupa uyum yasaları çıkınca kurulan Federasyonda görev alıp bu kez bayrağı Budapeşte'de uluslararası federasyonun kabul töreninde

elimde sallamışım.

- 14 Şubat'ta kaleme aldığım için hatırladım, aslında 14 Şubat'ın aynı zamanda Dünya Öykü Günü olduğunu bilerek Fotoğrafya'da Türk öykücülerini bir araya getirip Adanalı ile tanıştırmışım.
- Akıllanmamışım “Sefa Ulukan Galerisi” diye yer tutup sanatçılara imkan tanımış, yerli yabancı bir çok sanatçının işlerini Adana'ya getirmiş, imza günleri düzenlemişim. Diğer odaların da resim, heykel, diksiyon eğitimlerine devam etmişim.
- Tabii karşılığını da almışım bu arada ödülleri kazanmışım, belgeler vermişler. AFAD 37 yıl sonra Onur Üyesi, Fotoğrafya Onursal Başkan yapmış.
- Adana için ilk uluslararası fotoğraf yarışmasını organize edip, gerçekleşmesine emek harcamışım. İlk ve son Adana Fotoğraf Günlerini Irak savaşının siren sesleri arasında organize etmişiz.
- Adana Belgesel Film günlerini düzenlemişim farkında olmadan Belgesel

Sinemacıları Birliğine Adana'yı sevdirmiş, dostluklar kazandırmışım.

- Sağlık alanında hizmet vermişim sessiz sedasız, öyle ki çoğu dostum beni doktor olarak değil fotoğraf sanatçısı olarak tanımış. Hastalandıklarında değil fotoğraf makinesi alacakları zaman danışmak için aramışlar. Ben bu arada Adana'da sağlık turizminin gelişmesi için çaba sarf eden değerli insanlara yardımcı olmak için işin ucundan tutmuşum.
- Şöyle bir baktığımda İrlanda, Çin, Romanya, Ukrayna, Sicilya derken bir sürü ülkede sergi açmış, tanış olmuş, İstanbul'dan başka il tanımayanlara Adanalıyım demiş, “aha da burası” deyip haritada yer göstermişim.

Neyse uzatmayayım, hani dediniz ya Hüseyin Bey,” insanlar ya güneştir ya da ay” diye, ben kendime baktığımda güneş olmuşum gibi geldi. Yansıtmaktansa üretmişim, yetmemiş tekrar daha fazlasını, daha yenisini, daha değişikliğini düşünmüşüm.

İşin başka bir boyutu bu öz değerlendirme sonrasında bile kendime hala “E şimdi sırada ne var?” diye sormaktayım ve bundan da iflah olmaz bir halde keyif almaktayım.

Benim hatırladıklarım kadarıyla **“bu çorbadaki tuzum”** bunlar. Şimdilik...

Peki niye mi yazdım?

Haşa kendimi övmek değil ama okuyan olursa belki **“ben ne yaptım?”** diye düşünen olurda geç olmadan bir şeylere başlarlar diye.

Ne güzel söylemiş düşünür...

Şimdi değilse, ne zaman?

Ben değilsem, kim?

Adana'ya sevgi ve saygılarımıla...

"Ben kendimi bildim bileli müzikle yaşıyorum"

Söyleşi: İlker Göçmen TAC '92

Lise son sınıfta sizin dönemin sınıf ağabeyiydim. Siz o zaman daha Orta 2 idiniz. Ben seni cıvı cıvı neşeli Canan olarak hatırlıyorum. ECHO işleri de genellikle Orta 3'te başladığından senin müzisyen tarafından o sıralar hiç haberim olmadı. Müziğe ilgin nasıl başladı? Koleji yıllarında neler yaptın? İster sen oradan giriş yapalım...

Evet, bizim abimizdiniz, onun etkisi olabilir :) Hakikaten sizin gruba hastaydım bu arada. Bir de etrafta bu işi yapan insanların olmasının çok etkisi oldu. Hem kendini ifade etmek açısından, hem de iş disiplini açısından çok şey öğreniyorsun.

Ben kendimi bildim bileli müzikle yaşıyorum. Küçükken saatlerce kendi başıma müzik dinlerdim, eşlik ederdim. Her zaman şarkı söylüyordum, dağlara, taşlara, duvarlara, ama sahneye çıkıp söylemeye cesaretim yoktu, ama çok hayal kurardım yapabileceğim performanslar üzerine. Otobüste hiç susmazdım yalnız, Tarsus-Adana arası yol boyunca kapının oradaki basamaklarda oturup bas bas şarkı söylerdim Arkadaşım Deniz Coşkun'un gitar resitali vardı. Ben Orta 2'deyken "benimle gelip söyler misin" dedi. Beni Deniz keşfetti diyebilirim.

*TAC '96 dönemi mezunlarımızdan, uzun yıllardır İngiltere'de yaşayan ve orada aktif şekilde müzikle uğraşan **Canan Turan** şu aralar yoğun bir şekilde yeni albümünün hazırlıkları ile meşgul. BizLetter olarak kendisini bu yoğun temposundan bir süreliğine ayırıp küçük bir söyleşi yaptık...*

Sonra albüm kapağı, web sayfası, bütün görsellerimi de o yaptı zaten. Orta 3'te ECHO seçmeleri vardı, benim hiç katılmak gibi bir düşüncem yoktu, orada burada beni susturması imkânsızdı ama biri söyleyince de nutkum tutuluyordu, öcü görmüş gibi. Beni birkaç kişi resmen kolumdan çeke çeke götürüp odanın içine attılar ve seçildim!

Peki sonrası? Türkiye'de olduğun dönemde neler yaptın? Türkiye'de müzisyen olmak zordur, kendimden biliyorum. Hele sadece müzikle uğraşayım dersen hayat daha da zorlaşır. Hayat şartları müziğin yanında bir iş daha yapmayı zorunlu kılabilir. Bu çarkın içinden sen de geçtin mi?

Türkiye'de ya da İngiltere'de, müzisyen olmak hem çok güzel, hem çok zor. Çarktan çok, feleğin çemberinden geçtim diyelim! Henüz çıkmış olduğumu da söyleyemem. Bu iş zor, hem kendi içinde hem kendi dışında tonlarca belirsizliğin de etkisi altında, sürekli. Kolaylaşacak mı bilmem ama hayatımda yol olarak bunu seçtim. Kolaylaşmasa da güzelleşiyor yalnız tabi.

Türkiye'deyken, lisede ECHO'da şarkı söyledim. Sonra İstanbul'da Timur Selçuk'tan 3 sene şan dersi aldım. Benim için hala çok çok değerli bir insandır. Sadece ses tekniği değil, müzisyen olmakla ilgili de tonlarca şey öğrendim ondan. Bir yandan yine TAC'96 dan 5 kişi bir rock grubu kurmuştuk, onlarla çalışırdık. Bir de piyano ve 3 vokalden oluşan, daha çok klasik parçalar söylediğimiz bir grubum vardı. Onun dışında başka nerede mikrofona varsa gidip söylüyordum ama müzik içinde başka bir arayışım olduğunu biliyordum içten içe.

Oturtana kadar bir sürü iş de yaptım tabi, garsonluk, sekreterlik, barmaidlik, figüranlık, pazar işi, vs. yapmadık şey kalmadı herhalde ama neyse ki hepsi esnek, müziğin etrafında döndürebildiğim şeylerdi. Londra'da neyse ki sanatçıların bir yandan geçinebilmesi için tutunabileceği tonlarca esnek iş var.

Seni İngiltere'ye götüren ne oldu? Canan'dan Djanan'a geçiş sürecini anlat bize...

Kesinlikle müzik oldu! Burada olan biten şeylerle ilgili bir bildiğim falan da yoktu ama ciddi ciddi çekiyordu beni. Bildiklerim büyük müzikaller, Pink Floyd ve Queen'di. İnternet de o zaman böyle birşey değildi içerik açısından. Bir sefer Atatürk Havalimanı'nda bir viski promosyon işinde çalışıp bir haftada iyi para kazandım, hemen bilet alıp Londra'ya geldim. Daha metrodan çıkar çıkmaz, sokaktaki müzisyenleri görünce heyecandan nefessiz kaldığımı hatırlıyorum! İki tane de müzikale gitmiştim. Az önce de dediğim gibi, bu işlerin içine gitgide girmek zaten genelde başkalarını yaparken görmekle oluyor. 'Aaa ben de yapabilirim, o kadar zor değilmiş' diye

düşündüm müzikalleri canlı görünce. Dedim, ben orada olup bir deneyeyim. Öyle okuldu, masterdi, onları yapacak durum yoktu. Bir de Londra'ya gelip görünce zaten esas okulun buranın kendisi olduğunu görüyorsun. Öyle basıp geldim işte. Bir yandan garsonluk yapıyordum, bir yandan buradaki müzik işlerini anlamaya çalışıyordum, klasik koroda söylemekten pop grup seçmelerine kadar bir sürü bir sürü şey denedim, telef oldum :) ama çok da heyecanlı ve keşiflerle dolu bir yol oldu. Zaman aldı çok tabi ama hep güzel müzisyenlerle çaldım. Sonra kendi yazdığım parçalara ağırlık vermeye başladım.

Kendi grubumu oturtmaya başlayınca bir gün o zamanlar beraber çalıştığım arkadaşım Victor "adını Djanan olarak yaz" dedi. Niçin efendim, çünkü herkes Django Reinhardt'ı biliyormuş nasıl okunacağına dair iyi referansmış. Ama fark ettim ki herkes bilmiyor, Djanan Turan da öyle hemen okunmuyor, akılda kalmıyor, ama Kanon, Konan, Kenan'la uğraşmaktan biraz daha iyi. Gerçi sonra Tarantino'nun Django'su biraz daha kolaylaştırdı hayatımı.

Burada yıllardır bir sürü grup ve müzisyenle çalışıyorum, Sam and The Womp, Oojami, the Egg, Awale gibi. Ama esas benim yoğunlaştığım alan kendi grubum ve parçalarım. Özellikle bomba davulcu/prodüksör Tansay Omar'la tanıştıktan sonra, seri halinde prodüksiyon da yapmaya başladık. Tansay daha önce Bjork'le çalışmış, sevdiğim maceracı bir yaklaşımı vardır müziğe.

Müziğini tarz olarak ana akımlardan birinin içine yerleştirmek zor. İçinde çeşitli tarzları güzel bir şekilde har-

manlamış bir müzik yapıyorsun. Sen kendi tarzını ne şekilde tanımlardın? Müzikte etkilendiğin isimler kimler? Müzik dışında olup da seni etkileyen, müziğinde bir şekilde kendine yer bulmuş başka öğeler var mı?

Tarz olarak ben 'özgür ruhlu pop' olarak tanımlıyorum. Tabi pek bir şey anlaşılmıyor böyle deyince. Eskiden 'pop' kelimesinden hiç hoşlanmazdım, sonra bütün adı sanı belli tarzların zaman içinde çok kalıplaştığını fark ettim. Aslında bunu müzisyen yapmak istemiyor tabi ama nerede çalacaksın, neyin altında listeleneceksin gibi bir sürü şey dayatılınca, zorluyor biraz insanları. Pop kelimesinde güzel bir özgürlük olduğunu düşünüyorum. Müziği kalıplar içerisinde yapmaktan hoşlanmıyorum. Küçükluğümden beri çok çeşitli tarzlarda müzik dinliyorum ve hepsinin etkisini üzerimde hissediyorum. Kendime en sadık şekilde müzik yapınca böyle parçalar çıkıyor ortaya.

Etkilendiğim çok isim var. Dinlediğim şeyleri en küçük kılcal damarıma inecek kadar çok ve kendimi vererek dinlemişimdir. Hiçbir zaman şunun gibi olsun diye müzik yapmadım ama eminim etkilendiğimdir. Bunlardan bazıları, Django Reinhardt, Nina Simone, Boney M, Ella Fitzgerald, Joanna Newsom, Bjork, Erik Satie, The Egg, Kruder and Dorfmeister. Son zamanlarda Nicholas Jaar'ı çok beğeniyorum. Maalesef çok uzun zamandır oturup yeni bir şeyler dinlemiyorum. Neredeyse bütün arkadaşlarım kendi müziğini yapıyor, soundtrack gibi her biri bir süre arkada dönüyor mutlaka, ya salonda prova oluyor, aynı festivallerde peş peşe çalıyoruz falan, o çemberin dışında ne döndüğünü takip

edemez oldum. Çalışmazken sessizlik güzel geliyor bir de.

Gelelim yeni albüme... Bize 1-2 kuple mırıldanabilir misin? Şaka şaka... Hazırlıklar nasıl gidiyor? Ne zaman çıkacak? Biz ne şekilde ulaşabileceğimiz albüme?

...Mırıldandım, güzel mi?

Hazırlıklar şahane gidiyor! Mini albüm diyelim. 4 parça kaydediyoruz. Raz Ols her adlı çok iyi bir prodüksörle çalışıyorum. Sam and The Womp Bom Bom'un prodüksörü. Daha önce biz Çıkış Var'ı birlikte yapmıştık. Hem çok titiz, hem de çok eğlenceli çalışıyoruz. Masrafların bir kısmını çıkarabilmek için de son zamanların popüler metodu 'crowdfunding' yaptım, Kickstarter sayfasından. İçine girene kadar fark etmemiştim tabi ne kadar yoğun bir iş olduğunu, çok olay olmadı ama bu kampanya sayesinde de proje boyunca bizi takip edenlerle aramızda çok güzel bir bağ oluştu. Kayıtlar en geç Ocak sonunda bitmiş ve internetten alınabilir olacak. İlk videoyu Maze adlı parçaya yapacağız.

Dördüncü parça Dancing Feet, biraz daha single veya bonus tadında olacak. Burada The Egg adlı elektronik dans müziği grubuyla da çalışıyorum, bu parçanın prodüksiyonuna onlar da dahil. Dans parçası olduğu için en doğru yaklaşım oldu bence.

www.djananturan.co.uk adresli web sayfamda haberleri taze taze veriyorum. Buradan bütün gelişmeler takip edilebilir.

Röportaj için çok teşekkürler. Bütün TAC camiasına kucak dolusu sevgilerimi yolluyorum.

“Sanatçı aynı zamanda iyi bir hayalperesttir”

Söyleşi: Irmak Bozdağ TAC

Mustafa abi, reklamcılığa nasıl başladınız?

Ben aslında mühendisim. TAC'den mezun olduktan sonra İngiltere Liverpool Üniversitesi'nde Endüstri Mühendisliği lisans ve yüksek lisans programlarından mezun oldum. Reklamcılık aklımda bile yoktu. Bir gün gazetede hem Türkçe hem İngilizce yazılmış bir ilan gördüm. Belirttikleri kriterlere uygun bir reklamcı arıyorlarmış. Söylemesi ayıptır (gülüyor) İngilizcem iyidir, hem de çok iyidir. İlanın İngilizce metni o kadar kötü yazılmıştı ki dayanamadım ve ilanı veren şirkete bir mektup yazdım. O mektuptan sonra olaylar gelişti ve 1986 yılında Manajans/Thompson'un yaratıcı ekibine katıldım. Daha sonra Manajans/Thompson'ın kardeş kuruluşu Manavizyon A.Ş.'nin genel müdürlüğünü yaptım ve 1992 yılında kendi şirketim olan Spots'u kurdum.

Sıra dışı bir öykünüz varmış. Mühendisliği bırakıp reklamcı olmak...

İçimde her zaman yaratıcılık vardı

zaten. Öykü yazmayı, yazdıklarımı görsel hale getirmeyi seviyorum. E biraz da deli olmak lazım bu işler için. Ben de öyleyim (gülüyor).

Bilmez miyim? Ben de eskiden reklam yazarı olarak çalışıyordum dijital ajansta. Gerçekten deli işi. Fikir bul, müşteri beğendir, revizeler gelsin gitsin... Aman, aman

Biz dijital ajanslara viral diyoruz. Tamam, siz de emek veriyorsunuz; ama iş biraz kopyala yapıştır oluyor viral tarafta, özellikle Türkiye'de.

Ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum. Zaten güzel fikri müşteri tarafı illa ki kendi istediği şekle sokuyor, rakiplerini baz alarak. Sonra da bizim yaptığımız iş kopyala yapıştır olarak kalıyor ve günlerce kafa patlattığımız güzel fikir bambaşka bir hal alıyor.

Haklısın, müşteri tarafı öyledir. Her şeye revize, bunu acaba şöyle mi yap-sak, şu şekilde kurgulasak daha mı iyi olur acaba, logoyu büyütelim, olmadı azıcık küçültelim... (gülüyor) Aslında biraz da sıkıldım reklamcı olmaktan,

Serin bir İstanbul günü TAC'74 mezunu **Mustafa Emre** abimle sinema, reklamcılık, başarılı olmak konuları üzerinde çok keyifli bir söyleşi yaptık. Yaptığımız söyleşiden ben çok keyif aldım ve kulağıma küpe olacak deneyimler kazandım. Umarım siz de keyifle okursunuz.

artık uzun metraj çalışmalar yapmak istiyorum.

O zaman reklamcılığı bir kenara bırakalım ve sinemadan bahsedelim. Sizi sinemada en çok etkileyen şey nedir?

Öykü.

Çok net oldu :)

Bak sana birkaç örnek vereyim. O zaman ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksın. Interstellar (Yıldızlararası) filmi konu çok güzel, zaten içinde bilim olan öyküleri severim. Ama sonunda dünyayı bir kovboy kurtarıyor (gülüyor). Güzel bir öykü, çekimler harika; ama sonu...

Dünyayı bir kovboy kurtarıyor kısmına kesinlikle katılıyorum, böyle bakmamıştım filme. Beni de Interstellar (Yıldızlararası)'da sinir eden öge müziklerdi. Tamam, müzikler güzel; ama gerginlik yaratmak için çok yüksek ses kullanılmışlar ve ister istemez insanın siniri bozuluyor. Sessiz sahneler daha etkileyiciydi bence.

Haklı olabilirsin; ama filmi izledi-

ğın sinemanın ses sistemiyle de ilgili olabilir bu durum. Neyse öykü örneklerimize dönelim. Gone Girl (Kayıp Kız), hikayeye yetersiz bir kurgusu var. İzleyiciyi (en azından beni) içine çekemedi. Oyuncular da kötü mü oynamış ne duygusu hissedemedim. Ama fragmanı başarılı, ona hiçbir şey diyemem. Birçok gerilim filmi gizemli sahneleri fragmanında gösterirken Gone Girl (Kayıp Kız) filminin fragmanında bu yoktu.

İyi bir öykü örneğine gelince Silver Linings Playbook (Umut Işığım) Öncelikle karşımızda bir önceki ilişkisinden ağzı yanmış bir adam var. Pat (Bradley Cooper), ailesiyle yaşayıp hayatını düzeltmek için akıl hastanesinden çıkıyor. Eşiyle ilgili trajik bir olayı, sinirini kaybedip şiddetle sonuçlandırmıştır ve şimdi ise eşini geri kazanmayı kafaya takmış. Tam da bu noktada sorunlu kızımız ile tanışıyoruz. Tiffany'nin (Jennifer Lawrence) de kendine ait problemleri var. Kocasını hazin bir kazada kaybetmiş ve kederiyle başa çıkabilmek için birazcık nemfomanyak olmuş. İlk bakışta klasik bir romantik – komedi gibi görünse de aslında öyle değil. Bilirsin her romantik – komedide şirin bir tanışma sahnesi vardır, ilk bakışta uyumsuz görünen çift tanışır, alaylı diyaloglar ile konuşurlar ve aşık olurlar. Ancak Silver Linings Playbook (Umut Işığım) filminde Pat ve Tiffany'nin tanıştığı sahne hiçbir şekilde şirin değil ve tipik bir Meg Ryan romantik komedisinden daha ilgi çekici. Ayrıca hikayede bir sürü iç çekişme var. Öykü, izleyiciyi içine alıyor.

TAC'nin yeni geleneği, Golden Stickler Film Festivali. Henüz birincisi yapıldı ve siz de jüri üyesi olarak katıldınız. Golden Stickler Film Festivali hakkında ne düşünüyorsunuz?

TAC yine güzel bir geleneğe imza attı. Kardeşlerimin hayal gücüne, yazdıkları öyküleri kurgulamalarına tanık-

lık ettim ve bu güzel bir deneyimdi. Tabii ki bu daha birincisi, ilerleyen yıllarda çok daha iyi olacağına inanıyorum.

Çok okusunlar, hayal etsinler. Vimeo diye bir site var. Ben çok beğeniyorum, zaten site senin ilgi alanlarına uygun kanalları da öneriyor. Bol bol video izlesinler, kurgu programlarını kurcalasınlar. Her zaman daha iyisini yapmaya çalışsınlar.

Kardeşlerimize daha iyi filmler yapmaları için ne önerirsiniz?

Çok okusunlar, hayal etsinler. Vimeo diye bir site var. Ben çok beğeniyorum, zaten site senin ilgi alanlarına uygun kanalları da öneriyor. Bol bol video izlesinler, kurgu programlarını

kurcalasınlar. Her zaman daha iyisini yapmaya çalışsınlar.

Zaten yazılabilecek konu sayısı belli, değil mi? Önemli olan kurgu, onu etkileyici hale getirmek. Steal Like an Artist (Sanatçı Gibi Araklayın) başlıklı bir kitap okumuştum. Beni etkileyen bir kitaptır. Sanatçının işi araklamak, güzel araklamak.

Aşk, aile, savaş,... İstedğin konuyu seçip yazmaya başlayabilirsin. Önemli olan hikayeyi, karakterleri nasıl yarattığın. Sanatçı aynı zamanda iyi bir hayalperesttir. Hikayesini anlatırken onu yaşar ve yaşadığı şekilde izleyicisine, okuyucusuna aktarır. Herkes yazar, yazabilir; ama akılda kalıcı, iz bırakabilen hikaye anlatmayı herkes beceremez. Yaratıcılığın yüksek olması gerekir; kısaca biraz (belki daha fazla) deli olmak lazım (gülüyor).

Hiç bitmesini istemediğim söyleşimizin sonuna geldik. Mustafa abi ile Homcoming 2014'te tanışmıştım. Ama bu söyleyişi sayesinde kendisini daha yakından tanıma fırsatı buldum. Erdoğan (Kaynak)'63 hocama bana bu söyleyişi yapma fırsatını verdiği için ve Mustafa abime bana zaman ayırıp hikayesini anlattığı için teşekkür ederim.

“Bir Tarsuslu için, bir iş başvurusunda ‘Tarsus’ yazdığı zaman +1 demektir.”

Söyleşi: Özlem Şeyda Uluğ TAC '98

Bu genel müdürlük sürecini anlatır mısınız? Nasıl oldu? Onlar mı sizi aradı?

Ben aslında 15 yıldır bu işlerin içindeyim. Karumun yönetim kurulu tarafından da bilindik bir isimim. O zamanlar Nurol Menkul Kıymetler'de 5 sene şube müdürlüğü yapmıştım. Karum 1991 yılında kurulduğundan beri, süreci biliyorum aslında... Ağustos ayında tekrar aradılar beni genel müdürlük için. Fakat o dönemde babamı kaybettiğim için biraz gecikme oldu.

Başınız sağolsun.

Sizler sağolun. Bu konuda da söyleceklerim var aslında... Mezunlar

olarak birbirimize bu tür olayları duyurmak ve birbirimize destek olmak konusunda eksiklerimiz var... Bence bu konuda daha duyarlı olmalıyız.

Tabii bu konuya tekrar döneceğiz... Karum'a geri dönecek olursak?

Evet. Dediğim gibi Karum, 486 tane bağımsız birimi olan 62 m2 alana kurulmuş bir yapı. Ankara'nın kupon yerlerinden biri. Fakat süreç içerisinde gerekli yenilikleri yakalayamadığı için biraz atıl kalmış bir yapı oldu ve cazibesini kaybetti. Bizim amacımız, Ankara'da bu kadar merkezi olan bir yeri tekrar tercih edilir hale getirmek. Bu nedenle de Karum'u komple tadilatından geçiriyoruz. Birçok yere

Erkan Özsrıkmı'tı'83, Karum'a genel müdür olunca, bana da onunla röportaj yapmak düştü. Oradan buradan konuşurken iki saat nasıl geçti anlamadım. Bu eğlenceli röportajı Bizletter'da paylaşmak üzere yaptıysam da, sanırım daha sık bir araya gelmek gerekliliği ve etkinliklerimizi artırmamız için hatırlatıcı oldu.

yürüme mesafesinde olan, sırf bu yüzden birçok insan için cazip hale getirebileceğimiz bir yer. Lokasyonunu avantajımıza çevirmek istiyoruz. M2 olarak belki küçüğüz fakat sorumluluğumuz çok. Bu nedenle de her şeyi sıfırdan alıyoruz.

Mükemmeliyetçilik kokusu alıyormu sanki?

Tabii ki. Öyle olmak zorunda...

Sizin gibi birine ihtiyaç varmış anlaşılan?

Tam da bu yüzden geldim zaten. Bu nedenle, geldiğim ertesi günü çalışmaya başladım. İşle bizzat ilgilenmek gerekiyor. Bu yüzden oldukça yoğunum...

Peki, şu anki durumunuza Tarsus ne kattı diye sorsam?

Pek bir şey sağlamadı aslında... Dediğim gibi, Tarsus'un en büyük eksikliği iletişim ağının olmaması. Neden bir TED gibi olamıyoruz? Çıkar birliği olmak zorunda. Bir Tarsuslu için, bir iş başvurusunda 'Tarsus' yazdığı zaman +1 demektir. Bu nedenle çok büyük bir iletişim ağımızın olması gerektiğini düşünüyorum. Bizim bir TED'den, bir Robert'ten farkımız olmamalı. Büyük bir ağımız olacak ki, dernek de mezunlardan bir şeyler talep edebilsin. Bir şey vermeden, arayıp aidat istendiğinde bozuluyorum...

Derneğe küs gibisiniz sanki?

Bizim derneğimizin de diğerleri gibi büyük olmamasına bozuluyorum galiba...

Peki bir mezun olarak, okuyuculara bir anı aktaracak olsanız?

Anı çoktur aslında... Bir yangın anımız var, onu anlatayım... Son sene... Yatakhane, eski kütüphanenin üstündeydi. Orada bir de hamam vardı; büyükler kullanıyor orayı. Kazan var, banyo yapıyorsun. Acayip sıcak... Gece iki üç gibi yangın var diye bağıyorlar... Mavra sandık... Ama boru resmen kızışmış... Millet kalkın diye bağıyor... Çatı tutuşmuş... Çıktık baktık itfaiye gelmiş... Bunu bile mavraya dönuştürdük... Adamlar orada yangını söndürmeye çalışıyor, biz itfaiyenin önünde fotoğraf çektiirmeye çalışıyoruz... "Yangın Hatırası", yıllığa fotoğraf çektik... Gençlik işte...

Tam "gençlik ateşi" olmuş hakikaten... Peki son olarak, yeni mezun-

lara bir öneride bulunacak olursanız?

Tarsus'tan çıkınca herkesin hayatı başka yollara ayrılıyor... Bu yolu tekrar birleştirmeyi bilmemiz lazım. Belli bir paydada birleşebilmemiz için geniş katılım sağlanmalı. Bu nedenle de derneğin yükü çok. Çok geniş katılımı bir network ağı kurması lazım derneğin... Ancak o zaman tüm mezunları çağırıp destek isteyebilir...

Teşekkürler Erkan Abi... Çok keyifli oldu...

Bence de... Daha sık görüşmeliyiz...

Evet, sizi son Cuma'lara da bekliyoruz... Biz Ankara'dakiler sık sık görüşüyoruz... Siz de katılın yemeklerimize...

“Okul yıllarında dönem arkadaşlarıma yedirip içirmeyi çok severdim.”

Söyleşi: Can Özkenel TAC 04

TAC 04 mezunu **Senem Karaöğen** ile sahibi olduğu Buğday Kafe’de buluştuk ve okul yılları, pasta ve yemek üzerine çok keyifli bir söyleşi yaptık.

2004 yılında TAC den mezun oldunuz, sonrasını sizden dinleyelim...

TAC’den mezun olduktan sonra Başkent Üniversitesi Uluslararası Ticaret Bölümü’ne başladım. TAC gibi sosyal yönü güçlü bir okuldan sonra üniversite yıllarımın başlangıcının pek tatminkar olduğunu söyleyemem. Zamanla Ankara’da yaşamayı çok sevdim. Uluslararası ticareti meslek olarak hayatımın hiçbir yerine konumlandıramadım. Okulu bitirip Adana’ya döndüğümde nasıl bir iş hayatı istediğimden emin olmamakla

birlikte, sosyal yönü güçlü bir iş yapmak istediğimden emindim. Mutfakta olmanın beni mutlu ettiğinin farkında olan ailemin desteğiyle Mutfak Sanatları Akademisi’nde pasta ve ekmekçilik eğitimine başlamaya karar verdim ve yemek serüvenim bu şekilde başladı. Bu yola çıkarken beni tam olarak nelerin beklediği konusunda aslında hiçbir fikrim olmadığını, zorlu bir sürecin beni beklediği gerçeğini mutfak eğitimi kısmını bitirip de işin mutfacı yani, staj kısmına geçince anladım.

Yemek tutkusunu hayatınıza tam olarak ne zaman girdi?

5 yaşındayken anneannemle mantı yaparak başladı diyebilirim. Gerçekten! Annem çalıştığı için ben ortaokul yıllarımdan itibaren mutfaka girmeye başlamıştım. Cafe açma hayalim hep vardı, okul yıllarında da dönem arkadaşlarıma yedirip içirmeyi çok severdim. Pasta ve ekmekçilik eğitimi almak istememin de asıl nedeni yemek yapma kısmını az çok biliyor olmamdı. Pasta ve ekmek başka bir boyuttu benim için. İşin içine girdik-

çe un tozuna aşık oluyorsunuz, hep daha iyi lezzete ulaşma çabanız oluyor, bu tutku farkında olmadan içine çekiyor sizi.

Dönüp baktığınızda Buğday'ı açana kadar olan süreci nasıl yorumluyorsunuz?

Buğday'ı açana kadar olan süreç hem zorlu hem de olması gereken bir süreçti benim için. Alaylı ustalar bu mesleğe çok küçük yaşta başlıyor, onların seviyesine yaklaşabilmek için çok çalışmak tek çaremdi. TAC gibi kendini kanıtlamış ve kişiyi kendine müthiş bir özgüvenle, ayakları yere basar şekilde yetiştiren bir okuldan mezun olmanın bana artılarını üniversite ve masterla birleştirenince tabi ki basamakları çıkmak çok daha kolay oldu. Ama ne olursa olsun 6 sene boyunca bu meslekte yer edinebilmek için çok çalıştım. İstanbul Doors Group mutfağında stajla başlayan mutfak hayatım daha sonra Doors Akademi açılış süreciyle devam etti. Evlenmeye karar verip Adana'ya taşındığımda Paul Bakery Türkiye açılış sorumlusu olarak çalışıyordum. Adana'ya taşındıktan sonra da bir süre Pakfırın'ın üretim şefliğini yaptım. Evlilik sonrası artık kendim için çalışmak, tam

da hayalini kurduğum sıradanlıktan uzak bir deneysel mutfağım olsun istedim ve Buğday Mersin'le başlama kararı aldım.

Buğday mutfağını bize biraz daha açık anlatabilir misiniz?

Buğday mutfağı olarak biz pazarda ne varsa bizde o var diye yola çıktık. Stoklu çalışmak yerine mümkün olduğunca günlük alışverişle yemeklerimiz hazırlanıyor. Bu yöre insanının alışıktığı damak tadını kendi dokunuşlarımızla bütünleyip özel lezzetler sunmak için çalışıyoruz. Pasta ve ekmek konusunda da yine Türk tatlarının yanı sıra dünya mutfağından da lezzetleri sunuyoruz. Özellikle pastalarımızın tadının eşi benzeri olmadığını düşünüyoruz. Buğday kahvaltısına değinmeden geçmek olmaz tabi ki. Ev yapımı reçeller, Trabzon tereyağı (gerçekten Trabzon'dan geliyor), el açma börekler, taze poğaçalar, ekmekler kahvaltımızın vazgeçilmezleri arasında. Günlük farklılık gösteren menümüz, anne yemeklerimiz ve keyfimin kahyası dediğim o güne özel tatlılar oluyor. Sabit menü soran misafirlerimize söylediğimiz gibi, sizler evinizde ne yiyorsanız bizim mutfakta da onlar var.

Buğday sadece mutfağıyla değil, tarzıyla da misafirlerimizin keyifli vakit geçireceği bir mekan oldu. Bize yolu düşen herkesin kendinden bir şey bulacağına eminiz.

Son olarak sınav stresiyle boğuşan öğrencilerimize meslek seçimlerinde yardımcı olmak için söylemek istediklerimiz var mı?

Çok klasik olmakla beraber gerçekten insanın sevmediği bir işi yapıyor olması çok zor. Gastronomi son zamanlarda popüler olan bir meslek haline geldi. Bu mesleği seçmek isteyenler bilmeli ki hayatınız mesleğiniz oluyor, mutfağın etrafında şekillenen bir hayat seçiyorsunuz. Gece gündüz, hafta içi hafta sonu, aklınıza gelebilecek diğer herkesin tatil olduğu tüm günlerde siz hep çalışıyorsunuz. Mutfak her zaman canlı kalıyor. Tüm bu sürecin sonunda evet keyif aldığınız bir işiniz oluyor, misafirlerinizin ağzından geçen her lokma sizin başlı başına tatmin kaynağınız haline geliyor. Mutfak sektöründe olmak isteyen yeni mezun olacak kardeşlerimiz mutfağı sevmenin tek başına yeterli olmadığını, ciddi bir emek de gerektiğinin farkında olmalıdırlar.

“TAC’de ECHO grupları müthiş”

Söyleşi: Erdoğan Kaynak TAC’63

Geçtiğimiz günlerde söyleşi yapmak üzere, TAC’de uzun yıllar müzik öğretmenliği yapmış ve birlikte çalıştığım arkadaşım Ali Geyikli’ye misafir oldum. Zili çaldığımda Leyla Hanımla birlikte beni karşıladılar. Naftalin kokan salona buyur edildim. Konuşacak o kadar anı vardı ki. Leyla Hanım ikramlarını yaparken kısa bir sohbetin ardından merak ettiğim soruları sıralamaya başladım.

Ali Hocam TAC maceranızı camiamızla paylaşabilir misin?

Yıl 1972... Tarsus Cengiz Topel Lisesinde müzik öğretmeni olarak çalışıyordum. Lise müdürüm, TAC’nin part time müzik öğretmeni arayışında olduğunu söyleyip beni Mr. Robeson’a yönlendirdi...

TAC maceram böylece başlamış oldu. Mr. Robeson çalışmamdan memnun kalmış olmalı ki beni bir yıl sonra arabasıyla Ankara’ya Milli Eğitim Bakanlığına bizzat götürerek 1973 yılında TAC’ye kadrolu öğretmen olarak atanabilmem için gerekli formaliteleri tamamlattı. Böylece devlet memurluğundan ayrılıp TAC’nin kadrolu öğretmeni oldum.

O yıllarda bir müzik öğretmenin saaatlerini dolduracak kadar sınıf olmadığına göre epeyi bol vakit kalıyordu değil mi? Bu boş saatlerini nasıl değerlendiriyordunuz?

Müzik ağırlıklı çalışmalara vakit ayırıyordum. O yıllarda Milliyet gazetesinin organize ettiği Liseler Arası Müzik Yarışmasına katılan ECHO’nun yarışma parçalarının nota dökümünü yapıyordum. Milliyet bunu istiyordu.

Mrs.O’dea, Mr. Kesselheim, Mrs.Meyer ve benim de dahil olduğum bir oda orkestrası oluşturmuştum. İngilizce öğrenmeye çalışıyordum. Mrs Robeson’dan, Kathleen O’dea’dan, Yücel Karan’dan, Mr. & Mrs. Bartholomew’dan bu konuda büyük

destek gördüm. Yabancı öğretmenlerimize Türkçe ve bağlama dersleri veriyordum. Öğrencilerimden bağlama çalmasını öğrenmek isteyenlere yardımcı oluyordum: Adem Erol, Orhan Demirtürk, Selçuk Örsel gibi. Öğrencilerimden oluşan bir saz ekibi kurdum.

İdarenin bulunduğu binada size ayrılmış bir müzik odanız vardı.

Öğrencilerinizle nasıl bir müzik eğitimi veriyordunuz?

Müzik odasında uzunçalarlar vardı, taş plaklardı. Klasik müzik dinletir, müziğin ana temasını vermeye çalışırdım. Mesela, Bethoven'in 9.senfonsinin korolu bölümünü, Antonin Dvorak'ın Amerika'yı anlatan Yeni Dünya senfonisini öğrencilerim çok iyi öğrenmişlerdi. TAC'de çok değerli piyonalar vardı. Onları akort ederdim. Sınıfım örnek bir sınıftı. Her defasında okula gelen müfettişlerin beğenisini kazanmıştır. Bartholomew'ler Amerika'ya döneklerinde uzunçalarlarını bana sattılar. Onu hala kullanırım.

Sizi elinizde küçük bir sözlükle görürdüm her zaman. İngilizce konuşmak için gayret sarf ederdiniz. İngilizceyi istediğiniz seviyeye getirebildiniz mi?

Hiç unutmam, günlük yaşamda kullandığımız İngilizce ifadeleri kalıp olarak öğrenmeye büyük gayret gösterirdim. Okuldan eve gidene kadar yolda binlerce defa tekrarlardım. Okulda açılan İngilizce kurslarına devam ederdim.

Bu gayretimi takdir eden Mr. Roberson, beni İngiltere'ye İngilizcemi geliştirmem için gönderdi yaz tatilinde.

Müzik öğretmeni olmak nereden geldi aklınıza?

Öğretmenlik macerama ilkokul öğretmeni olarak başladım Elbistan'ın Karahöyük köyünde... Başöğretmenliğim 1958 yılına rastlar. Öğretmenliğimin ilk yılını bitirirken 23 Kasım 1958'de Leyla Hanımla evlendim. Elbistan'da kızlarını erken yaşlarda evlendirmek bir meziyet kabul edilirdi. Leyla Hanım 16 yaşında idi. İki yıllık ilkokul öğretmenliğim sonrasında Ankara Gazi Eğitimin müzik öğretmenliği bölümüne kaydımı yaptırtdım. Leyla Elbistan'da kaldı tabii. 1963 yılında müzik öğretmeni olarak mezun oldum. Mersin İlköğretmen okuluna tayinim çıktı. Okul o zaman Dondurmacı Halil'in yanındaki Gazi Paşa ilkokulunun üst katında idi. Sonrasında şimdiki Yenişehir Kaymakamlığının bulunduğu deniz kıyısındaki yeni binasına taşındı. Sene 1964... 1970 yılında asker oldum. İki yıllık askerlik görevi sonrasında 1972 yılında Tarsus Cengiz Topel lisesine tayinim oldu. Sonrası malum.

Ali Hocam TAC'de unutamadığınız bir anınız vardır mutlaka.

Okulda müfettişler var. Teftiş geçiriyoruz. Müfettiş dersime giriyor. Sınıfımda piyanoyu benden daha mükemmel çalan bir kızımız var. Adana'lı. Adını hatırlamıyorum. Bir öğrencim size piyanoda bir parça çalsın ister misiniz? diye soruyorum sınıfıma giren müfettişe. Buyursun diyor. Dört dörtlük bir piyano resitali. Tabii müfettiş mest oluyor. O anki mutluluğumu anlatamam. TAC'de

ECHO grupları müthiş. Pop müzik ağırlıklı besteler yapıyorlar. Yabancı öğretmenlerden de büyük destek görüyorlar. Scott Anderson'u örnek verebilirim.

Söylemek istediğiniz son bir sözünüz var mı Ali Hocam?

19 yıl boyunca öğretmenliğim, çok hoş ve renkli bir geçti TAC'de. Ankara'da Devlet Senfoni Orkestrasının bir programına gittiğimde orada çok sayıda TAC mezunu öğrencilerimi görünce, bir müzik öğretmeni olarak, çok mutlu oldum.

Bu söyleşi sonrasında Ali Hocamın fotoğraf albümünü elden geçirdik birlikte. Yetmişli, seksenli, doksanlı yılları yansıtan anıları tazeledik. Yanı başında duran udunu eline alıyor ve kısa bir müzik ziyafeti çekiyor.

Ali Hocama Mezunlar Derneğinin oluşturduğu Anıevi'nden bahsettim. Elindeki fotoğrafları ve müzikle ilgili nesneleri verebileceğini umuyorum... Ve her ayın Son Cuma'sına, katılmasını istiyorum, bağlaması ile...

Leyla Hanıma ikramları için her tarafı TAC ve müzik kokan dost evinden teşekkür ederek ayrılıyorum...

“Sahaya çıktığımız zaman bu kıyafetlerimizle bize “Beyaz Papatyalar” diyorlardı.

TAC'nin EFSANE BASKETBOLCULARI; Onur Gürsoy

Söyleşi: Ali Çekiç TAC '82

TAC'de basketbol çok eski geçmişi olan bir spor ve geçmiş başarılarla dolu. Biz geçmişten bugünüme bu efsaneyi yaratan mezunları tanımayı ve geçmişte yaşadıklarını bizlerle paylaşmalarını amaçladık. İlkinde Yaşar Yaşer abiyi, ikincisinde Tamer Şahinbaş abiyi, üçüncüsünde İlter Turan abiyi tanıttık, şimdi de Onur Gürsoy abiyi tanıyacağız.

Takım sporu olan basketbolun bireysel gelişim açısından önemini bu abilerimizin başarı hikayeleri doğrulamakta diye düşünüyorum. Şimdi Onur Gürsoy abimizi dinleyelim.

Basketbola sizi ilk başlatan olay veya katkısı olan kişi var mı?

Ben orta kısmı Talas'ta okudum. Talas'ta o zaman toplam öğrenci sayısı 110-120 kişi idi. Üç beş kişi dışında herkes yatılıydı.

Talas eğitim açısından standart bir okul değildi. Hemen herkes yatılı olduğu için, günlük hayat neredeyse 24 saat idi. Tüm okul mavi, yeşil ve kırmızı takımlara ayrılır. Her türlü spor yarışmasından aldıkları puanlara

göre yılın şampiyon takımı belirlenirdi. Hatırladığım kadarı ile yarışma türleri şöyle idi; futbol, voleybol, hentbol, basketbol, atletizm, kayak, masa tenisi, beyzbol, santranc v.s.

Talas'ta okuyanlar isteyerek ve bazen de zorunlu olarak bu dallarda spor yaparlardı ve takımlarına puan kazandırmaya çalışırlardı. Böyle bir ortamda bireyler bir veya birkaç dalda ileri çıkarlardı ve okul takımına girerek, okullar arası yarışmalarda okulu temsil

ederlerdi. Ben de bu ortamda başta basketbol olmak üzere birkaç dalda okul takımında oynamayı başardım.

Talas'tan mezun olunca 1951 sonbaharında lise öğrenimim için Tarsus'a geldim. Basketbol Tarsus'ta henüz tam olarak tanınmıyordu. Basketbol takım kaptanımız Ayhan Türelî ağabeyimiz de bizim gibi Talas kökenliydi.

Ondan bir sınıf geride olan (Mersin'li) Erol Erken'de Talas kökenliydi. Bu nedenle Talas'tan Tarsus'a gelenler

basketbol takımına uyum sağlanmakta güçlük çekmedi.

Sizin oynadığınız dönemde Türkiye’de ve Çukurova’da basketbolun durumu neydi ve TAC’nin bölge ve ülke basketboluna katkısı oldu mu sizce?

1950’li yıllarda Türkiye’de spor olarak futbol dominanttı. Çok klas bir kadro sayesinde (Ekrem Koçak, Osman Coşkıl, Cahit Öney, Ruhi Sarıalp v.s.) atletizm ve güreş belli başlı spor dalları idi. Basketbol İstanbul’da Galatasaray, Fenerbahçe, Moda, Kadıköyspor kulüpleri ile Ankara’da Mülkiye, Kolejiler ve Harbiye ile ve İzmir NATO’daki Amerika’lıların katkısıyla Karşıyaka ve diğerlerinin katılımıyla kısıtlı olarak faaliyet göstermekteydi.

1951-1952 döneminde Mersin’de yalnız TAC ve Mersin Lisesi basketbola önem veriyordu. 1952 yılı şampiyonluğu finalini Mersin Lisesi açık hava sahasında oynadık ve benim attığım serbest atışla maçı 13-12 kazanmıştık!!!

O yılları özetleyecek olursak; hiçbir yerde (Adana dahil) kapalı salon yoktu. Okul maçlarında futbol takımı forması ve şortu giyip beyaz lastik (galiba gıslavet) ayakkabılarla sahaya çıkardık. Sistem taktik ve varyasyon diye bir şey bilinmiyordu.

Tarafı bir hakemin izin verdiği kadar Allah’a sığınır mücadele ederdik. Mersin Lisesi ile oynadığımız maçlarda onların İlhan diye çok iyi bir oyuncusu vardı. Onu etkisiz hale getirmek tek taktığımız idi.

Bu ilk yıllar, Çukurova’da basketbolun temel atma yıllarıydı. Okullar Ligini kurabilmek için biz ve Mersin Lisesi’ne, Ticaret Lisesi ve Endüstri ve Sanat Okulu da katıldı.

Yine o dönemde TAC’de basketbolun yeri ve önemi nasıldı?

Bilindiği gibi basketbol tam bir takım oyunudur. Takımdaki bu birliktelik

okul yaşamımızın diğer bölümlerinde de etkili olmuştur. Basketbol takımının sürekli olan başarısı ve sosyal hayattaki fark edilebilirliği okul içinde büyük oranda olumlu karşılanıyordu. Mersin’e maç ve antremana gittiğimizde akşam yemeklerimizi Adana Lokantasında yerdik. Bu yemekler de bile tüm takım aynı şeyleri yer içerdi. Bir grubun birlikte hareket etmesi hem okulda, hem de dışarıda kesin olarak dikkat çeker ve grubumuza sempati ile bakarlardı. Toplumda uyandırdığımız bu olumlu trend Tarsus ve Mersin’de basketbolun yerleşmesine ve gelişmesine büyük bir etken olmuştur. Bu sayede, 50’li yıllarda basketbol Mersin il çapında okullar arası yarışmalarda devamlı ve düzenli olarak sürdürülen tek dal olmuştur. Bu olgunun gerçekleştirilmesinde TAC tümüyle (takım, seyirci ve okul yönetimi) etkili olup, başrol oynamıştır.

TAC’li yıllarda basketbol gelişimi zi anlatabilir misiniz?

1953 yılı bizim ve TAC basketbol takımının dönüşüm yılı olmuştur. Rahmetli Erol Erken bazı nedenlerle okulumuzdan ayrılıp Mersin Lise’sine gitti (yıl ortasında). Arkadaşların oybirliği ile kaptanlığa ben seçildim. O zamanki takım kaptanı, takımın tüm yaşamı ve gereksinimleriyle ilgilendiği gibi, teknik yönden de tüm sorumluluğu yüklenen kişiydi.

Bölge (Çukurova) bazında okullarası müsabakalarda kesin üstünlüğümüzü tarafı tarafsız herkese kabul ettirmiştik.

Ankara Kampspor mağazasına özel design bir forma ısmarladık. Şortları Tarsus’ta becerikli bir terziye diktirdik. Zamanın olanaklarından faydalanarak en iyi basket ayakkabılarını aldık. Sahaya çıktığımız zaman bu kıyafetlerimizle bize “Beyaz Papatyalar” diyorlardı. Takımın bu etkisi rakibi negatif yönden etkilediği için,

biz maçlara büyük bir psikolojik üstünlükle başlıyorduk.

1954’te öğretim kadromuza genç ve basketbola meraklı bir Amerikalı öğretmen, Mr. Cherum katıldı. Bizlere göre basketbol oyun tarzı ve bilgisi oldukça iyi idi. Mr. Cherum aynı zamanda bizim gibi düşünen bir ağabey gibiydi. Kısmi coach’luk görevimi ona aktardım, iyi bir “playmaker” idi.

Kendisinden bize Amerika’dan ketz getirmesini biraz da yüzüzlük yaparak rica ettik. “All Star” ketzlerimiz geldiğinde mükemmel bir takım olduk.

Takımın kıyafetlerini çağdaş bir düzeye getirirken, oyun sistemimizde de iyileştirmeler yapıp üst düzeye çıkarmak zorunluluğu doğdu.

O yıllarda uzaktan şut atarak sayı kazanmak yaygın bir yöntem değildi, savunma planında 2-1-2 ve varyasyonları içeren alan savunmasını benimsedik.

Alınan reboundlardan sonra hızlı hücum etmek, ofensif sistemimizin temelini oluşturuyordu. Buna alternatif olarak ver-kaçlar ve penetrelerle sayı bulmaya çalışıyorduk.

Rakip takımın skorlar bir oyuncusu varsa, onu etkisiz hale getirmek için, Amerikan basketbol mecmualarından da faydalanarak, Türkiye’de ilk defa “one and T zone” yani bugünkü deyimle “one and box” sisteminin bir varyasyonunu uyguluyorduk.

O zaman bölgeler arası okul yarışmaları yoktu. Mersin ve Çukurova’da okul düzeyindeki başarılar bizi tatmin etmemeye başladı. Daha yüksek düzeyde basketbol oynamak için, bizlere eşofman ve şeklini bizim belirleyeceğimiz formalar ısmarlanması koşulu ile Tarsus İdmanyurdu basketbol şubesini kurduk. Zaten okuldan 5 kişi İdmanyurdu’nun futbol takımda oynayıp Mersin Ligine katılıyorduk. Bu atılımımıza Mersin Lisesi, Mersin

İdmanyurdu'nun, Ticaret Lisesi ise Mersinspor'un basketbol şubesini kurdular. Bu üçlüye bir takım daha katılarak Mersin Basketbol Liginin hayata geçirdik. Merak etmenize gerek yok ilk yıl biz - Tarsus İdmanyurdu şampiyon olduk. İkinci yıl (1955) yine biz önde giderken, bir iki takım ligiden çekildi ve lig yarıda kaldı.

O zamanın Basketbol Federasyonu Başkanı rahmetli Faik Gökay durumu öğrenince bizi, Tarsus İdmanyurdu'nu doğrudan Federasyon Kupası maçlarına davet etti. İlk maçta, Karşıyaka'ya deneyimsizliğimiz nedeniyle galiba 2 sayı farkla yenildik ve diğer mağlup takımı yaklaşık 40 sayı farkla yenerek Federasyon Kupası üçüncüsü olduk.

TAC'nın seyirci desteği nasıldı, o zamanlar Bombalaki var mıydı veya başka tezahüratlar var mıydı?

O zamanki basketbol seyircisinin büyük bir bölümünü öğrenciler oluşturmaktaydı. Biz tüm maçlarımızı Mersin Halkevi salonunda yaptığımız için okul dışından Tarsus'lu destekçilerimiz maçlara pek gelmiyordu. Buna rağmen gerek centilmenliğimiz ve sportmence davranışımız ve gerekse oyun tarzımız nedeniyle, rakibimizle organik bağı olmayan kişiler ile bilhassa hanım seyirciler bizi desteklerdi.

Bombalaki bir Talas sloganıydı. TAC tarihinde galiba ilk ve son olarak 1955 sınıfının 26 kişinin, 16'sı Talas'lıydı. Tezahürat ancak bir grup tarafından yapılırken etkili olur. Bizden önce TAC'ye toplu olarak gelinmediği için, bu slogan 1951 ve sonrası TAC'de etkili olarak kullanıldı.

Genelde bizim büyük bir seyirci desteğine ihtiyacımız yoktu. Maçın ilerleyen dakikalarında oyunumuzun kalitesi ve sportmenliğimiz nedeniyle seyirci desteğimiz artardı.

TAC'de basketbol oynamanın size getirdiği artılar var mı?

Olmaz olur mu? Bu sayede gerek kendi toplumumuzda ve gerekse Mersin düzeyinde tanınır olduk. Bu duygu 20 yaş altı bir genç için büyük bir anlam ifade eder. Yine o yıllarda Mersin'in ileri gelen ailelerinin yaşadığı Çamlıbel'de her hafta sonu parti daveti yapılırdı. Biz TAC basketbolcuları da bu davetlere sürekli katılırdık.

1960'lı ve 1970'li yıllarda İstanbul'da bazı kişiler samimiyetle yaklaşır hal hatır sorarlardı. Benim için en büyük endişe bu kişinin kim olduğunu tahmin etmektir. Bu kişi okuldan küçük sınıflardan biri mi yoksa tribün seyircisi mi? Böyle hallerde mahcup olmamak için büyük bir gayret sarf ederdim. Ayrıca sporcu kişiliğim ile katıldığım yeni çevrelere çok çabuk uyum sağlayıp kabul gördüm. TAC'den sonra gittiğim Robert College'de ilk yıl okul futbol ve basketbol takımlarına pek zorlanmadan girdim. O zaman Robert College basketbol takımında GS'dan Sinan, FB'den Gündüz ve Mete gibi milli basketbolcular yer alıyordu.

TAC'den sonraki kariyerinizi ve yaşamınızı bize özetleyebilir misiniz?

İstanbul büyük bir şehir. Ulaşım bu şehirde yaşayanların büyük sorunu ve çok zaman alıyor. Hem okul, hem sportif faaliyetleri aynı anda yürütmek zor oluyordu. Robert College'de her derste, her hafta sınav vardı. Sporun yalnızca okul takımlarında ve evimin bulunduğu Rumelihisarı kulübünde yapabildim. Ben ve birçok TAC mezunu arkadaşım gibi Robert College Mühendislik Okulu'nda öğrenimimizi sürdürdük. Askerlik görevini tamamladıktan sonra BP Petrolleri A.Ş.'de Planlama Uzmanı olarak işe başladım. 1967 - 1969 yılları

arasında BP Head Office-London'da Pazarlama Dairesi Planlama Uzmanı ve Danışmanı olarak iki yıl görev yaptım. Türkiye'ye döndüğümde genelde işletme, planlama ve üretim bölümlerinde görev yaptıktan sonra, 1986 yılında emekli oldum. Şu anda 1981 yılında aile yakınlarımızla birlikte kurduğumuz bir LPG (Liquid Petroleum Gas) şirketinin yönetim kurulu başkanımı.

Gençlerimize vermek istediğiniz mesaj var mı?

Bizim öğrenim dönemlerinde, genelde okuduğumuz okulu bitirecek kadar çalışır, gerisini de biraz boşverir, dalga geçerdik. Bu tutum o zamanki koşullarda bizi fazla üzmedi. Türkiye nüfusu çok büyüdü. Gerek endüstri ve gerekse diğer iş sahaları gençlere iş olanağı sağlayacak hacimden çok uzak. Bilhassa TAC gibi standardı yüksek okullarda okuyan kişilere önerim, her türlü bilgiyi elde etmek için en üst düzeyde çaba harcayarak donanımlarını yükseltmeleridir.. Zira pazarda, yüksek kaliteli iş seçeneği limitli ve rekabet çok büyük.

Bir konuya daha değinmek istiyorum. Biz TAC mensupları üzerinde Çukurova yaşantısının büyük etkisi var. Konuştuğumuz İngilizce biraz "Tarsus" oluyor. Şimdi bizim zamanımız gibi değil. Yurtdışına çıkmak ve yeni şeyler öğrenmek çok kolay. Kişiler öğrenim süresi içinde en az bir veya iki yaz İngiltere'de lisan kursuna gidip, İngilizcelerini üst düzeye çıkarmalarını öneririm.

Bu zor koşullara rağmen, diğer okullarla karşılaştırdığında, olanakların daha iyi olduğu okulumuzda koşulların elverdiği oranda spor yapmalarını ısrarla öneririm. Spor insanları değişik ortamlara kolayca uyum sağlayıp, sosyalleşmesini sağlayan en etkili faktördür.

TAC SPOR KULÜBÜNÜN GELECEĞİ; SPOR OKULU

3 yıllık aradan sonra TAC'de Spor Okuluna bu sene Okul ve SEV idaresinin değerli katkılarıyla tekrar başladık. Ne yazık ki üç sene spor okulu yapılamamasından dolayı çocuklarımız ya spora devam edemediler ya da dışarıda başka okul veya kulüplerin düzenledikleri Spor Okullarına katıldılar. Spor Okulunda amacımız SEV 1.sınıftan itibaren öncelikle sporu sevdirmek, spor kültürünü yaşatmak ve ileride TAC Spor Kulübünde başarılı birer sporcu olarak TAC'yi temsil etmelerini sağlamak.

Bu hedefle başlattığımız Spor Okulunda 1.sınıftan 6.sınıfa kadar olan öğrencilerimiz temel spor eğitimlerini almaktalar, erkeklerde basketbolda 65,kızlarda voleybolda 60 öğrencimiz spor okullarına gelmekte, okul dışı yaptığımız spor okuluna gelen öğrenci sayısı da yaklaşık 47,takımlarımızda yer alan çocuklarımızı da dahil edersek yaklaşık 331 çocuğumuza TAC Spor Kulübü olarak Spor yaptırılmaktadır. Voleybolda Yüksel, Engin ve İlke hocalarımız, basketbolda Arman, Metin ve Barış hocalarımız olmak üzere 6 hocamız çalışmaları yürütmektedir.

Spor Okulumuza gelen çocuklarımıza ve velilere Spor Kulübünü tanıtmak ve sporun hayatımızdaki yerini vurgulamak ve Okul idaresimiz ve Spor Kulübüyle birlikte Spor Okuluna

gelen çocuklarımız ve velilerimizle olan birlikteliğimizi perçinlemek için Aralık ayı başında TAC'de bir etkinlik düzenledik.

Öğrencilerimize yönelik devam eden basketbol ve voleybol çalışmalarıyla ilgili gelişmeleri paylaşmak ve TAC Spor Kulübü'nün çalışmaları hakkında bilgi vermek amacıyla 7 Aralık 2014 Pazar günü, "TAC Spor Kulübü Buluşması" düzenlendi. Birbirinden renkli etkinliklerin ve sunumların gerçekleştiği bu pazar buluşmasında, Tarsus SEV ve TAC velileri, keyifli etkinliklere çocuklarıyla birlikte katıldılar. TAC bahçesinde kurulan voleybol fileleri ve basketbol potalarında aileler arası turnuvalar düzenlendi, halat çekme yarışması yapıldı. Çocuklar, anne ve babalarıyla birlikte spor yapmanın keyfini yaşadı.

"HEDEFİMİZ SPOR KÜLTÜRÜNÜ YAŞATMAK"

TAC Spor Kulübü'nün düzenlediği Pazar buluşmasında ayrıca oditoryum binasında öğrenci ve velilere yönelik sunumlar da paylaşıldı. İlk sunumu TAC Spor Kulübü Başkanı Dr. Ali Çekiç yaptı. TAC Spor Kulübü olarak hedeflerinin spor kültürünü yaşatmak olduğunu vurgulayan Dr. Çekiç, okulda haftada iki gün düzenlenen voleybol ve basketbol okullarının kendi kulüpleri tarafından organize edildiğini vurgulayarak, toplam 174 öğrencilerinin olduğunu söyledi.

"OBEZİTENİN PANZEHİRİ SPOR"

Daha sonra Mezunlar Derneği Başkanı ve Okul Hekimi Dr. Ali Cerrahoğlu; spor yapmanın sağlık açısından önemiyle ilgili bilgiler paylaştı. Obezitenin çocuklar arasında bir çığ gibi büyüdüğüne dikkat çeken Dr. Cerrahoğlu; "Bununla mücadele etmenin iki formülü var; biri sağlıklı beslenme diğeri ise spor yapmak. Çocuklarınızı mutlaka spor yapmaya ve hareketli olmaya teşvik edin" diye konuştu.

"SPOR DERS BAŞARISINI ARTIRIR"

Uzun yıllar spor koçluğu yapmış olan, kendisi de spora tutkuyla bağlı olan Tarsus Amerikan ve Tarsus SEV Başkanışmanı Mr. Andrew Leathwood da; sporun bir yaşam biçimi olması gerektiğini vurguladı: "Sporu derslerin ya da akademik başarının önündeki bir engel olarak görmeyin. Tam tersine spor yapanların akademik başarılarının da yüksek olduğunu gösteren birçok bilimsel araştırma vardır. Çünkü spor kişiye disiplinli, planlı ve programlı olmayı öğretir."

"KARİYER YOLUNDA SABIRLI OLMAYI ÖĞRETİR"

Öğrencilik yılları boyunca okul takımında spor yapmış olan TAC Spor Kulübü Başkan Yardımcısı ve TAC'88 mezunu işadamı Kasım Tanrıöver ise kariyer ve spor arasında önemli bir bağ olduğunu söyledi: "Spor her şeyden önce kişiye sabırlı olmayı öğretir. Bu da kariyer basamaklarını tırmanırken en çok ihtiyacınız olan erdemlerden biridir. Şimdiki gençler ne yazık ki iş hayatına atılır atılmaz 'voley vurma'yı hayal ediyor. Oysa böyle bir dünya yok. Çalışmak, emek vermek ve sabretmek gerekiyor. İşte spor yapan birinde bu üç özellik de bir arada her zaman olur. O yüzden spor her zaman hayatınızda olsun. Ne üniversite ne özel okullar sınavı için spora ara verin. Tam tersine sınavların en boğucu olduğu zamanlarda spor size nefes aldıracak, daha programlı çalışmanızı sağlayacaktır."

Mesiad'ın Eğitim Alanındaki İlk Ödülü TAC'ye Verildi

Mersin Sanayici ve İş Adamları Derneği (MESİAD), bu yıl 'Yılın İş İnsanları ve Girişimcileri Ödülleri'nin 10.'sunu düzenledi.

'Yılın İş İnsanları ve Girişimcileri Ödülleri' geniş katılımlı bir törenle sahiplerine verildi. Törende, "Yılın İlçe Eğitim Yatırım Ödülü" Tarsus Amerikan Koleji (TAC) ile bağlı bulunduğu Sağlık ve Eğitim Vakfı'na (SEV) verildi.

Törende ödülü Sağlık ve Eğitim Vakfı Yönetim Kurulu Başkanı Ceyda Aydede adına alan Tarsus Amerikan Koleji Mali İşler Müdürü Mustafa Özünlü MESİAD'ın ilk kez eğitim alanında bir ödül verdiği-ne dikkat çekerek, bu ödülü Tarsus Amerikan Koleji'nin almasının gurur verici olduğunu ifade etti.

GÖRÜLESİ BİR YAPI

Mustafa Özünlü'82

Sevgili TAC'li abilerim, kardeşlerim & TALAS'lı Abilerim,

Öncelikle selam sevgi ve hürmetlerimi sunarım. 1975 yılında hazırlık sınıfıyla başlayan TAC hikayem, 1982'de mezun, daha sonra ve halen okul velisi (oğlum 2012 mezunu, kızım kısımetse bu sene mezun olacak) ve 2014 Ekim ayından itibaren de Okul çalışanı olarak devam ediyor. İnsanın her gün gülümseyerek işyerine gitmesi bir başka oluyor. Yanılmıyorsam 1999 mezunlarının “bize her sene homecoming” sloganı benim için “bana her gün homecoming” e dönüş-

müş durumda. Çok güçlü bir aidiyet duygusu veren bu camiayı seviyorum ya ben. Bir üyesi olmak kıvanç veriyor insana.

Kimya Hocam olarak benim üstümdeki emeklerini şükranla andığım Erdoğan Abim ve Hocam, yeni kampüsle ilgili bir yazı yazmamı istediğinde yok demek olmazdı tabiki. Her ne kadar yazı ile zor anlatılır, gelinir, gezilir, üstünede bol tahinli humus ve fındık lehlimalacun yenir desek de, “deli etme beni şimdi” bakışı sonrası elimizden geldiğince birşeyler karaladık bizde.

Bir kere bütünüyle muhteşem görünümlü bir yapı olmuş. Feleğe çembelerini ters giydiren Tarsus Halk dedikodusuna göre “hadi len, ilkokul olurmu burası. Üniversite oğlum Üniversite”.

Her ayrıntı düşünülmüş. Aydınlanmada gündüz ışığından azami faydalanan, güneş enerjisinden kendi elektrikliğini üretebilen, yüksek teknolojik altyapısı, aydınlık ve estetik yapısı ile tüm bu özelliklerini, aldığı altı büyük mimari ödüllerle taçlandıran görülesi bu yapı, Tarsus'tan tüm Türkiye'ye gülümsüyor.

Üç bölümden oluşmakta. İlköğretim Okuluna ait derslikler, yatakhane, ve sosyal tesisler.

Toplam üç katlı olan binada ilköğretim öğrencileri için toplam 21 derslik var. Akıllı tahta, projeksiyon ve öğrenci dolabının yer aldığı dersliklerin yanı sıra görsel sanatlar, müzik odası, bilgisayar odası, çok amaçlı salon ve split derslikleri var. Öğrenciler, son derece teknolojik donanıma sahip dersliklerde eğitim görürken; ışığın modern tarzda kurgulandığı binada,

aydınlık ve havadar ortamda olmanın rahatlığını da yaşıyor.

İkinci bölüm yatakhane. Toplam 148 öğrenci kapasiteli yatılı yurtta; 74 kız ve 74 erkek öğrenci kalabiliyor. Üçer kişilik odalarda her öğrencinin kitaplık, çalışma masası, ayakkabı ve giysi dolabı bulunuyor. Odalarda ayrıca küçük bir buzdolabı da mevcut. Her katta duş imkanı var. Ne yani olmasın mı dediğinizi duyar gibiyim. Mezuniyet yılı tutanlar zorlayın hafızanızı. Hatırlayım haftanın belirli günlerinde verilen sıcak su zamanlarında, daimi yatılı öğrencilerin bornozla resmi geçit yapar gibi, şimdiki resim atölyesi, geçmişin kütüphanesinin altındaki banyoya yürüyüşlerini.

Yatakhanenin zemin katında, kız ve erkek ayrı olmak üzere öğrencilerin çalışması ve televizyon izlemesi için 'student lounge'lar mevcut. Yine giriş katta ortak kullanıma açık çamaşırhane, ütü odası ve bavul odası yer alıyor.

Yatakhane kız ve erkek öğrencilerin giriş bölümleri farklı; öğrenciler yurda girişleri kartlarla yapıyorlar. Revirin 24 saat hizmet verdiği yurttan, mutlaka bir hemşire ve doktor hizmet veriyor.

Geçen sene Yılmaz Argüden Abi Mersin'de bir konferans vermek üzere günü birliğine geldiğinde okula uğramıştı. Yeni yatakhaneyi gezip gördüğünde bir anısını anlattı. Okuldaki

son senesinde 4-5 arkadaşı ile ayrı bir odada kalıyorlarmış. Temizlik abidesi bu yere, birgün okul bahçesinde bulup

sahiplendikleri köpeği götürmüşler. "köpek bağlasan durmaz" deyişine atıfta bulunarak köpeğin dayanamayıp kaçtığını kahkahalarla anlattı.

Sosyal tesis bölümünde üç ayrı yer var. İlki, son derece etkileyici, yeni yapının en büyük gurur kaynaklarından biri ve bölgede tek olan 640 kişilik gösteri salonu. Son teknoloji ses ve ışık sisteminin kullanıldığı oditoryumda, en gelişkin sinema salonlarında bulunan sinema sistemi de var. Konferans amaçlı tasarlanan oditoryumda dikkat çeken en önemli ayrıntılardan diğeri ise; öğrencilerin

gösteri ve etkinliklerde zorluk yaşamamaları için hazırlanan kulis alanı. Hemen sahne arkasında yer alan makyaj, giyinme odaları ve duşlar sayesinde, öğrenciler gösteri sırasında çok rahatlıkla sahneye hazırlanabiliyor ya da gösteri aralarında ihtiyaç duydukları değişiklikleri (kostüm, makyaj vb) yapabiliyorlar.

İkincisi kapalı spor salonu. Her türlü antrenman ve spor müsabakalarına ev sahipliği yapabilecek kapasite ve altyapıya sahip. Soyunma odalarının ve duşların bulunduğu spor salonunda ayrıca derslikler de var. Böylece öğrenciler, antrenman yapmanın yanı sıra teknik bilgiler almaları ya da

ders yapmaları gerektiğinde, bina değiş-tirmelerine gerek kalmadan spor salonunun hemen yanındaki dersliklere geçebiliyorlar.

Son olarak toplam 600 kişi kapasiteye sahip yemekhanemiz. Masa düzeni ve iki ayrı koldan servis vermesiyle kullanımı son derece rahat.

Dediğimiz gibi görülesi bir yapı. Emegi geçen herkesin eline sağlık. Biz burdayız bekleriz sizleri. Üstüne bonus olarak humus ve lehlamacun bizden.

Sevgi ve Saygıyla Kalın.

TAC KARIYER GÜNÜ LİDERLERİ BULUŞTURDU

DİPLOMAT VE MİLLETVEKİLİ FARUK LOĞOĞLU'60:

"KARIYER KAPILARININ ANAHTARLARINI BANA TAC AÇTI"

"Türkiye için liderler, dünya için liderlik" ilkesiyle 126 yıldır eğitim veren Tarsus Amerikan Koleji'nin (TAC) düzenlediği Kariyer Günü'nde politika, spor ve iş dünyasının önde gelen isimleri buluştu.

Türkiye'de eğitimin mihenk taşlarından Tarsus Amerikan Koleji (TAC), öğrencilerinin eğitim hayatına ve kariyer gelişimine önemli katkılar sağlayan Kariyer Günü'nde bu yıl da lider isimleri bir araya getirdi. Alanında başarılı ve söz sahibi Türkiye'nin dört bir yanındaki TAC mezunları, Tarsus'taki tarihi kampüste öğrencilerle buluşup, meslek seçimi ve kariyer planlamasıyla ilgili deneyimlerini paylaştılar.

Hepsi okuldan daha dün mezun olmuş gibi sevgi ve özlemle kucaklaşan mezunlar, kampüsü gezerken eski günlerini de anıp, anılarını tazelediler. TAC'nin dün olduğu gibi bugün de kaliteli eğitimin yuvası olduğunu söyleyen mezunlar, özellikle yeni eklenen SEV binası, yatakhane, kütüphane, oditoryum, spor salonları ve yemekhaneye hayran kaldıklarını ifade ettiler.

DUAYENLER VE GENÇLER BULUŞTU

Tarsus'a gelenler arasında 1960 me-

zununu da vardı 2003 mezunu da... TAC'nin düzenlediği Kariyer Günü'ne toplam 16 kişi katıldı:

Diplomat-Emekli Büyükelçi Osman Faruk Loğoğlu (TAC'60), Mimar-Kent Plancısı Dr. Orol Sadrettin Ataman (TAC'61), Müzisyen Olcayto Ahmet Tuğsuz (TAC'68), İnsan Kaynakları Direktörü M. Işık Gürol (TAC'71), Sporcu-spor yorumcusu Can Sonat (TAC'77), COO Efe Hatay (TAC'83), CEO Mine Aydın Ayhan (TAC'86), Genel Cerrahi Uzmanı Prof. Dr. Ta-

rık Zafer Nursal (TAC'87), Kardiyoloji Uzmanı Doç. Dr. Gökmen Gemici (TAC'88), Avukat Dr. Kemal Mamak (TAC'91), İnşaat Mühendisi Mert Bozkaya (TAC'92), Stratejik Pazarlama Lideri Enis Yazırlioğlu (TAC'98), Klinik Psikolog Pınar Haksal Atabay (TAC'01), Reklam Yazarı Doğu Göçük (TAC'01), E-Öğrenme Çözümleri Lideri Esat Uğurlu (TAC'02), Grafik Tasarımcı Ahmet Yağlıcı (TAC'03)

"TAC HAYATIMI DEĞİŞTİRDİ"

Kariyer Günü'nün açılış konuşmasını

emekli büyükelçi, TAC 1960 mezunu, Faruk Loğoğlu yaptı. Uzun yıllar Danimarka, Azerbaycan ve Washington'da büyükelçilik, ayrıca Dışişleri Bakanlığı'nda müsteşarlık hizmetlerinde bulunan Loğoğlu, öğrencilerle tecrübelerini paylaştı ve tavsiyelerde bulundu:

“TAC'den mezun olmak benim zamanımda da ayrıcalıktı şimdi de bir ayrıcalık. Çünkü kaliteli eğitimin yuvası olmaya devam ediyor. Bazen okuduğunuz okul tüm hayatınızı değiştirebilir. Ben kendi hayatıma baktığım zaman, burada okumuş olmanın benim hayatımı baştan aşağı değiştirdiğini görüyorum. Kariyerimi, hayata bakışımı değiştirdi. Birden fazla kariyer yapmama fırsat tanıdı. Başarılı bir kariyer hayatım oldu. Bütün bunların kapılarını bana açan anahtar aslında TAC'de gördüğümüz eğitimle başladı. O zaman yabancı dil eğitimi veren birkaç okul vardı, onlardan en iyisi benim okulumdu. Bu anahtar bana birçok kapı açtı.”

TESADÜFLER VE PLANLAR

İnsan hayatının tesadüflerle ya da planlarla şekillendiğini belirten Loğoğlu, şunları söyledi: “Bazen hayata

tesadüfler yön veriyor. Bazen de hayaller, belirli kararlılıklar belirliyor. ‘Ben şunu olmak istiyorum’ diye yola çıkanların hayallerine emellerine ulaşmasıyla hayatlar şekilleniyor. Ben birinci kategoride yani hayatı akışına bırakan bir insan oldum. Hiç aklımdan geçmeyen yerlerde kendimi buldum. Amerika'dan döndüğümde Türkiye'de üniversitede akademisyen olmayı öngörüydüm. Çeşitli nedenlerle olmadı. Dışişleri bakanlığının sınavına zor girdim. Buna rağmen bana verilen görevler itibarıyla çok başarılı bir kariyer çizdim var. Değişik ülkelerde büyükelçilik, UNESCO'da komisyon başkanlığı, bir düşünce kuruluşunca başkanlık yaptım. Şimdi de siyasete girdim.”

“KENDİNİZİ DEĞİL İŞİNİZİ CİDDİYE ALIN”

Önemli olanın yapılan kariyerin hakkını vermek olduğunu vurgulayan Milletvekili Loğoğlu, “Hayat beni nereye taşıdıysa orada bulduğum değere karşı yabancılık çekmedim” diyerek, şöyle devam etti:

“İnsanın hayallerine ulaşması da mümkün, hayatının tesadüflerle şekil-

lenmesi de... Önemli olan; geldiğiniz noktada, yaptığınız işin hakkını verebiliyor musunuz? İşte önemli olan budur. Yani nerede olursanız olun, ne iş yaparsanız yapın, kendinizi asla ciddiye almayın. Kendinize saygı duyun ama kendinizi ciddiye almayın; yaptığınız işi ciddiye alın. Seçtiğiniz kariyer o veya bu olabilir; ama en önemli nokta, o kariyerin hakkını vermektir.”

“KAMU HİZMETİ AŞKINIZ OLSUN”
Gençlere mutlaka topluma yönelik hizmetler içinde olmaları tavsiyesinde bulunan Loğoğlu, şunları kaydetti:

“Genç arkadaşlara tavsiyem; her zaman kamu hizmeti aşkının olmasıdır. İster spor alanında, ister özel sektörde, ister devlette çalışın; önce topluma bir şeyler vermeniz, katmanız ve kazandırmanız lazım. Elbette ki mesleğiniz nedeniyle toplum içinde kazanacağınız saygınlık, itibar ve hatta para da önemli. Ama bir gün geliyor ki hayatınızda ‘ben bu topluma ne verdim, bu topluma faydalı olabildim mi, çevreme faydalı olabildim mi’ diye kendinize soruyorsunuz. O bakımdan kariyeriniz yanında bir toplum hizmeti içinde bulunmayı da ihmal etmeyin.”

KARİYER GÜNÜNE İLİŞKİN ÖĞRENCİ GÖRÜŞLERİ

İleride seçeceğimiz meslek grupları hakkında bizlere verdikleri derin bilgilerle kariyerlerimizde atacağımız adımlarda bize yol gösteren abi ve ablalarımıza sonsuz teşekkür ederiz. Abi ve ablalarımızı yılda bir kez de olsa okulumuzda görmek, onlarla

zaman geçirmek ve mesleki bilgilerinden yararlanmak bizleri çok mutlu etti.

Yarkın YILMAZ

12 TM /Okul Öğrenci Birliği Başkanı

Bir Kasım ayı klasiği haline gelen Kariyer Günü etkinliğinde mezun abi ve Ablalarımızın tecrübelerini dinledik. Onların geldikleri yerlere nasıl geldiğini öğrenmek çoğumuza ilham verdi. Onlara bu engin bilgi ve tecrübelerini bizlerle paylaştıkları için çok teşekkür ederiz.

Ege Su DURAK

11 IB FM

Bütün hayatımızı geçireceğimiz mesleği seçmek için bilgi edindiğimiz en önemli etkinliklerden birini Kariyer günü olduğunu düşünüyorum. Bizimle aynı sıralarda oturmuş

kişilerden, seçmeyi düşündüğümüz meslekle ilgili bilgi edinmek ve yaşadıkları paylaşmak TAC ye özel bir ayrıcalık olarak görüyorum.

Cem GÜLER

10 FM

Okulumuzun kariyer sahibi mezunlarının iyi veya kötü her türlü deneyimlerini bizlerle paylaşmaları geleceğe dönük planlar kurmamız açısından çok önemli bir adım oldu. Biz 9. Sınıfların ilk katılımını gerçekleştirdiği o özel günde çeşitli mesleklerin detaylarını bizlerle aynı okulda eğitim görmüş ağabey ve ablalarımızdan duymak bu paylaşımı daha da samimi kıldı.

Burcu CAN

9.Sınıf

KARİYER GÜNÜNE İLİŞKİN MEZUN YORUMLARI

TAC gerçekten çok farklı bir okul. Bunu bu sefer de katıldığım kariyer gününde hissettirdi bana okulum. Tarsus yolunda devamlı olarak “ne kadar uzun zaman oldu mezun olalı” düşüncesi içindeydim. “2014 eksi 2002, vay be gerçekten de 12 yıl olmuş!” onaylamaları kafamı meşgul ediyordu. Kapıdan girerken yine prepteki gibi yaşça küçük hissettim kendimi. Günseli hocamız biz prepte iken İngilizce öğretmenimizdi. Şimdi ise okul müdürü olarak karşımızdaydı. Zübeyde Abla, Dursun Abla, Orhan Hocamız ve daha nice tanıdık, gülen yüz. Mezunlar Derneği Başkanı Ali Abi’nin gözlerinden okulu için tekrar faydalı bir şey yapıyor olmanın mutluluğu okunuyordu. TACli kardeşlerimize tanıştırıl-

dıktan ve öğlen yemeğinden sonra 2014-2015 Kariyer Günü’ne katılan 16 mezun olarak bize ayrılan sınıflara geçtik. Anlatacak o kadar çok şey vardı ki, üç sunum da farklı oldu. Gençlerden biri “Esat Abi korkmadınız mı Tayland’a dil bile bilmeden yaşamaya giderken, geri dönüp tek başınıza bilinmeyen bir sektörde şirket kurarken, ne olacağını bilmiyorken?” diye sordu. Açıklamaya çalıştım. TAC bize öyle bir cesaret vermiş ki, mezuniyet sonrası attığım her hayatımı değiştirecek adımda, her ülke ve iş değiştirdiğimde heyecanlandım ama korkmadım. Bize girişkenliği, ezilmemeyi, birlik olmayı, mantıklı davranmayı öğretti okulumuz. Bunlar olduğunda da korkmamayı, hayattan zevk almayı...

Klasik bir durum vardır mezunlar arasında; her dönem kendi mezuniyetleri sonrası okulun, öğrencilerin aynı olmadığından bahseder. Beni mezun olarak katıldığım bu Kariyer Günü’nde en mutlu eden şey şimdiki TACliler ile zaman geçirmek, onları anlamak ve bizden aslında çok da farklı olmadıklarını, gerçek TACli olduklarını hissetmek oldu. Tabii ki onlar da kendilerini bekleyen bilinmezlik için heyecanlılar ama korkmuyorlar. TAC kendinden bekleneni yapmaya devam ediyor ve hala gelecek için liderler, faydalı ve mutlu bireyler yetiştiriyor. Teşekkürler TAC! Var olduğun, güçlü bir şekilde ayakta durduğun, bizi biz yaptığın için. Esat Uğurlu ‘02

TAC’de okuduğum yıllarda en büyük hayalim bir “diplomat” olmak idi. Ancak kariyer günü için okulumuza gelen diplomat bir “abi” mizin anlatıkları bu düşüncemi değiştirmeme neden olmuş, çünkü karakterim icabı olan bazı atak davranışlarımın bu meslek ile uyuşmadığını fark etmiştim. Bu da kendime yepyeni bir yol çizme neden olmuştu. Bu nedenle bu sene Kariyer Günü’ne konuşmacı olarak davet edildiğimde çok heyecanlandım ve kendine ait

kariyer planı yapan bir TAC’liyi dahi olumlu yönde bilinçlendirebilirim bunun çok değerli olduğunu düşündüm. Okula geldiğimde ise bizim dönemimizden çok daha gelişmiş imkanlara kavuşmuş olmak ile birlikte hala TAC’li olmak ruhunda devam ettiğini görmek beni çok mutlu etti. Benim konuşmalarına katılan öğrencilerinin tümünün öz güvenlerinin yüksek olması yanında abilerine hem çok yakın hem de bizim dönemimizde de olduğu gibi saygılı olduklarını gör-

mek de gerçekten güzeldi. Bir Talas mezunu olarak sadece 3 yılımı geçirdiğim bu okulu tekrar ziyaret ettiğimde sanki hiç ayrılmamış ve bıraktığım yerden devam ediyormuşum gibi hissettiğimi de vurgulamak isterim. Bunun bence ancak ailenizde hissedebileceğiniz bir duygu olduğunu ve TAC’nin bizim için daima ikinci bir aile olduğunun da en büyük göstergesi olduğunu düşünüyorum. Olcayto Ahmet Tuğsuz ‘68

Kariyer gününe gelmek beni ülkeyimizin geleceği için umutlandırdı. TAC bugün de bir kaliteli eğitim yuvası. Laik demokratik Türkiye için bu gençlere ihtiyacımız var. Kariyer günü çok yaratıcı ve yararlı bir uygulama. Okulumuzu tekrar görmek ve yeni yapıları görmek beni pek duygulandırdı, etkiledi. Saygılarımla, Faruk Loğoğlu ‘60

Kariyer Günlerine katıldığımı için çok mutluyum. Okulumun ortamında bulunmak, başta Ali Cerrahoğlu ve Günseli Hn olmak üzere mezunlar derneği ve okulumuz yöneticilerimizin yoğun çabalarını hissetmek beni çok mutlu etti. Paylaşımlarımı yaklaşık 40’ar Öğrencimizden oluşan 3 Grup ile yaptım. Deneyimlerimden onları mümkün

olduğu kadar çok faydalandırmaya çalıştım. Ben de onlardan çok güzel enerji aldım. Yeni jenerasyonu tanımam, umutlarını, isteklerini, beklentilerini hissetmem açısından onlarla birlikte olmak benim için çok önemliydi. Bu deneyimi daha ileride de tekrarlamak isterim. Mine Ayhan ‘86

Cem Turan (TAC'75) & Mahir Turan (TAC'03)

Mert Uğurses (TAC'98) ve eşi

Ekselans Ergül Bakay (TAC'63) Erden Sezer (TAC'62) ve eşi Adile Sezer

Prof. Dr. Mehmet İnal (TAC'82) ve eşi

Cavit Yüksel & Türk Müdüremiz Günseli Yüksel (TAC'87)

Mehmet Ulusoy (TAC'92) ve eşi

Ercan Akarpınar (TAC'84) ve eşi

Yakup Üstün (TAC'91) ve eşi

Hüseyin Öcal (TAC'83) ve eşi

Hatice Kumbaraci
Gürsöz & Bahattin
Gürsöz (TAC'63)

TAC Mezunlar Derneği neden aidat toplar, topladığı aidatla ne yapar?

Burs verir, çünkü Tuğla Fonu anaparasına dokunulmayan bir fon oluşturduğundan, sadece yıllık getirisi bizim verdiğimiz bursların tamamını karşılamaya yetmez. Ayrıca, tam burs dışında verilen kısmi ihtiyaç bursları, üniversite bursu gibi burslar için, aidatlar önemli bir kaynaktır.

- Homecoming düzenler, sınıf reunionlarına destek olur.
- Bizletter yayınlar ve adresinize teslim eder.
- Websiteleri düzenler, haber ve bilgi iletişimde bulunur mezun bilgilerini günceller.
- TAC Spor Klubüne destek verir.
- SEV, Okullar ve diğer kurumlar nezdinde mezunların temsil edilmesini sağlar.
- Dernek kurumsal yapısının mali, idari sorumluluklarını yerine getirir.
- Dernek ofisinin işlemlerini sağlar.
- Tarihimize ve kurumsal kültürümüze sahip çıkar,
- Geleneklerimizi yaşatır,
- Tarihi yapılarımıza sahip çıkar; (Yayla Evinin restorasyonu ve camianın kullanımına sunulması)
- Müze çalışmaları,
- Mezunların her ayın Son Cuma günlerinde bir araya gelmelerinin organizasyonu yapar,
- Yeni gelen öğretmenlere okulu ve ülkemizi tanıtır ve güven duymaları için toplantılar düzenler,
- Okulun ihtiyaç duyduğu ve çağrı yaptığı her durumda yanında yer alır, yardıma koşar,
- Okulun tanıtımı ile ilgili çalışmalar yapar, potansiyel velilere okulu anlatır,
- Genç mezunlara iş ve staj imkanları sağlayabilmek amacıyla iş hayatındaki abi ve ablalarıyla gerçek veya sanal ortamda bir araya getirir, yardımcı olur.

2015 YILI AİDAT ÖDEMELERİ

Sevgili Mezunlar,

2014 yılında aidat, burs bağıışı ve sponsorluk katkılarıyla derneğimizi destekleyen sizlere sonsuz teşekkürlerimizi sunuyoruz.

2015 yılı aidatımız 230.-TL olarak 17 Ocak 2015 Ankara'da yaptığımız yönetim kurulu toplantısında kararlaştırıldı.

Ayrıca, TAC'de burslu okuyup TAC sonrası yüksek öğrenimlerinde de mali destek ihtiyacı olan mezun öğrenci kardeşlerinize destek olabilmek amacıyla; Aidata ilaveten 40.-TL/yıl "Üniversite Bursu" olarak bir fonu oluşturuldu. Üniversite burs fonumuzun yetmediği yerde siz yüce gönüllü mezunlarımızın yine yardımcı olacağına inancımız tamdır.

ÖDEME SEÇENEKLERİ

1- Kredi Kartı ile; Betül Ablaya Kredi Kartı bilgilerinizi verebilir ve Kredi Kartı bilgilerinizi kontrol edebilirsiniz.

2- Sanal Pos ile; (www.tac-alumni.org) adresimize girerek, sağ köşede bulunan Garanti Bankası Sanal Pos ödemelerini tıkladığınızda açılacaktır ve aidat, burs, bağış ve tuğla ödemelerinizi yapabilirsiniz. Yurt dışına da aşıktır.

Ödemelerinizin konusunu belirtmeyi ihmal etmeyiniz.

3- BANKA İLE,

Garanti Bankası : TR55 0006 2000 1530 0001 2999 30

Finansbank : TR34 0011 1000 0000 0030 3477 04

Özellikle Finansbank da hesap adı "Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği" olarak açık yazılması gerekmektedir.

Destekleriniz için tüm mezunlarımıza teşekkür eder, güzel bir yıl dileriz.

1945 TURHAN UYGUR

1947 CEVDET NACİ GÜLALP

1948 YUSUF NECATİ YAYCIOĞLU

1948 MEHMET AZMİ GÖK

TAO'49 FETHULLAH ÖZELÇİ

1950 ABDULLAH KASAPÇI

1951 YILMAZ ALP

1951 MEHMET GÜREŞ

1952 TURHAN ERGENE

1952 ÇETİN KOCAER

1952 MEHMET ACAR TUNÇBİLEK

1952 YÜKSEL ÖZKAYA

1952 DOĞAN ESERCE

1954 ATA TANRIVERDİ

1954 NİZAMETTİN ÖZFIRAT

1955 ENGİN ÜNSAL

1955 MUSTAFA ÜNVER UNGAN

1955 UĞUR TALASLI

1955 ALİ CENGİZ DOLUNAY

1955 ERDOĞAN ALTINEL

1955 METE AKYOL

1955 GÜN KURAN

1956 ERKUT ŞAHİNBAŞ

1956 ZEKİ SAVATLI

1956 VİTALİ MEŞULAM

1956 AKŞİT GÜCÜK

1956 OĞUZCAN ÖZALTIN

1956 AYKUT BERK

1956 OKTAY AKSOY

1956 TUNCER ERZİN

1956 YÜCEL ÇETİN

1956 ATILLA ERÖNCEL

1957 KOREL GÖYMEN

1958 UTKU SÜMERLER

1958 TAMER ŞAHİNBAŞ

1958 TEMEL BAYKARA

1958 ÖMER YAĞIZ

1958 ERTAN SÖYLEMEZ

1959 ZEKİ AYKUT

1959 METE BORA

1959 YAVUZ AYATA

1959 ABDULLAH ATEŞ

1959 HİKMET ERDOĞAN

1959 ERCAN YENER

1960 SITKI ANT MEN

1960 ÜLKÜN TANSEL

1960 ÜMİT ÖZÜLKÜ

1960 YAVUZ GÖMEÇ

1960 OSMAN FARUK LOĞOĞLU

1961 YÜCEL AKYÜREK

1961 ORHAN AKSOĞAN

1961 İBRAHİM MERZECİ

1961 TAYLAN ONUL

1961 MENGÜ ALTINORDU

1961 ADİL GİRAY ÖZTOPRAK

1961 METİN ATAMER

1962 ÖZHAN AKÇALI

1962 TANERİ YONAR

1962 ÖZKAN ESER

1962 HİLMİ OKTAR

1962 GAZİ TÜRKİYILMAZ

1962 TONGUÇ ALP

1962 İBRAHİM METE

1962 ERDEN SEZER

1962 YALÇIN CANATAN

1962 ZİYANUR BİLGİN

1962 GÜNÖK ÖZKER

1963 RAGİP YILMAZ AYATA

1963 DEMİR ÖZKAYA

1963 MEHMET ARTUN

1963 BÜLENT ARPAÇ

1963 HAZİM KANTARCI

1963 İSKENDER SAYEK

1963 ERKAN DÜLGEROĞLU

1963 ATAMAN AKSOY

1963 BÜLENT ÖZSOY

1963 MEHMET HİLMİ ERGİN

1963 BAHATTİN GÜRSÖZ

1963 BÜLENT GÜRSEL

1963 GÜRKAN ERTAŞ

1963 NOYAN SANCAR

1963 ERDOĞAN KAYNAK

1963 ERGÜL BAKAY

1963 NURİ ÇARKACI

1963 SÜHA OĞUZ ERGİN

1963 ZÜHTÜ SEZER

1963 KEMAL ŞENYUVA

1963 AKAR BURDURUĞLU

1964 ATEŞ AYKUT

1964 ULUÇ GÜRKAN

1964 SİNAN BAYRAKTAROĞLU

1964 TURHAN KAYASÜ

1964 YAVUZ ATAY

1964 TOLGA EROĞAN

1964 YUSUF ERGÜL

1964 ALİ KARAKAPLAN

1964 ÇETİN YÜCEULUĞ

1964 MUAMMER ARIKAN

1964 TİMUR SÜMER

1964 HİKMET PEKCAN

1964 SERHAN ALTINORDU

TAO'64 CEM BAYSAL

TAO'64 SOĞMAN SAKARYA

TAO'64 SOĞMAN SAKARYA

1965 SAMS A KARAMEHMET

1965 AHMET BOYACIOĞLU

1965 KEMAL TORUL

1965 MUSTAFA ÖNGAY

1965 MEHMET NEJAT DANIŞMAN

1965 AHMET ECİKOĞLU

1966 ALİ ONUR BİLGİN

1966 ŞEFİK ÇAKIR

1966 VECİHİ BATUMAN

1966 SÜLEYMAN ÖZMUCUR

1966 HÜSAMETTİN ALPER

1967 MEHMET YALTIR

1967 AHMET CERANOĞLU

1967 SAFFET ESEN

1967 ÖZDEN ÖZLER

1967 SAHİM TEKELİ

1967 CEMAL YALABIK

1967 NECDET ÖZCAN

1967 MEHMET DALKILIÇ

1967 KÜRŞAD PURA

1967 JOZEF AMADO

1968 EMİN ÇULHACI

1968 NİHAT TANER

1968 NURİ DOĞAN

1968 AYDIN KOÇ

1968 AHMET ZİYA AKYIL

1968 NUR ALTINÖRS

1968 TAYLAN DERİCİOĞLU

1968 ATA GİDER

1968 MUSTAFA MURAT

1968 ALİ ZALLAK

1968 MELİH KUTLUER

1968 MUSTAFA CÖMERT

1968 SEMİH BİLGİN

1968 AYDIN NURHAN

1968 ERDEM TAKÇI

1968 MELİH BİLGİN

1968 İBRAHİM BAŞOL

1968 ENVER PEKİN

1969 ALPTEKİN ORHON

1969 MEHMET GÜR

1969 SIRRI ERGUN

1969 TUNCAY ÇAKIT

1969 HALUK ERTÜRK

1969 HALDUN GÖFER

1969 UĞUR KÖKSAL

1969 MUSA KAZIM ONAR

1969 FERİDUN DUYGULUER

1969 SAFFET ATICI

1970 TUNCAY SERGEN

1970 TUNCAY ATAÖZ

1970 HAMDİ DEMİREL

1971 NECİL TOKTAY

1971 ÖZDEMİR AKTAN

1971 MUSTAFA IŞIK GÜROL

1971 TAYYAR ŞEN

1971 TANJU ŞAHİNER

1971 VAMİK KURAL

1971 AYDIN GÜR SOY

1971 KEMAL GÜRSEL

1972 MUSTAFA TOKYAY

1972 ZİYA DOMANIÇ

1972 KEMAL GÖRBİL

1972 HİLMİ KURDAK

1972 SELÇUK KÜÇÜKOĞLU

1972 NİHAT YÜCEL

1972 ATAHAH ÇUKUROVA

1972 CENGİZ ATALAY

1972 CEM BAYSAN

1972 CİHANGİR SONAT

1972 HAMİT ÇALIŞKAN

1972 MEHMET BULDURGAN

1972 İBRAHİM ORHON

1972 CİHAD LOKMANOĞLU

1973 LEVENT BAYKAL

1973 BÜLENT KAR

1973 KEMAL ÖZBİÇER

1973 SÜHA YALÇIN

1973 ALP BEKİŞOĞLU

1973 ABDUL KADİR KOKULU

1973 ENDER AYDIN

1973 BÜLENT GÜNCELER

1973 MAHMUT NEDİM KARAYEL

1973 MUSTAFA ÇONOĞLU

1974 ORHAN BEŞKÖK

1974 REFİK KUTLUER

1974 ŞAHİN KOL

1974 SUAT BAYKUL

1974 TURGAY GÜMÜŞ

1974 ADNAN SAYBAŞILI

1974 UĞUR ÇINAR

1974 NURİ KANTARELLİ

1974 ALP ÖTÜŞ

1974 OĞUZ DEMİR SOY

1974 KEMAL TARIM

1974 HALİM PEKCAN

1974 BAHA KARABUDAK

1974 LEVENT IŞIKLI

1974 HÜSEYİN YALÇIN

1974 HALDUN KANCAAL

1974 BAHADIR ÖZDEMİR

1974 NECAH BARUTÇU

1974 TANAY OĞUZ

1974 TUNÇ SÜSOY

1974 ALİ YILMAZ

1974 GÖKSAN ARMAN

1974 ÖMER KÜKNER

1975 NECATİ GÜLER

1975 HALDUN ÇATIKKAŞ

1975 AHMET ERK

1975 MEHMET ERK

1975 KORKUT YÜREĞİR

1975 ALİ RIZA ERSOY
 1975 AZİZ KÖSEOĞLU
 1975 ENGİN AKIŞ
 1975 KUBİLAY KEÇELİOĞLU
 1975 HAKAN MUTLUTÜRK
 1975 MUSTAFA METİN
 1975 ALPER GÜNGÖR
 1975 CAN PIYALE
 1975 YAKUP ERSOY
 1975 SAİT TOSYALI
 1975 ALEV DİKİCİ
 1975 MEHMET KOCABAŞA
 1975 ERDAL AKDOĞAN
 1975 FERHUN TUNA
 1975 SALİM ERDEM
 1975 CENGİZ SÖNMEZ
 1975 SERDAR AKÇALI
 1975 LÜTFİ ÖVEÇOĞLU
 1975 TEVFİK FİKRET BULUT
 1975 CEM UYSAL

1976 MELİH APA
 1976 EMRE AKKUŞ
 1976 MAZHAR ÇELİKOYAR
 1976 METİN SAĞIR
 1976 RİFAT TOKBEY
 1976 GAZANFER GENCER
 1976 NAMIK KURAL
 1976 ÖMER TARIM
 1976 İKLİL ÇELİKTİMUR
 1976 SERDAR ÖZER
 1976 LEVENT SOYLU
 1976 SAİT KAYAHAN
 1976 YILMAZ ARGÜDEN
 1976 BAHA KERİMOĞLU
 1976 ALİ KABAŞ
 1976 HALUK ALPAYTAÇ
 1976 FATİH YORULMAZ
 1976 SUAT ARSEVEN

1977 TALİP GÜNEYİZ
 1977 ARİF BİLGİÇ
 1977 UFUK YILDIZ
 1977 ŞEMİ KURDAK
 1977 AYDIN İZGİALP
 1977 SELAMİ GÜLEÇ
 1977 ABDULLAH ŞEHOĞLU
 1977 CAN MERZECİ
 1977 OĞUZ POLAT
 1977 ERSİN ŞENDOĞAN
 1977 ARMAĞAN ÖMÜR
 1977 CÜNEYT CEZAYIRLI
 1977 BÜLENT TÜZÜN
 1977 SELİM NURLU
 1977 İBRAHİM SAÇLI
 1977 BARAN BOLKAN
 1977 EMRE PAKSOY
 1977 RAGİP YERGİN
 1977 ŞEKİP KARAHAN

1978 BALAMİR YASA

1978 ALİ FAZİL EDİZ
 1978 ŞÜKRÜ DİYAB
 1978 OSMAN UTKAN
 1978 MEHMET İNAL
 1978 ABDULKADİR YARMAN
 1978 MEHMET ÇİFTÇİ
 1978 MEHMET KAZANÇ
 1978 BÜLENT KIRPICI
 1978 NECATİ ABACIOĞLU
 1978 ALİ CERRAHOĞLU
 1978 RİFAT KIRAL
 1978 RAGİP GÖREN
 1978 UFUK ÜNSAL
 1978 MESUT EMRE ÇAĞAN
 1978 EMRE TUNCEL
 1978 HAKKI EGE
 1978 İHSAN GÜRANİ
 1978 BÜLENT DÖNER
 1978 MEHMET EMİN SUNGUR
 1978 MUSTAFA AKKOYUNLU
 1978 TEKİN AKPOLAT

1979 ABDULLAH MİLCAN
 1979 HALİM ÖZMEN
 1979 İBRAHİM TUTAR
 1979 CENGİZ GİRGİN
 1979 CAN TAZE
 1979 ŞÜKRÜ PERŞEMBE
 1979 ÖMER KARAHAN
 1979 AKVER AKVERDİ
 1979 ALİ SEDAT ÖZBERK
 1979 ORHAN GÜRSOY
 1979 MURAT AKANLAR
 1979 ABDULLAH AKAY
 1979 HAYRİ UĞUR
 1979 SEDAT KARADEMİR
 1979 İSMAİL GÜRLEYİK
 1979 SELÇUK BARLAS
 1979 ŞEREF YORGANCI
 1979 TANER CİĞER
 1979 AHMET AKÇALI
 1979 BEKTAŞ ALİ KÖKSAL
 1979 BÜLENT SANDAL
 1979 MEHMET SACİT ERDEM
 1979 SERHAN CENGİZ
 1979 FERİT PEREMECİ
 1979 MURAT NEYİM
 1979 MUSTAFA KARAHAN
 1979 MURAT SERBEST
 1979 HASAN GEZ
 1979 SEMİH YAVUZ

1980 FATİN CEZAYIRLI
 1980 BEDİİ CANATAN
 1980 İRFAN SEVGİ
 1980 ŞEREF ŞAN
 1980 MÜMTAZ PAK
 1980 AHMET GÖKTEPE
 1980 ÖNDER ŞİRİKÇİ
 1980 ŞEMSETTİN GELGEN
 1980 MEHMET YAŞAR KAYNAR

1980 REŞİT ÖKTEN
 1980 ADNAN ÇETİNEL
 1980 NAMIK YARMAN
 1980 ERDEM BAGATUR
 1980 ÇAĞATAY ÖNAL
 1980 ENİS ÖZGÜL
 1980 MUSTAFA ARIKAN
 1980 HÜSEYİN ÖZKAYA
 1980 CEZMİ KURU
 1980 ZAHİT UYSAL
 1980 TAYFUN DOĞAN
 1980 SELİM BERNA ALTAY
 1980 MURAT KÖSEREİSOĞLU
 1980 TANJU UCA
 1980 MELİH GÜRER
 1980 MÜFİT AKYÜZ
 1980 KORKUT DEMİREL
 1980 AYKUT BAYINDIR
 1980 MURAT BURGUCU

1981 LÜTFİ ARMAN
 1981 EMİN TAYAR
 1981 FATİH ÖZBAYRAKÇI
 1981 ÜMİT AKYÜZ
 1981 METE MALCIOĞLU
 1981 BARIŞ GÜRSERLİ
 1981 SELÇUK ÖRSEL
 1981 ERDOĞAN KONUK
 1981 BÜLENT ESEN
 1981 FUAT TOGO
 1981 ÖMER AYTEK KURMEL
 1981 TANER KURU
 1981 RAİF ANIL AKÇA
 1981 ABDULGANİ MELEK
 1981 EMRE TOĞRUL
 1981 ADEM EROL
 1981 ÇAĞRI BAGATUR
 1981 UFUK ÖZKAYA
 1981 ALİ SEDAT ULUĞ
 1981 HAKAN BAYKARA
 1981 BAHA TOYGAR
 1981 AHMET ATAKAN
 1981 SERDAR KUTSAL
 1981 TARIK AÇIKALIN
 1981 KUDRET SÜZER
 1981 ALİHAN IRMAKKESEN
 1981 İSMAİL EKMEKÇİ
 1981 CEVDET KIZILKAYA
 1981 LEVENT OSMAN ŞANLI
 1981 EKREM ERDEM
 1981 TEMEL TIRAK
 1981 ÖNDER YOL
 1981 MUSTAFA KEMAL ÇALIK
 1981 UTKU NİSANOĞLU
 1981 BÜLENT SOYUPAK
 1981 ERTAN KESİCİER
 1981 MURAT MOLU
 1981 HALUK ZİYA TÜRKMEN

1982 MEHMET İSMAİL YAĞCI
 1982 ALİ ÇEKİÇ

1982 FERHAN SAVRAN
 1982 ALİ ÖZDEMİR
 1982 HALUK ALİBAZOĞLU
 1982 ABDULLAH CANATAROĞLU
 1982 MUSTAFA ÖZÜNLÜ
 1982 HÜSEYİN VECİHİ AKYOL
 1982 SELİM BENYEŞ
 1982 GÜRKAN VOLKAN
 1982 KAZIM APA
 1982 TAMER BÜYÜKYILMAZ
 1982 SELİM ÖZEKİCİ
 1982 FEVZİ YAŞIN
 1982 SAİP ABALI
 1982 HASAN MURAT SAVATLI
 1982 MEHMET EMİN İNAL
 1982 GÖKHAN AKÇA
 1982 BABÜR AKGÜN
 1982 TUNÇ ÖKTENOĞLU
 1982 BİLHAN İLGÜN

1983 HAYRİ AYDIN
 1983 MURAT ORHAN
 1983 ERBİL DOYURAN
 1983 SERHAN ANTALYALI
 1983 ERDEM GÖK
 1983 CÜNEYT YAĞCI
 1983 ATILLA DERNEK
 1983 CEMALETTİN KURT
 1983 RAMAZAN DİNCER
 1983 SIDIKA KOLUKIRIKOĞLU
 1983 TUMAY KALAY
 1983 HÜSEYİN ÖCAL
 1983 GÖKHAN PAYDAK
 1983 TİBET AĞIRTAN
 1983 HÜSEYİN İMECE
 1983 MUTLU GÜR
 1983 MEDİH ÇELİKTAŞ
 1983 BANU SÖNMEZ TUMAY
 1983 FATİH OKÇU
 1983 ÖZKAN ÖZDOĞAN
 1983 EFE HATAY
 1983 ALP OSMANOĞLU
 1983 ERHAN CÜNEYT CANBOLAT
 1983 KÜRSAT ÖZŞAHİN
 1983 YASEMİN UZUN
 1983 DENİZ AKCİĞER
 1983 CÜNEYT DEMİRGÜREŞ
 1983 SADİ KURDAK
 1983 HASAN YALI
 1983 AHMET ERDEM
 1983 MURAT TÜMER
 1983 MEHMET OK
 1983 ENDER EVCİK
 1983 CEMİL ÖZDEN
 1983 SERDAR KARACAASLAN
 1983 FEDON TAHİNCİ
 1983 BEKİR GÜRLEYİK
 1983 BERNA YAĞMURCA
 1983 YEŞİM BAYKAL
 1983 JORJ SALİM
 1983 ÜMİT YÜCEL MERSİN

1983 TAMER İNAL	1986 CEM BAHADIR MUTLU	1988 AYŞE AKSOĞAN YALNIZ	1990 LEBİBE ÖZVEREN
1983 MEHMET EMİN ERSOY	1986 TOLGA GÖRGÜN	1988 SELDA AKKIZOĞLU	1990 İSMAİL HAKKI AYTEKİN
1983 LEVENT SOYLU	1986 ABDURRAHMAN UYAN	1988 ÖMER NACİ GÜLALP	1990 BEŞİM ÖZEK
1983 MURAT BUĞRA ÖKTEM	1986 MURAT ERGENE	1988 ESRA TUNCAY ÖZER	1990 ZEYNO ELBAŞI
1983 AHMET İŞİK ERSÖZ	1986 ONUR SOKULLU	1988 İPEK KERETLİ	1990 BÜLENT SAVCI
1983 SAMİ TARIK VESKE	1986 MİNE BETÜL KAYA	1988 HÜSEYİN ŞİMŞEK	1990 ÖNDER DARENDELİ
1983 ERMAN SEZEN	1986 MUHSİN BAYIK	1988 ALİ MURAT ATLAS	1990 HÜSEYİN CENK TURHANGİL
1983 ORHAN ÖZKAN	1986 NEVZAT ÖZSAVRAN	1989 ANIŞ ARUNDAR PAYDAK	1990 İBRAHİM TEKİN
1984 ERDAL ÇİFTÇİ	1986 BÜLENT CİNGÖZ	1989 ORHUN KUTEVU	1990 BURÇAK AKIN
1984 MEHMET NANE	1986 SERDAR TOROĞLU	1989 BİGE TUNCER	1990 GÜL KAYNAK
1984 EYÜPHAN BOYVADAOĞLU	1986 TAHİR BATUR	1989 SUPHİ ARIER	1990 CÜNEYT BAŞOK
1984 MUZAFFER OKAY	1986 ERKİN ERSOY	1989 TUBA ODABAŞI	1990 MERİH AYDINALP
1984 CELAL KURDAD	1986 BALER ESKİBATMAN	1989 ALİ MURAT ÖZKEÇELİ	1990 SERKAN TAYLAN
1984 ALİ NACİ GÜLALP	1986 MUSTAFA TUYAN	1989 SEDAT KESMEN	1990 SALİH SİĞİRCİKOĞLU
1984 HASAN BAHATTİN TİBET	1986 HAKAN ALPAĞÜL	1989 METE ULUYURT	1990 MAHMUT GÜL
1984 LÜTFİ CAN OK	1986 ÖZLEM PALABIYIK	1989 SİBEL YILDIRIM	1990 ETHEM KUZUCU
1984 KEMAL HADRA	1986 NURİYE GÜZEL	1989 SERHAN ÇELEBİ	1990 TUFAN KARAMAN
1984 ATILLA ARIDOĞAN	1986 ALİ YAĞMUR EKE	1989 TOLGA KUTLU	1990 MEHMET ÖZEL
1984 RUHİ KOÇAK	1986 MİNE AYDIN	1989 ARGUN PALABIYIK	1990 ÜNSAL BAYBOĞAN
1984 RASİM KÜÇÜKKURT	1986 EVREN İNANKUR	1989 İŞİL SAYIN	1990 REHA HATİPOĞLU
1984 CELAL TOROĞLU	1986 AYŞE AYÇA KABAŞ	1989 EDA ARMAN	1990 KEREM SADIKLAR
1984 SİNAN KAMILOĞLU	1986 İBRAHİM ESERCE	1989 DİLEK ALDEMİR	1990 ONUR ÖZGÖDEK
1984 MEHMET ALTAN KAYA	1986 SİNAN BİLGİN	1989 ÖZER BENER	1990 SERDAR DOĞRUL
1984 ERAY MEMEÇ	1986 GÖZDE ÖZGÖDEK	1989 MERT CANBERK	1990 ERCÜMENT HOŞOĞLU
1984 BORA GÜNER	1986 ORHAN KILIÇÇI	1989 CEM KÜÇÜKCAN	1990 ALPER ARAZLI
1984 TUNAY ÇELİK	1986 SEÇKİN ÇAPAR	1989 DEFNE ÖZKUL ÖZTÜRK	1990 CANSIN KÜÇÜKCAN
1984 HALİT FIRAT ERDEN	1986 ZAFER GÜRBÜZ	1989 GÖKHAN ÇAKICIOĞLU	1990 ALİ ERSEV YILMAZ
1984 SELAHATTİN ERTEN	1986 BERKAY BAYKAL	1989 OĞUZ YILMAZ	1990 ORHAN HAKAN ATALAY
1984 HALİT ÖZBELLİ	1986 CAN VAR	1989 OKTAY GÜRMAN	1991 HAKKI SUNAY
1984 BORA PURUTÇUOĞLU	1986 KAAAN ALKAN	1989 ÖZGÜR YAYCIOĞLU	1991 YAKUP ÜSTÜN
1984 BURAK TÜMER	1986 CENK NIKSARLI	1989 BEDRİYE ATEŞ ŞİMŞEK	1991 KAAAN BOZKIRLI
1984 KADİRCAN ERKİRALP	1987 İDİL DEMİREL KAYA	1989 NEŞE ÖZGÜN SOYBAŞ	1991 MEHMET ÖKEM
1984 ADNAN GÖKÇEL	1987 GÜNSELİ YÜKSEL	1989 AYBERK MENEVŞE	1991 SİNEM BİLGİN
1984 GÜNHAN UYGUR	1987 İLTER BAYKAL	1989 AYŞE KOÇAK	1991 ÖZGÜR CANBAŞ
1984 ERCAN AKARPINAR	1987 ERTUNGA ÖZELKAN	1989 UYGUR AYSALAR	1991 HÜSEYİN BÜYÜKYURTSEVER
1984 HAYATİ BAYIK	1987 KUDRET ÖZGÜR YAŞA	1989 SEZGİN EROL	1991 ELİF İKBAL ÖZKUL
1984 CAN ATALAY	1987 FİLİP TAHİNCİ	1989 CLOD KOKAZ	1991 KORAY DÖNMEZ
1985 HASAN SERHAT KAYA	1987 UFUK SÜMERLER	1989 NANCY KOKAZ	1991 HALUK YILMAZTÜRK
1985 YASİN SAYDANOĞLU	1987 ALTAR YILMAZ	1989 İLTER ERGENÇ	1991 MEHMET FAHRİ CAN
1985 MURAT SAVCI	1987 VOLKAN AĞAR	1989 DEFNE ONGUN MÜMİNOĞLU	1991 ÖZLEM DEMİRCAN TAŞÖREN
1985 ORHAN DEMİRTÜRK	1987 MURAT ÖZYAĞMURLU	1989 DURUL BOZBEY	1991 ERİM CEM HÜRCAN
1985 ALPER ŞAFAK	1987 ŞEBNEM İŞİK	1989 KETHAN KOZACIOĞLU	1991 DENİZ ARIKAN
1985 ÖMER FARUK TÜMER	1987 ALİ ERSİN DOĞAN	1989 NACİ KAVRAR	1991 ARZU KURU
1985 MÜSLÜM TRUE	1987 TOLGA KABAŞ	1989 AYŞEGÜL HEKİMOĞLU	1991 KEMAL MAMAK
1985 TEOMAN DEDE	1987 TİBET KAĞIZMAN	1989 ALPER ÖZÖLMEZ	1992 EMİNE FULSEN ŞEN
1985 BAHRİ ÖZDEN	1987 TULGAR TOROS	1989 GÜNEY OLGUN	1992 BANU LEVENT
1985 FATİH GÜN	1987 NUMAN ALİ AYDEMİR	1989 SAYMAN SAYGILI	1992 MEHMET ULUSOY
1985 CENGİZHAN GÖLE	1987 GÜLAY SEZGİN	1989 AHMET ALPTEKİN	1992 ALPER BURAT
1985 SERDAR ŞİRİKÇİ	1987 ÖZCAN BERKMEN	1989 SERDAR ÖZDİL	1992 DİDEM ÖZSOY DIRİCAN
1985 BAHA KABAŞ	1987 TARIK ZAFER NURSAL	1989 CÜNEYT TAMAM	1992 ASUDE EGÜZ ARAS
1985 OKAN TÜTÜNCÜ	1987 OSMAN RECEP BOSNA	1989 MEHMET BURAK ÖZBAŞOĞLU	1992 EMİN ÖZGÜR
1985 AHMET GÖK	1987 YILDIZ ÖZÖLMEZ	1989 EDA GİRMEN	1992 ZAFER KÖKSAL
1985 RUHİ BAYIK	1987 ÖNDER KAPLANCIK	1989 CEM KURTOĞLU	1992 DİDEM YALÇIN
1985 MAHMUT GÜCÜK	1988 HÜSEYİN MAHMUT KÖLÜK	1989 FUAT NOYUN	1992 EBUR KARDEŞLER
1985 AYDEMİR ESENCAN	1988 LEVENT KALYON	1989 ERCAN ACIMIŞ	1992 METE KURT
1985 ŞENOL YÜKSEL	1988 ELİF YAZMACI OSMANOĞLU	1989 BORA GÜRKAN	1992 BARIŞ İKİTİMUR
1985 HALİM TURHAN	1988 MEHMET TOKER	1990 OZAN LEVENT	1992 BEKİR BAYSAL
1985 ONUR ÖZER	1988 UMUT YALNIZ	1990 SEMİHA SEVİN ÖZTÜRK	1992 ÖZLEM ÖZTÜRK
	1988 BALKIZ İNAL SÜMERLER	1990 AYŞEGÜL BİYİKLİ	1992 MUVAFFAK KAVRAR

1992 MURAT KAVRAR
1992 HALUK ÇİĞ
1992 CENK BELİBAĞLI
1992 ONUR KÜÇÜK
1992 PINAR AKSOĞAN
1992 DOĞA YARMAN
1992 GÖKHAN ÇAYHAN
1992 İDİL ÖZTÜRK
1992 BENAN KAÇAR
1992 IŞIL ÖKTEN
1992 BİRİM CANTÜRK
1992 METE YÜKSEL
1992 NAZLI SİNEM TELATAR

1993 ZEYNEP KARAMEHMET
1993 CEM SEZGİNSOY
1993 IŞIL YILDIRIM
1993 TUNA DAĞLI
1993 EMİR BOZKAYA
1993 BÜLENT ÇİĞSAR
1993 ÖMER ÖZKAN
1993 ATIL AKTAŞ
1993 ULAŞ BAYRAKTAR
1993 TOYGAR SUNGUR

1994 OĞUZ ATUK
1994 DENİZ ÖZDAL
1994 MÜGE CANATAROĞLU
1994 HAKAN AY TAN
1994 PELİN YILDIRIM AY TAN
1994 BAYKAL BAYIR
1994 İBRAHİM ARINÇ
1994 RASİM SARI
1994 SULTAN ŞENZEYBEK
1994 DİLEDİ ADIYAMAN
1994 İSA TEKGÜL
1994 ÖZGÜR KARA
1994 MEHMET ARIF KARAMOLLAOĞLU
1994 BURAK ALİ GÜL
1994 AYŞE GÜRCAN
1994 İSKENDER EGÜZ
1994 HÜSAMETTİN USLU
1994 BURCU USTA USLU
1994 OYA OKTAR CANBAŞ
1994 ONUR ULU
1994 MAHMUT NEDİM OKUYAN
1994 YELİZ BAŞGÜL
1994 CAN YÜCESOY
1994 GAYE ÜNALAN ÖZPİNECİ
1994 HANDE GÜNGÖR
1994 ALTUĞ ÖZPİNECİ

1995 AHMET EVREN CAN
1995 BURAK SARI
1995 ENGİN BİTİK
1995 REMZİ ÇUBUKÇU
1995 FERHAT GÜRÜZ

1995 UTKU TANSUĞ
1995 SİNEM DİRLİK
1995 ORUÇ YURDAER
1995 MUHİTTİN KOCATEPE
1995 METEHAN KARAMOLLAOĞLU
1995 ESMA BAŞAK GÜL
1995 DENİZ AKAY ŞENYURT
1995 LEVENT BAHŞİŞ
1995 BURCU ÇİĞ
1995 SERDAR SERİNSÖZ
1995 CAN BENDER ŞENYUVA

1996 ONUR TANER
1996 ÖMER NADİRLER
1996 ALP PEKKOÇAK
1996 SERHAN BAHŞİŞ
1996 OZAN CANBOLAT
1996 MUSTAFA SEZGİN
1996 EGEMEN YALNIZ
1996 DİLEM DENİZ
1996 SERHAN KÖSE
1996 TURHAN ARUN
1996 MERVE YURDAER

1997 EGEMEN ÇANDIR
1997 GÖKALP SOFUOĞLU
1997 MERT BURİAN
1997 UMUT ERGUNSÜ
1997 TUBA AKSOY
1997 MEHMET TOROĞLU
1997 ONUR TOPAL
1997 AHMET SEĞMEN
1997 ENGİN ERTUĞRUL
1997 NİLAY DÖNMEZ
1997 NUR SEZEN YILMAZ
1997 EVRE BALTALI
1997 ŞADİ ESERCE
1997 İLKE IŞIK
1997 CEYDA ŞAHBAZ
1997 ASLI DİZDAR
1997 BERNA GÜNCAN
1997 ÜRYAN DOĞMUŞ

1998 GURUR TANER
1998 ÖZLEM SEYDA ULUĞ
1998 MERT UĞURSES
1998 ONGUN TAN
1998 MURAT DAĞLI
1998 BARIŞ SÖNMEZ
1998 CEREN ÇOĞUROĞLU
1998 SENA AÇIKOĞLU
1998 ZEYNEP ÜNLÜDOĞAN
1998 SERVET NADİRLER
1998 ÇİĞDEM YILMAZ
1998 ENİS YAZIRLIOĞLU
1998 AYLİN TÜRKMEN
1998 BURCU SAYGANER

1998 İHSAN ÖNAL
1998 SAMİ KÖKNAR
1998 ALP SEZGİNSOY
1998 PINAR KOÇAK SARAÇOĞLU
1998 MURAT SARAÇOĞLU
1998 EMRE ERDİNÇ
1998 ENDER USLU
1998 DİLŞAD TEK
1998 İLTER ERKMEN
1998 GÜNNUR ERTONG
1998 ÖMER PAKSOY
1998 ÇİĞDEM DEMİR
1998 JOZEF ERÇEVİK AMADO
1998 EMRE ÖZMAN
1998 LEMAN ARACI

1999 ÇAĞLAR SABANCI
1999 CEM CÖMERT
1999 İHSAN ERTEN
1999 ETHEM AYHAN ÜNKAR
1999 ALİ EFE YUKAY
1999 LEVENT ÖCAL
1999 GÜRCAN DİDİNE DİN
1999 ONUR ÖZDEMİR
1999 BURAK ÖZYURT

2000 İLTER BAYKAM
2000 ERTUĞRUL ALKIM ARF
2000 GÜNKUT GÜRSOY
2000 DİLA SEVİM
2000 ECE ÖZCAN ŞENKAL
2000 FARUK KARABUCAK
2000 CEMRE TÜYSÜZ
2000 YEŞİM TURHAN
2000 TAHSİN MÜRŞİTOĞLU
2000 SEDA BAYKARA SAĞLAM
2000 FIRAT SEZGİNSOY
2000 CEM SABANCI
2000 MEHMET MUSTAFA TANRIKULU
2000 ERDEN TİMUR
2000 BERKAN SAĞLAM
2000 CAN GÜRBÜZ SETENCİ
2000 METİN TÜRKER

2001 EMRAH DEMİRCİOĞLU
2001 ECE AKMANLAR KOÇ
2001 OĞUZHAN KOÇ
2001 AYŞEGÜL KARSLI
2001 ÖMÜR ÖZKARDEŞLER
2001 YUSUF BAHAR
2001 NAZLI BULDURGAN
2001 GÜNEY YASAVUR
2001 SABANUR KIRAÇ
2001 MURAT SOYUPAK
2001 ÇAĞLAR YILGÖR
2001 MURAT ÖĞÜTKEN
2001 AYÇA ANDAÇ

2001 NİSA KISACIK
2001 TURGUT YEĞENAĞA
2001 CENKER KARDEŞLER

2002 EFE GÖZÜYEŞİL
2002 ESAT UĞURLU
2002 FATMA KOCAOLUK
2002 TUNÇ ERAYDIN
2002 ALP ERDEM
2002 ORAL CANBOLAT
2002 TİMUR KEMAL SÖNMEZ
2002 NİLÜFER GİZER
2002 YUSUF ERKMEN
2002 MERİÇ YEĞENAĞA
2002 ZEYNEP TOLUNAY
2002 ZEYNEP GÜLŞEN

2003 UFUK KIRIK
2003 EYLÜL YAYCIOĞLU
2003 ESRA GÜRSOY
2003 CAN SÖZÜDÜZ
2003 CAN SAYLAN
2003 AHMET TURAN BÜLBÜL
2003 FİLİZ İSTANBULLUOĞLU
2003 SELCEN YALÇIN
2003 TAHİR AKAY
2003 ASLI ERDEM
2003 CAN PAKSOY
2003 GÜLSEV TEK
2003 AYŞE TUYGUN ERDOĞAN

2004 DAMLA KÜRKLÜ DEMİRCİOĞLU
2004 ÖMER CERRAHOĞLU
2004 YİĞİT CAN KARANFİL
2004 SELÇUK SEPİCİ
2004 EKİN TEYMEN
2004 DORUK ÖZCAN
2004 TAHSİN DOĞAN
2004 BERKEM ÖKTEN
2004 SİMİN SAVAŞER
2004 SENEM KARAÖĞEN
2004 RİFAT CAN ERTONG

2005 KAAAN ÖCAL
2005 ALİ CAN POYRAZ
2005 IRMAK BOZDAĞ
2005 BİLLUR ÖZDOĞMUŞ
2005 ANDAÇ AVŞAR

2008 GÜMRAH KERİMOĞLU

2009 YAĞIZ DEMİR SOY
2009 RAGİP UMUR VARAT

2013 SULTAN EKİNCİOĞLU

**Bir tuğla da
sen koy!**

Baska yerde arama

$$E_0 = mc^2$$

İDDAA FENOMENLERİ BİLYONER.COM'DA!

0/1

%

$$\vec{a} = \frac{\vec{F}}{m}$$

$\ddot{u}$

+

$\frac{1}{2}$

+1

Juan Kaan

Can Tongo

Genco Boran

Türkiye'nin en iyi yazar kadrosu BURADA!

Gökhan German
Mehmet Ayan
Mehmet Özkan

Minecan Beyazadam
Murat Fevzi Tanırlı
Mete Aktaş
Doğu Alptekin

Bilyoner.com

Türkiye'nin En Çok Kazandıran Sitesi

+18

SPORTOTO

UP MILLİ PİYANGO

f t / Bilyoner